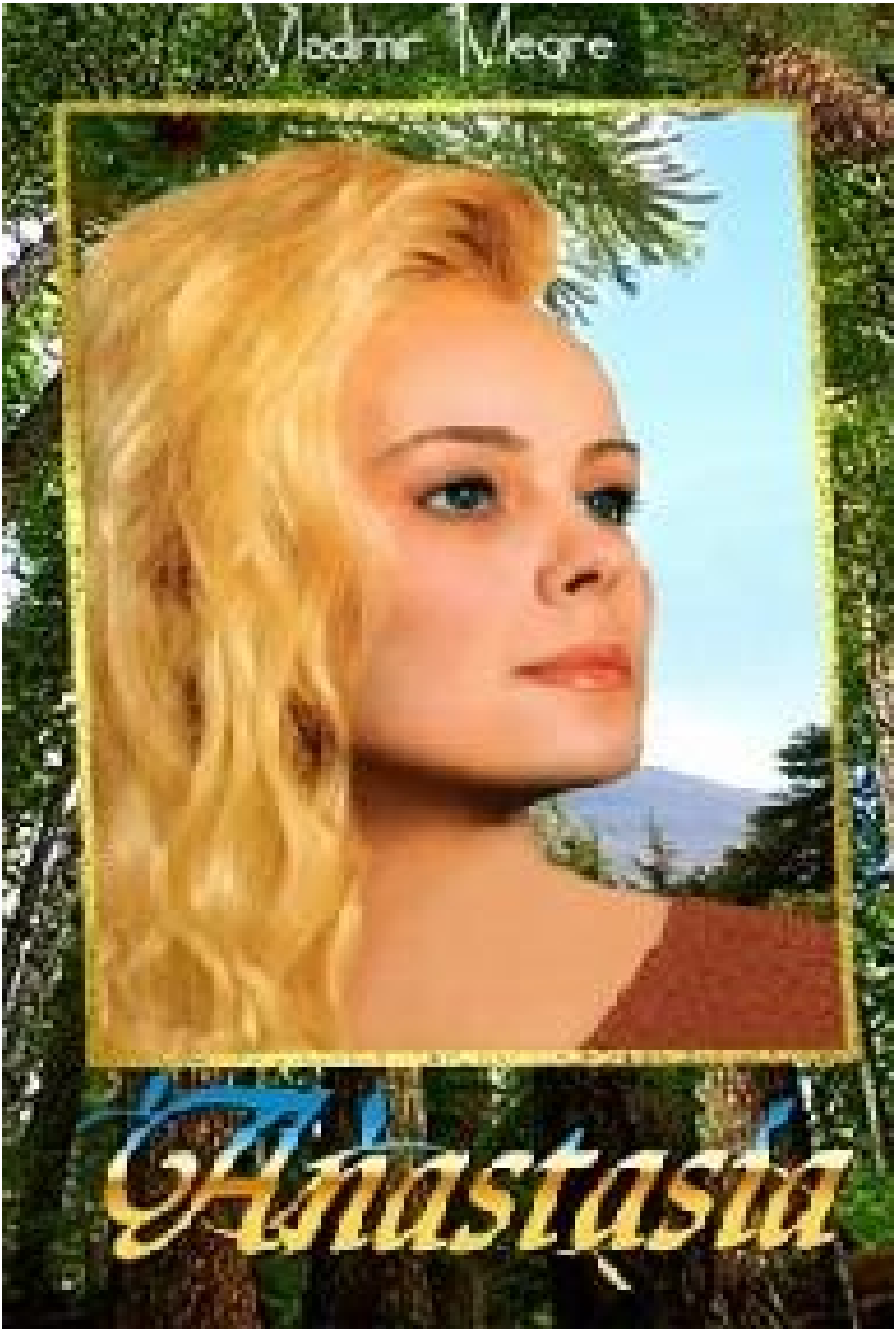

Vladimir Megre
Anastasia

ANASTASIA

Cartea întâi din seria

„Cedrii Sunători ai Rusiei”

După afirmaţiile Anastasiei, în texte au fost introduse combinaţii de litere şi aranjamente de cuvinte care au influenţă binefăcătoare asupra omului. Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat de zgomotele produse de aparaturi sau mecanisme artificiale. Doar sunetele naturale ca susurul apei, trilul păsărilor, foşnetul frunzelor în copaci, pot favoriza obţinerea unui efect pozitiv.

În momentul lansării primei ediţii a cărţii, spusele Anastasiei au fost confirmate în peste 5000 de scrisori.

Vladimir Megre
ANASTASIA
«Eu *exist pentru aceia, pentru care eu exist*»
Cartea întâi

Traducere din limba rusă **Cristian Călugăru**
Târgu Neamţ
1997
Titlul original al cărţii: *АНАСТАСИЯ*
2006 Editura Dianuşa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEGRE, VLADIMIR
Anastasia / Vladimir Nicolaevici Megre;
trad.: Cristian Călugăru.
- Târgu Neamţ: Dianuşa, 2006
ISBN (10) 973-87792-0-0; ISBN (13) 978-973-87792-0-4

Cedrul Sunător

În primăvara anului 1994, am închiriat trei nave fluviale cu care am făcut o expediţie de patru luni, de-a lungul fluviului Obi, de la Novosibirsk până la Salehard şi înapoi. Scopul acestei expediţii era de a instaura raporturi economice cu regiunile din nordul extrem al Siberiei.

Expediţia se numea *Caravana Negustorilor*. Cea mai mare dintre nave – nava de pasageri – *Patrice Lumumba* (compania de transporturi fluviale a Siberiei occidentale, boteza navele sale cu nume interesante, ca: *Maria Ulianova, Patrice Lumumba, Mihail Kalinin*, ca şi cum alte personaje mai relevante în Siberia nu s-ar mai fi găsit), fu destinată instalării cartierului-general al caravanei, expoziţiilor de mărfuri ale negustorilor Siberiei şi al magazinului.

Caravana ar fi trebuit să înainteze spre nord, pe o distanţă de trei mii cincisute de kilometri, vizitând astfel atât centrele populate majore ca Tomsk, Nijnievartovsk, Surgut, HantyMansijsk, Salehard, cât şi altele mai mici, unde se putea ajunge cu mărfurile doar în scurta perioadă în care fluviul era navigabil.

Ziua, vasele caravanei ancorau în apropierea localităţilor. Noi târguiam şi duceam tratative destinate a instaura în zonă legături economice permanente. De obicei ne deplasam noaptea. Când condiţiile meteo împiedicau înaintarea pe fluviu, nava cartier-general ancora în apropierea unuia dintre centrele locuite şi acolo organizam o seară de distracţii pentru tineretul locului. În aceste locuri, în ultimul timp, astfel de evenimente erau o raritate

întrucât cluburile şi casele de cultură deveniseră impracticabile şi inutile.

Iniţiativele culturale lipseau cu desăvârşire.

Câteodată, de-a lungul a zile întregi, pe traseul nostru nu se întrezărea nici măcar un sătuc cât de mic. Cât cuprindeai cu privirea, doar taiga de o parte şi de alta a apei. În acele zone, fluviul reprezenta singura cale traficabilă de-a lungul a zeci de kilometri. Pe atunci încă nu ştiam că la unul din aceşti kilometri mă aştepta o întâlnire care avea să-mi schimbe viaţa pentru totdeauna…

Într-o zi, în timp ce ne întorceam deja spre Novosibirsk, mă pregăteam să ancorez nava cartier-general în apropierea unui sătuc în care se zăreau doar câteva mici căsuţe din lemn, departe la câteva zeci de kilometri de cel mai apropiat oraş mai semnificativ. Am hotărât să rămânem doar pentru trei ore, timp în care echipajul să coboare la mal. În acelaşi timp era permis localnicilor să cumpere de la negustorii noştri, mărfuri şi alimente. Noi, de asemeni, profitarăm de ocazie, să achiziţionăm de la aceştia, ierburi sălbatice de taiga şi peşte la preţuri avantajoase. Fiind considerat şeful expediţiei, în acest răstimp, se apropiară de mine doi bătrânei care-mi făcură o propunere, după părerea mea, bizară. Unul dintre aceştia era mai bătrân decât celălalt. Cel mai tânăr mi se adresă în timp ce celălalt, cu barba albă şi lungă, rămase în tăcere. Cel mai tânăr încercă să mă convingă să-i încredinţez cincizeci de oameni din echipaj (şaizeci şi cinci erau de toţi), pe care să-i conducă personal în adâncul pădurii, la douăzeci şi cinci de kilometri de la navă. Acolo aveau să taie un *cedru sunător*. Un cedru care, după spusele lui, atingea o înălţime de patruzeci de metri. Propunea ca acest copac să fie tăiat în bucăţi care să poată fi transportate pe vas cu braţele. Zicea că trebuia neapărat, să cărăm totul. Fiecare bucată, zicea el, să fie tăiată în bucăţi mai mărunte, câte una să o ia fiecare membru din echipaj, iar celelalte care rămâneau, să fie împrăştiate printre cei apropiaţi, printre familiari şi printre toţi cei care şi le doreau. Moşul

spunea că acest cedru era neobişnuit. Trebuia purtată o bucăţică de lemn din acest copac agăţată la gât cu un şnur. Cine şi-o va agăţa la gât, va trebui să stea desculţ în iarbă, apăsându-şi cu palma stângă bucăţica de lemn de cedru pe pieptul gol. După un minut, el va simţi o căldură plăcută, emanată de cedru, vibraţie. Din când în când, dacă se făcea simţită nevoia, trebuia lustruită cu vârfurile degetelor acea parte a bucăţii de cedru, care nu era în contact cu pieptul, cu degetul mare facându-se presiune pe partea opusă. Cu multă convingere, moşul afirmă că persoana care era în posesia acestei mici bucăţi de cedru, doar după trei luni, ar fi simţit o considerabilă îmbunătăţire a stării generale a sănătăţii şi s-ar fi lecuit de multe boli.

- Până şi de *SIDA*? – întrebai eu, povestindu-i pe scurt, ceea ce citisem în presă despre această boală.

Răspunse convins:

- De orice boală.

Dar după el, ăsta era doar un mic exemplu nesemnificativ. Mai important era, că cel care era în posesia acestei bucăţi de cedru, devenea mai bun, mai norocos şi mai talentat.

Ştiam câte ceva despre calităţile cedrului nostru siberian, dar că putea influenţa până şi sentimentele şi capacităţile umane...acest lucru, atunci, mi se păru de-a dreptul neverosimil. Gândii: Poate că bătrânii aşteaptă bani în schimbul acestui cedru neobişnuit, cum îl numesc ei şi mă apucai să le explic că în lumea largă, femeile, ca să fie plăcute, se împodobesc cu bijuterii din aur şi argint şi că pe o bucată de lemn oarecare nu ar fi cheltuit nicio leţcaie, drept ca atare nici eu nu aveam intenţie să scot niciun ban din buzunar.

- Le poartă pentru că nu ştiu – continuă bătrânul. Aurul este sărăcăcios în comparaţie cu o bucată de acest cedru; oricum bani, nouă nu ne trebuie; vă putem da chiar şi bureţi uscaţi şi tot nu avem nevoie de nimic în schimb...

Nu am continuat să-l mai contrazic din respect pentru vârsta lui venerabilă şi i-am spus:

- Bine, poate că cineva o să poarte o bucată din cedrul vostru… O s-o poarte doar dacă un mare meşter sculptor se va apuca să creeze din lemnul de cedru ceva neasemuit de frumos…

La care, bătrânul răspunse:

- Se poate ciopli, dar mai bine să fie lustruită. Cu mult mai bine dacă, însăşi omul o va şlefui cu propriile degete, când sufletul lui o va cere; atunci cedrul va fi frumos şi pe dinăuntru.

Imediat ce spuse astea, îşi descheie la iuţeală haina ponosită şi cămaşa, dezgolindu-şi pieptul, lăsând să se vadă ceea ce avea atârnat la gât. Întrezării un mic disc din lemn, puţin ovalizat şi convex. Culoarea lui cuprindea o întreagă gamă de nuanţe de roşu: roşcat, roz, violet, etc. Toate aceste culori formau un desen ciudat, fibrele lemnului părând mici torente.

Eu sunt un profan în ale artei, cu toate că am avut deseori ocazia de a vizita diferite expoziţii. Marile opere, recunoscute în întreaga lume, nu mi-au suscitat niciodată emoţii deosebite, dar ceea ce mi se înfăţişa dinaintea ochilor, trezi în mine senzaţii mai puternice decât acelea avute vizitând *Galeria Tretiakov*. Îl întrebai pe bătrânul din faţa mea:

- De câţi ani lustruiţi bucăţica dumneavoastră de cedru?

- Nouăzeci şi trei, răspunse el.

- Da’ câţi ani aveţi?

- O sută nouăsprezece.

Nu-l crezui; părea de şaptezeci şi cinci.

Neînţelegând dubiile mele sau nedându-le importanţă, moşul puţin agitat, insistă să mă convingă că acea bucată de cedru, chiar purtată de alţii, dar lustruită doar de o singură persoană, ar fi devenit mai frumoasă doar după trei ani… din ce în ce mai frumoasă, mai ales purtată de o femeie. Din corpul ei ar fi fost emanate arome neasemuite, incomparabile cu vreun parfum artificial, vreodată inventat de om.

De la moş, într-adevăr, se simţea un miros foarte plăcut. Eu îl simţii în ciuda faptului că fumez şi, ca la toţi fumătorii, mirosul meu era de-acuma ofilit.

Şi încă o ciudăţenie: remarcai în vorbirea acestuia, intonaţii, moduri de exprimare şi idei deloc specifice locuitorilor îndepărtatului Nord. Câteva din acestea îmi revin atât de clar în memorie, încât mi-amintesc până şi tonul cu care fură pronunţate. Bătrânelul spuse:

- Dumnezeu a creat cedrul pentru a aduna în el energia Cosmosului… Omul, care este sub efectul iubirii, emite o radiaţie luminoasă. Într-o fracţiune de secundă radiaţia reflectată de planetele care stau deasupra oamenilor, se întoarce pe Pământ şi dăruie viaţă tuturor vieţuitoarelor.

Soarele este una din planetele care reflectă doar o parte din spectrul acestei emanaţii…

De la om se răspândeşte în Cosmos doar o radiaţie luminoasă, iar din Cosmos se întoarce pe Pământ doar o radiaţie binefăcătoare. Omul care este stăpânit de sentimente rele emite o radiaţie întunecată. Aceasta nu se poate înălţa spre cer, aşadar se revarsă în adâncul Pământului. Reflectată de subsol se întoarce în suprafaţă sub formă de erupţii vulcanice, cutremure şi războaie.

Efectul cel mai semnificativ al reflecţiei acestei raze negre incide asupra câmpului luminos al omului, amplificând nemijlocit sentimentele malefice pe care le generează:..

Cedrul trăieşte cinci sute cincizeci de ani. Cu milioanele sale de frunze aciculare, zi şi noapte, capturează şi înmagazinează în el energia luminoasă – întregul ei spectru, în decursul întregii vieţi al cedrului, pe deasupra lui trec toate corpurile care reflectă energia luminoasă.

Până şi cea mai mică bucăţică de lemn de cedru înmagazinează în ea mai multă energie binefăcătoare omului decât toate instalaţiile artificiale de pe Pământ, puse la un loc.

Cedrul absoarbe energia proiectată prin Cosmos de om, o conservă şi la nevoie o restituie. O dăruieşte când lipseşte în Univers; prin urmare în om şi în tot ce trăieşte şi creşte pe Pământ. Se întâlnesc, însă foarte rar, şi cedri care adună dar nu restituie energia acumulată.

După cinci sute de ani de viaţă încep a suna. Vorbesc cu sunetul lor imperceptibil, produc un semn, până când oamenii îi descoperă şi-i taie pentru a folosi energia acumulată de pe Pământ. Asta cere cedrul cu sunetul său delicat… Continuă s-o ceară timp de trei ani… Dacă nu vine în contact cu nicio fiinţă umană, trecuţi aceşti trei ani, găsindu-se în imposibilitatea de a trimite spre Cosmos ceea ce a adunat, pierde capacitatea de a dărui direct oamenilor această energie. În acel moment începe să ardă energia dinăuntru lui. Acest dureros proces de combustie şi agonie se prelungeşte de-a lungul a douăzeci şi şapte de ani…Nu de mult am descoperit acest cedru. Am dedus că sună de doi ani. Emite un sunet slab… foarte slab. Poate că încearcă să prelungească, pe cât îi stă în putinţă, cererea lui, dar îi mai rămâne doar un singur an. Trebuia neapărat tăiat şi răspândit printre oameni.

Bătrânelul îmi vorbi aşa pentru mult timp, iar eu, nu ştiu de ce, rămasei acolo să-l ascult. Vocea acelui ciudat om al Siberiei, răsuna cu o aşa de liniştitoare convingere, cu emoţie… iar când era agitat îşi lustruia grăbit bucăţica sa de cedru ca şi cum ar fi cântat cu măestrie dintr-un instrument muzical.

***

Pe malul apei adia un vântişor rece de toamnă. Vântul, din când în când, răvăşea părul sur de pe capetele descoperite ale moşnegeilor, însă cămaşa şi haina interlocutorului meu rămaseră descheiate. Continua să-şi lustruiască, cu vârfurile degetelor, bucata sa de cedru care-i atârna pe pieptul gol în bătaia vântului, stăruindu-se să-mi dezvăluie marea importanţă a acestor lucruri…

De pe vas coborî Ludmila Petrovna, una din colaboratoarele mele. Îmi zise că pe vapor erau toţi pregătiţi de plecare şi aşteptau doar ca eu să termin discuţia. Eu, iute, îmi luai rămas bun de la bătrâni şi sării pe pasarela vaporului. Nu puteam să dau curs cererii celor doi din două motive: să reţin nava la mal pentru alte trei zile însemna să provoc enorme pierderi expediţiei, iar tot ce-mi povesti moşul atunci, pusei pe seama excesivei sale superstiţii.

***

A doua zi observai, în timpul unei reuniuni de lucru, că la gâtul Ludmilei atârna o bucăţică de cedru. Mai târziu îmi povesti că, în timp ce eu urcam pe vas, ea s-a reţinut puţin la mal. Observase că bătrânelul cu care vorbisem eu, în momentul în care m-am îndepărtat, a aruncat o privire buimăcită, mai întâi mie apoi tovarăşului său, rostind aceste cuvinte:

- Cum aşa? De ce nu şi-a dat seama? Nu ştiu deloc să vorbesc limba lor… Nu am reuşit să-l conving! Nu am putut face nimic! … nu am reuşit! De ce, tată? Spune-mi!

Celălalt îşi puse mâna pe umărul fiului şi-i vorbi:

- Nu ai fost convingător, fiule. Nu şi-au dat seama.

- Urcând pe punte, continuă Ludmila Petrovna, dintr-o mişcare, moşul care vorbise cu tine, făcu un salt, mă apucă de mână şi mă trase spre el în iarbă.

Scoase la iuţeală din buzunar, o bucăţică de lemn agăţată de o aţă şi mi-o legă la gât, apăsându-mi-o pe piept cu palma sa lipită de mâna mea. Am simţit o uşoară furnicătură care–mi străbătu tot corpul… Toate astea s-au derulat atât de repede încât nu am avut timp să reacţionez şi nici să vorbesc, în timp ce urcam la bord, el, în urma mea, strigă: Drum buuun! Să fiţi fericiţi. Vă rog să vă întoarceţi la anu’! Să vă meargă toate bine, oameni. Vă aşteptăm! Drum buuun!

Nava porni din loc şi eu vedeam bătrânelul care continua să agite braţele în semn de rămas bun, apoi se aşeză jos. Priveam prin binoclu; bătrânelul care-ţi vorbise şi care, apoi, mi-a dat această bucăţică de cedru, se aşeză pe iarbă… iar umerii îi tresăltau. Celălalt mai bătrân, cu barba lungă, aplecat asupra lui, îl mângâia pe creştet…

***

Prins în tumultul activităţilor comerciale, calculelor şi banchetelor de încheiere de expediţie, am încetat să mă mai gândesc la cei doi ciudaţi bătrâni siberieni.

La întoarcerea de pe vas, la Novosibirsk, simţii unele dureri acute. Diagnosticul: ulcer duodenal şi osteohondroză în regiunea pectorală a coloanei vertebrale.

Am fost internat la secţia de medicină generală. Liniştea salonului de lux, pentru o singură persoană, îmi dădu posibilitatea să analizez cu calm rezultatele expediţiei de patru luni şi să organizez un business-plan pentru viitor. Dar memoria nu mă lăsa în pace şi pentru nu ştiu care motiv, mi-i împingea într-una în prim-plan pe cei doi vârstnici siberieni şi povestirile lor…

La cerere, în spital mi-a fost procurată toată literatura care se putea găsi despre cedru. Confruntând ceea ce citeam cu ceea ce auzisem, mă minunai din ce în ce mai tare şi începui să cred în spusele bătrânilor. Un oarecare adevăr exista aşadar, în povestirile lor sau poate, era chiar totul adevărat…?

În manualele de medicină populară se vorbeşte despre proprietăţile curative ale cedrului. Toate părţile acestuia au astfel de puteri curative – de la rădăcini până la frunze. Lemnul de cedru siberian are un aspect deosebit de frumos, iar meşterii sculptori în lemn îl folosesc la operele lor cu rezultate deosebite. Din acest lemn se fabrică mobilier şi cutii de rezonanţă pentru instrumentele muzicale. Frunzele aciculare conţin o elevată cantitate de fitocide care le dau proprietăţi dezinfectante ale aerului.

Lemnul de cedru emană un miros deosebit de plăcut şi-n acelaşi timp balsamic. O mică bucăţică de cedru ţinută în casă, alungă moliile.

În cărţi se mai aminteşte că indicatorii calitativi ai cedrului crescut în regiunile nordice sunt cu mult superiori celor ai cedrului crescut în zonele meridionale.

Deja în 1792, academicianul Pallas P.S. scria că fructele de cedru consumate, stimulează potenţa masculină, redându-i vigoarea şi măresc rezistenţa organismului, ajutând-1 la combaterea multor boli.

Se vorbeşte deasemenea despre o serie de evenimente istorice legate în mod direct de cedru. Iată câteva dintre ele:

"Ţăranul semianalfabet Grigorij Rasputin, originar din profunda Siberie, zonă unde creşte *cedrul sunător*, în 1907, la etatea de cincizeci de ani, ajuns în capitală, reuşeşte cu forţe proprii să cunoască familia imperială unde devine de-al casei şi unde se culcă cu un număr impresionant de femei de rang înalt. Când îl ucid pe Rasputin, călăii rămân impresionaţi că, în ciuda faptului că era ciuruit de gloanţe, acesta continua să trăiască. Probabil motivul stătea în faptul că *Grişa*[1], crescuse în pădurea de cedri şi se hrănise cu fructele acestora".

Iată cum descriu jurnaliştii epocii misterul unei astfel de rezistenţe:

"La vârsta de cincizeci de ani, el putea începe o orgie la miezul zilei, continuând cu desfrâurile până la patru dimineaţa; de la mâncat şi băut pe îndestulate se ducea direct în biserică, la răsăritul soarelui, unde rămânea în rugăciune până pe la opt. De acolo, Grişa pleca acasă şi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, îşi bea ceaiul şi primea oaspeţi cu care se întreţinea până la două după masă; aduna, apoi, damele de companie şi, în sanie, se duceau cu toţii la *banja*[2] urmând să se oprească la o crâşmă de ţară

[1] *Grişa* – diminutivul numelui Grigorij
[2] *banja* – baie publică

unde repetau noaptea trecută. Niciun alt om normal nu ar fi putut susţine un astfel de ritm”.

Actualul pluricampion mondial şi olimpic, nebiruit încă, luptătorul Aleksandr Karelin, provine din locurile unde creşte cedrul siberian. Acest Hercule, deasemenea consumă ghinzile din conuri de cedru – o fi un caz? ...

Eu încerc să evidenţiez doar acele fapte pe care le puteţi verifica în literatura ştiinţifico-populară sau care pot fi mărturisite de persoane.

Una dintre acestea este Ludmila Petrovna care primi de la vârstnicii din taiga o bucăţică de lemn de cedru. Este o femeie de treizeci şi şase de ani, măritată, mamă a doi copii. Angajaţii de la societatea unde lucrează şi care sunt în contact permanent cu ea, au observat că Ludmila s-a schimbat mult în ultimul timp; este mai bună, mai surâzătoare. Soţul, pe care îl cunosc personal, mi-a povestit că în familia lor, acum s-a instaurat o mai bună înţelegere şi subliniază că soţia lui, într-un oarecare fel, a întinerit şi că a făcut ca în el să crească în mod rapid afecţiunea, respectul... şi chiar dragostea.

Dar aceste numeroase fapte pălesc în faţa unei mărturii importante, pe care voi înşivă o puteţi verifica şi care a şters din mintea mea orice bănuială: Biblia! Se narează în palie, în a treia carte a lui Moise (Leviticul 14.4), că Dumnezeu povăţuieşte oamenii cum să se lecuiască şi cum să dezinfecteze casele cu ajutorul *CEDRULUI !*

Când am pus cap la cap toate informaţiile culese din fapte istorice şi din mărturii, mi s-a conturat în faţa ochilor un tablou care făcea ca toate marile misterele care frământă minţile umane să devină mici şi să se piardă în spatele lui.

Marile enigme deveniră, dintr-odată, neînsemnate în faţa *Marelui Arcan al Cedrului.*

Acum, eu nu mai puteam nega existenţa lui. Toată literatura de specialitate şi alte descoperiri îmi întăriră convingerile...

Cedrul este pomenit în Biblie de patruzeci şi două de ori. Mai precis în Vechiul Testament. Privitor la acesta, Moise – legendarul personaj al Vechiului Testament – arătând omenirii *Tablele legii*, ştia despre cedru, cu siguranţă, mult mai multe decât este scris în Biblie.

Ştim că în natură există numeroase plante în măsură să lecuiască infirmităţile oamenilor. Proprietăţile curative ale cedrului sunt amintite în textele de devăluiri ştiinţifice, de oamenii de ştiinţă de renume ca P.S. Pallas, lucru care întăreşte ceea ce este scris în Biblie.

Şi acum, atenţie!

Vechiul Testament exemplifică cedrul; doar cedrul dintre toţi copacii! Ce vrea să însemne asta? Că cedrul este cel mai eficace mijloc de lecuire cunoscut în natură? Cum se foloseşte? Şi de ce acei vârstnici siberieni mi-au semnalat în mod special *cedrul sunător*?!

Şi asta nu-i tot! Pasajul din palie, pe care-l descriu în cele ce urmează, este cu mult mai misterios: Regele Solomon a construit templul din lemn de cedru. Pentru a găsi cedrul libanez a dat în schimb, unui alt rege, Keron, douăzeci de oraşe din regatul său. Incredibil!! Douăzeci de oraşe pentru materiale de construcţie! … în schimbul acestor oraşe, ce-i drept, el mai primi încă un serviciu; la cererea lui îi fură daţi oameni *care ştiau să taie copacii*. Ce oameni erau aceştia? Ce ştiau? Am auzit spunându-se că, încă în zilele noastre se mai găsesc, pe undeva prin adâncul Siberiei, bătrâni care au darul de a găsi copacii buni din care se obţin materiale de construcţie. Dar atunci, două mii de ani în urmă, eu cred că erau mult mai mulţi vrednici de a face aşa ceva…

Trecem peste astea; regele Solomon a cerut persoane speciale pentru a tăia copacii. Templul a fost ridicat, începe ritualul divin şi.. sacerdoţii nu puteau să celebreze ritualul din cauza norului. Ce era acest nor? Ce reprezenta? Energie? Spirit? Ce fenomen era şi ce legătură avea cu cedrul?

Bătrânii vorbeau despre cedru ca despre un acumulator de energie. Care cedru, atunci, era mai puternic – cel libanez sau cel siberian?

Academicianul P.S. Pallas susţinea că proprietăţile curative ale cedrului cresc pe măsură ce locul de provenienţă este mai apropiat de tundră. Înseamnă, aşadar, cel siberian!

În Biblie se spune: judecaţi după fructe – şi iarăşi cel siberian! Este oare posibil ca nimeni să nu fi dat atenţie tuturor acestor dovezi? Nu a pus nimeni faţă în faţă mărturiile? Vechiul Testament, ştiinţa secolului trecut şi cea contemporană sunt de aceeaşi părere asupra cedrului.

Elena Ivanovna Rerich, în cartea sa, *Etica Vie*, scria: încă din timpurile ritualurilor de consacrare ale regilor Khorasanului se pomeneşte despre un *pocal cu smoală de cedru*. Deasemenea la druizi se regăseşte acelaşi *pocal plin cu smoală de cedru* – se numea *Pocalul Vieţii*. Mai târziu smoala din pocal fu înlocuită cu sânge, când omenirea începu să înstrăineze cunoştinţa sufletului. Focul lui *Zarathustra*[3] năştea din combustia smolii din pocal…

Dar atunci, care din cunoştinţele strămoşilor noştri despre cedru, proprietăţile şi utilităţile acestuia, s-au conservat până în zilele noastre? Cu adevărat nimic? Ce ştiau bătrânii siberieni?

Şi la un moment dat îmi sclipi în memorie o secvenţă a unei întâmplări petrecute câtva timp în urmă, care mă furnică pe spinare… Atunci nu-i dădui nicio importanţă, dar acum…

La începuturile *Perestroykăi*, fui invitat, în calitate de preşedinte al asociaţiei negustorilor siberieni, de către *Comitetul Executiv Regional din Novosibirsk* (în acele vremuri, la noi, încă mai existau comitete executive şi comitete generale de partid). Mi se ceru să întâlnesc un important om de afaceri occidental. Acesta avea o scrisoare de recomandare din partea guvernului de atunci. La

[3] *Zarathustra* – Zoroastru

întâlnire asistară afacerişti şi reprezentanţi al *Comitetului Executiv Regional.*

Acest businessman occidental lăsa să se întrevadă un caracter impunător şi avea un aspect ciudat pentru un occidental; pe cap purta un turban, iar degetele îi erau împodobite cu inele scumpe.

Discutarăm, ca de obicei, despre oportunităţile de colaborare în variate sectoare. El spuse, printre altele: Am putea cumpăra de la voi, conuri de cedru. Pronunţând aceste cuvinte îmi făcu impresia că se forţă, ochii săi străpungători începură să se rotească împrejur, studiind probabil reacţia celor prezenţi. Acest lucru mi-a rămas întipărit atât de bine în minte, că mă întrebai: Oare de ce a avut aceste reacţii?

După întâlnirea oficială, s-a apropiat de mine traducătoarea moscovită care era în serviciile acestuia. Îmi relată că şeful ei intenţiona să-mi vorbească în privat. Omul de afaceri îmi făcu o propunere confidenţială: dacă aveam să-i organizez o livrare de conuri de cedru, proaspete bineînţeles, pe lângă preţul oficial aş mai fi primit un discret comision pentru mine. Conurile de cedru trebuiau să fie livrate în Turcia. Acolo extrăgeau ulei din ele. Îi răspunsei că o să mă gândesc.

Am decis să mă informez personal, despre ce tip de ulei este vorba şi iată ce am descoperit:

La bursa londoneză, care este punct de reper al preţurilor mondiale, uleiul de cedru costă... până la cinci sute de dolari kilogramul!! Nouă ne fu propusă o livrare pe doi-trei dolari la kilogramul de conuri!

Sun la Varşovia, un prieten de-al meu care se ocupa cu afacerile şi-i cer să se informeze dacă era posibil de a se ajunge direct la beneficiarii acestui produs şi să culeagă informaţii privitoare la tehnologia de extragere. După o lună, acesta îmi răspunse: ... Nu este nimic de făcut. Mi-a fost cu neputinţă să aflu ceva despre tehnologia extragerii uleiului. Şi mai mult de-atât, în aceste chestiuni par a fi

implicate anumite puteri occidentale şi ar fi mai bine să laşi totul baltă şi să uiţi toată povestea asta.

Atunci, mă adresai unui bun prieten de al meu, colaboratorul *Institutului de Cooperare între Consumatorii din Novosibirsk*, Constantin Rakunov. Am cumpărat conuri de cedru şi am finanţat lucrările. În condiţiile de laborator ale acestui institut, am reuşit să producem o sută de kilograme de ulei. De asemenea am angajat persoane anume, care să caute în arhivele institutului cât mai multe date despre ulei şi iată ce au adus la lumină: în timpul revoluţiei din Rusia, cât şi o bună perioadă după asta, în Siberia există o organizaţie denumită *Cooperatorul Siberian.* Membrii acestei organizaţii făceau comerţ cu uleiuri şi în mod special, cu ulei din ghinzi de cedru. Capii lor se găseau la Harbin, Londra, New-York. Deţineau sume importante de bani în băncile occidentale. După revoluţie, aceasta se dezmembră, mulţi dintre membrii ei emigrând peste hotare.

Krasin, membru al guvernului bolşevic, se întâlni cu şeful acestei organizaţii şi-i propuse să se întoarcă în Rusia. Dar şeful *Cooperatorului Siberian,* răspunse că ar fi ajutat mai mult Rusia, rămânând în afara graniţelor ei.

În materialele găsite în arhive mai era scris deasemenea, că uleiul de cedru se fabrica încă în multe sate din Siberia cu teascuri de lemn (doar de lemn!). Calităţile uleiul depindeau de momentul recoltei de conuri şi al prelucrării acestora. Dar care era acest moment nu s-a putut stabili nici din arhive nici din alte surse din institut. Secretul se pierduse. Proprietăţile curative ale uleiului de cedru erau inegalabile. Nu cumva, acest secret al prelucrării conurilor de cedru a fost vândut cuiva din occident de vreunul dintre cei emigraţi? De nu, atunci cum se explică faptul că cel mai curativ ulei se obţine din conurile unui copac care creşte în Siberia, iar utilajele şi tehnologia se află în Turcia? În Turcia un astfel de cedru nici măcar nu creşte.

Despre ce fel de puteri din Vest vorbea prietenul meu din Varşovia?! De ce este atât de strictă chestiunea? Nu fură, oare, aceste puteri occidentale, din taigaua Siberiei ruse, acest produs de valoare curativă inestimabilă?! De ce, deţinând această bogăţie cu calităţi extraordinare, demonstrate prin veacuri şi milenii chiar, noi continuăm să cumpărăm pe milione sau poate miliarde de dolari medicamente occidentale şi le devorăm ca nebunii? De ce înstrăinăm cunoştinţele străbunilor noştri? Străbuni înţelepţi, care au trăit chiar în secolul nostru?

Ce să mai vorbim, dar, despre Biblie, care descrie o situaţie de mai bine de două mii de ani în urmă? Care forţe invizibile se străduiesc cu tenacitate să dezrădăcineze din memoria noastră învăţăturile lăsate de străbunii noştri? Şi o fac spunând: nu te băga! Ca şi cum nu ar fi treaba noastră! Se străduiesc să le dezrădăcineze... Şi reuşesc! Simt cum mă cuprinde turbarea. Şi, pe deasupra, văd că se vinde un fel de ulei de cedru de import prin farmaciile noastre. Am cumpărat un flacon de treizeci de mililitri, l-am încercat, dar cred că nu erau mai mult de două picături de ulei înăuntru – restul era un diluant. Nu era nici pe departe, de comparat cu cel obţinut de noi în laboratorul institutului. Şi costau, aceste două picături diluate, cincizeci de mii de ruble! Dar, dacă nu am mai cumpăra uleiul de la alţii... şi l-am produce singuri...? Doar din negustoria cu acest ulei, întreaga Siberie ar putea trăi îndestulător! Oare cum de ne-am prostit atât de tare încât să uităm tehnologia transmisă de străbunii noştri?

Şi acum ne smiorcăim că trăim în sărăcie... îmi veni o idee; bine, o să pun la punct producerea acestui ulei şi o să născocesc eu ceva, să mă îmbogăţesc.

Am hotărât să refac expediţia pe Obi, spre Nord, folosind, de data asta, doar nava cartier-general *Patrice Lumumba.* Am încărcat în cală diverse mărfuri, iar în sala de proiecţie am aranjat magazinul. Am fost constrâns, însă, să angajez un nou echipaj. Nu i-am convocat pe cei de la

societatea mea pentru că în trecut, ori de câte ori lipseam, situaţia financiară a firmei se înrăutăţea.

La două săptămâni de la plecarea din Novosibirsk, gardienii mă puseră la curent că pe vas circulau discuţii referitoare la *cedrul sunător.* Şi că, în opinia lor, printre noii angajaţi erau, ca să folosim un eufemism, *personaje suspecte.* Eu, atunci, începui să convoc unul câte unu', pe membrii echipajului, şi-i pusei în temă despre iminenta incursiune în taiga. Unii acceptară chiar fară să fie plătiţi, alţii în schimb, îmi cerură mai mulţi bani pentru asta, deoarece acest aspect nu fu stabilit de la angajare şi un lucru era să munceşti în comoditatea de pe navă şi cu totul alt lucru să mărşăluieşti prin pădure, cărând cu sine şi mărfuri. Pe atunci, mijloacele pe care le aveam la dispoziţie erau destul de limitate. Iar cedrul nu aveam intenţie să-l vând; bătrâneii spuseră că acesta trebuia răspândit printre oameni, gratis. Şi pe deasupra, pe mine nu cedrul în sine mă interesa, ci cât tehnologia obţinerii uleiului din acesta şi cât mai multe informaţii privitoare la el.

Treptat-treptat, cu ajutorul gardienilor, m-am convins că de fiecare dată când coboram la mal cineva mă urmărea. Dar nu se înţelegea bine în ce scop... Şi cine era în spatele acestora...? Gândii, gândii cum să fac să nu greşesc şi ajunsei la concluzia că trebuia, fără să lungesc vorba, să-i şmecheresc pe toţi şi să mă duc singur.

Întâlnirea

Fără a da socoteală nimănui am ordonat aruncarea ancorei, nu departe de locul unde, anul trecut, îi întâlnii pe cei doi bătrânei. Pe o mică ambarcaţiune mă îndepărtai de

unul singur spre sat. Comandantului îi dădui dispoziţie să urmeze ruta comercială stabilită.

Speram, cu ajutorul sătenilor localnici, să-i regăsesc pe cei doi vârstnici şi să văd cu ochii mei *cedrul sunător* pentru a verifica posibilitatea unui transport cât mai puţin costisitor până pe vas. După ce ancorai barca de o stâncă, cu intenţia să mă apropii de primele căsuţe, zării nu departe o femeie singură şi mă îndreptai spre ea.

Femeia era îmbrăcată cu o pufoaică ponosită, o fustă lungă, iar în picioare avea o pereche de şoşoni de gumă din aceia pe care îi foloseau locuitorii îndepărtatului nord în timpul toamnei şi al iernii. Pe cap purta un batic legat în aşa fel că nu i se vedea nici fruntea, nici gâtul. Îmi fu cu neputinţă să apreciez ce vârstă avea.

O salutai şi-i relatai despre cei doi bătrâni pe care-i întâlnisem aici cu un an în urmă.

- Vladimir, anul trecut ai vorbit cu străbunicul şi cu bunicul meu, răspunse femeia.

Eu mă minunai de vocea ei tânără şi de dicţia netedă ce mi se adresă la persoana a doua şi mă chemă pe nume. Nu reuşeam să-mi amintesc numele bătrânilor şi nici dacă le-am ştiut vreodată. Gândii: Probabil că ne-am prezentat, din moment ce ea mă cheamă pe nume. Hotărât să-i vorbesc şi eu la persoana a doua, o întrebai:

- Pe tine cum te cheamă?

- Anastasia, răspunse ea, şi-mi întinse mâna cu dosul palmei în sus, ca şi cum m-ar fi invitat să i-o sărut.

Gestul acesta din partea unei ţărănci în pufoaică şi şoşoni de gumă, care stătea singură pe un mal pustiu de apă, străduindu-se să pară o mare *damă,* mă făcu să râd. Îi strânsei mâna dar nu i-o sărutai. Anastasia zâmbi încurcată şi-mi propuse să o urmez în taiga, acolo unde trăia familia ei.

- Până acolo avem de mers douăzeci şi cinci de kilometri pe jos, te îngrijorează acest lucru?

- E cam departe, ce-i adevărat... Dar o să poţi să-mi arăţi *cedrul sunător?*

- Pot.

- O să-mi povesteşti tot ce ştii despre el?

- O să-ţi spun tot ce ştiu.

- Atunci, hai să mergem.

În timpul mersului Anastasia îmi povesti că viţa ei, purtată din generaţie în generaţie, trăia de milenii în pădurea de cedri. Membrii familiei ei vin în contact foarte rar cu societatea noastră civilizată. Aceste întâlniri au loc departe de habitatul lor natural şi doar când aceştia se deghizează în vânători sau în locuitorii altor sate. Însăşi Anastasia fusese doar în două oraşe Tomsk şi Moscova. Le-a vizitat în câte o singură zi dar nu a zăbovit peste noapte. A întreprins aceste călătorii doar ca să vadă dacă se înşela în modul ei de a-şi imagina viaţa oamenilor de la oraş. Pusese bani deoparte din vânzarea bureţilor uscaţi şi a fructelor de pădure, buletinul i-l împrumutase o săteancă.

Anastasia nu era de acord cu ideea bunicilor ei de a distribui cedrul terapeutic multor oameni. La întrebarea de ce?, răspunse că aceste bucăţele de lemn ar fi fost împrăştiate atât printre oamenii care fac bine cât şi printre cei care fac rău. Mai precis; bucăţile de cedru ar fi căzut în mare parte, în mâinile indivizilor negativi, aducând astfel mai multe pagube decât beneficii. Important, după ea, era de a ajuta pe cei buni şi pe oamenii în care sălăşluieşte binele. Ajutând deopotrivă pe toţi, dezechilibrul între bine şi rău nu s-ar fi ameliorat, dar ar fi rămas acelaşi sau s-ar fi accentuat.

După întâlnirea cu vârstnicii din taiga am consultat o serie de mărturii istorice şi descoperiri ştiinţifice în care se vorbea despre extraordinarele proprietăţi curative ale cedrului. Acum încercam să raportez ceea ce citisem spuselor Anastasiei, referitor la modul de viaţă al oamenilor din pădurea de cedri şi mă întrebai: Cu ce seamănă oare, toate astea?

Făcui o paralelă cu familia Lykov, cunoscută multora cred, mulţumită publicaţiilor lui W.Peskow; o familie care a trăit izolată în taiga pentru mulţi ani. Despre ei a scris de

nenumărate ori, ziarul *Komsomolskaya Pravda;* în mod deosebit îmi atrase atenţia un articol intitulat *În taiga, fără ieşire*. Trăsei concluzia, de aici, că Lykov erau persoane care cunoşteau bine natura, dar erau inculţi în ceea ce priveşte ştiinţa şi concepţiile vieţii noastre civilizate, moderne. Aici situaţia era diferită; Anastasia îmi lăsă impresia unei persoane care se raporta la viaţa noastră şi la încă ceva care nu-mi fu deloc clar. Cunoscând-o, putea vorbi cu dezinvoltură şi în mici amănunte despre viaţa noastră de la oraş.

Parcursesem aproape cinci kilometri prin pădure când Anastasia propuse să ne oprim pentru un mic popas. Îşi dădu jos pufoaica, baticul şi fusta cea lungă şi le puse pe toate în scorbura unui copac. Rămase doar într-o rochiţă scurtă şi lejeră.

Rămasei şocat de ceea ce mi se prezentă dinaintea ochilor! Dacă aş fi crezut în miracole aş fi pus totul pe seama unei transfigurări.

În faţa mea stătea o fată foarte tânără, cu păr auriu şi corp atletic, de o frumuseţe rară. Îmi fu imposibil să-mi imaginez care dintre fetele care câştigaseră vreodată unul dintre cele mai prestigioase concursuri de frumuseţe, ar fi putut să se compare cu Anastasia în frumuseţe cât şi în inteligenţă (cum aveam să descopăr mai târziu). Totul în această băştinaşă a taigalei siberiene era încântător şi atrăgător.

- Probabil, eşti obosit, spuse Anastasia, vrei să te odihneşti?

Ne aşezarăm direct pe iarbă. Stăteam într-o poziţie în care puteam să examinez de aproape chipul ei: niciun fel de machiaj, trăsături perfecte, pielea, fină şi catifelată, nu avea nimic în comun cu feţele înroşite de vânt şi de ger ale locuitorilor Siberiei, ochii mari de culoare cenuşiu-albăstrie iar buzele întredeschise, bine conturate, surâdeau imperceptibil… Rămase în rochia aceea scurtă, care aducea mai mult a cămaşă de noapte. Îmi dădu impresia că nu simţea frigul în ciuda temperaturii, deloc neglijabil de joase.

Hotărâi să mănânc ceva. Cotrobăind prin geantă, ieşiră la iveală un sandwich şi o ploscuţă cu cognac. Îi propusei o duşcă Anastasiei, dar ea refuză. Şi nici de mâncare nu vru… nu ştiu din ce motiv. În timp ce eu mâneam, ea se intinse în iarbă, cu ochii închişi, chipul destins într-o expresie blajină, oferindu-se mângâierii razelor de soare. Razele i se reflectau în palmele orientate în sus, cu o lumină aurie. Era neasemuit de frumoasă… Şi semi-nudă!

Privind-o, gândii: De ce oare femeile, dintotdeauna, îşi dezgolesc ba picioarele, ba sânii, uneori totul cu ajutorul decolteului şi al minijupei? Oare nu o fac pentru a spune bărbaţilor care le înconjoară: „Uite cât sunt de frumoasă, atrăgătoare şi disponibilă!” Ce altceva rămâne de făcut, bărbaţilor? Să reziste propriilor tentaţii sexuale, în felul ăsta umilind femeile cu indiferenţa lor, sau să le dea atenţie şi să înfrângă astfel, legile lui Dumnezeu? Când terminai gustarea, o întrebai:

- Anastasia nu ţi-e frică să mergi de una singură prin pădure?

- Mie, aici, nu are de ce să-mi fie frică, răspunse Anastasia.

- Interesant, dar cum te-ai apăra dacă doi-trei bărbaţi geologi sau vânători ar încerca să te brutalizeze?

Ea nu-mi răspunse, doar surâse uşor.

Gândii: în ce fel, această femeie atât de seducătoare, poate să nu aibă frică de nimeni şi de nimic? Ceea ce urmă, reprezintă pentru mine o ruşine enormă până în ziua de astăzi…

Am apucat-o de umeri şi am tras-o spre mine. Nu s-a opus cu vigoare, cu toate că în corpul ei se simţiră o forţă şi o elasticitate remarcabile. Nu reuşii oricum, să-mi ating scopul. Ultimele lucruri pe care mi le amintesc, înainte să-mi pierd cunoştinţa, sunt cuvintele ei: Nu trebuie, calmează – te! Şi mai înainte de asta mi-amintesc cum mă cuprinse o frică imensă. O frică indefinită, ca atunci când, copil fiind, singur acasă, mă apuca din senin o teroare inexplicabilă…

Când mi-am revenit în fire, ea stătea în faţa mea îngenunchiată, cu o mână pe pieptul meu, iar cu cealaltă făcea semne cuiva împrejurul nostru. Surâdea, dar nu mie – părea, cuiva care ne înconjura sau era deasupra noastră. Era ca şi cum, Anastasia cu gesturile ei, încerca să-l convingă şi să-l liniştească pe acel prieten invizibil al ei, că nu i se întâmpla nimic rău. Apoi cu voce blândă şi cu ochi dulci mă privi şi-mi zise:

- Linişteşte-te Vladimir, a trecut totul.

- Dar ce mi s-a întâmplat? – o întrebai eu.

- Armonia nu a fost de acord cu comportamentul tău şi cu dorinţele tale... Mai devreme sau mai târziu, vei înţelege singur.

- Dar ce treabă are armonia? Ai fost tu! Doar tu ai opus rezistenţă.

- Nici eu nu am acceptat, aşa-i. Nu mi-a plăcut.

M-am aşezat jos şi mi-am tras geanta lângă mine.

- Bineînţeles! Dânsa nu a acceptat! Nu-i plăcea...Voi femeile faceţi orice pentru a ne atrage. Puneţi în evidenţă picioarele, sânii, mergeţi pe tocuri... Nu e deloc uşor să mergi pe tocuri, dar voi o faceţi. Expuneţi graţiozitatea voastră şi numai ce... “Aaaa, eu nu sunt din alea...!”

Atunci care este scopul? Ipocrito! Eu sunt un om de afaceri, am văzut vreo două ca tine. Toate aveţi un singur interes să vă schimonosiţi! Pentru care motiv ţi-ai dat jos hainele? Doar nu-i aşa de cald. După aceea te-ai întins aici, tăceai şi, în plus, aveai acel zâmbet...

- Cu hainele pe mine, Vladimir, mă simt incomodă. Le port doar când ies din pădure, când merg printre oameni, pentru a avea acelaşi aspect pe care-l au toţi. M-am întins să mă odihnesc la soare pentru că nu vroiam să te deranjez în timp ce mâncai.

- Nu vroiai să mă deranjezi?! ... Dar’m-ai deranjat!

- Te rog să mă ierţi, Vladimir. Bineînţeles, tu ai dreptate când susţii că fiecare femeie vrea ca bărbaţii să-i dea atenţie, dar nu numai pentru picioarele ei sau pentru

sâni. Vrea ca unicul bărbat, în măsură de a vedea în ea mai mult, să nu treacă fără să o observe şi fără să se oprească.

- Dar, pe aici nu trece nimeni! Şi ce altceva ar trebui să mai vadă bărbatul dacă picioarele ies în prim plan? Voi femeile nu sunteţi logice!

- Da, din păcate, uneori în viaţă se întâmplă şi aşa... Putem să ne continuăm călătoria, Vladimir? Ai mâncat, te-ai odihnit?

Îmi încolţi o bănuială: se merita oare, să merg mai departe cu o femeie atât de filosofică şi-n acelaşi timp sălbatică? Dar îi răspunsei:

- Bine, hai să mergem.

Animal sau om?

Continuarăm călătoria spre casa Anastasiei. Ea îşi lăsă hainele acolo în scorbura copacului. Puse şoşonii lângă haine. Rămase îmbrăcată cu rochiţa ei scurtă şi lejeră. Îmi luă geanta din mână, oferindu-se să o ducă ea. Desculţă, cu un umblet neobişnuit de uşor şi graţios, mergea în faţa mea legănând uşor geanta.

Am conversat tot drumul. Orice temă de discuţie cu ea devenea interesantă… probabil, pentru că Anastasia avea opiniile ei originale despre orice.

Din când în când, în timpul mersului, se întorcea cu faţa spre mine, discuta, zâmbea şi mergea aşa îndărăt, nepierzând firul discuţiei şi nedând atenţie la drum. Incredibil, dar nici măcar odată nu se împiedică şi nici nu se răni la picioarele desculţe de vreun ciot de copac sau de vreo uscătură care erau împrăştiate peste tot.

Pe unde mergeam noi nu se vedea nicio cărare definită, dar nici nu păreau locuri sălbatice, cum se pot întâlni prin taiga.

Uneori, în timpul călătoriei, ba atingea cu mâna, ba mângâia din treacăt o frunzuliţă, un rămuşor… Se apleca şi, dezinvoltă, rupea câte un fir de iarbă şi… îl mânca! Exact ca o bestie!, gândii eu. Când ne afundarăm într-un tufiş de mure, ea îmi oferi câteva, iar eu le mâncai din mers. Musculatura ei nu mi se păru deosebită şi, în linii mari, era de statură mijlocie, nici grasă, nici slabă. Avea un corp bine nutrit şi elastic – un corp deosebit de frumos şi de armonios. Cu toate astea, în ea se simţea o forţă deosebită şi reacţii prompte, cum aveam să descopăr nu peste mult timp.

Când eu mă împiedicai şi căzui cu mâinile înainte, Anastasia întorcându-se brusc spre mine, întinse mâna liberă astfel că eu mă sprijinii cu pieptul de palma ei cu degetele răsfirate. Nu apucai să ating pământul cu mâinile. Ea, cu palma mâinii libere, mă sprijini nelăsându-mă să cad, ca apoi să mă ajute să-mi recapăt echilibrul. În tot acest timp Anastasia nu încetă să vorbească şi, observai cu

stupoare, că nu depuse niciun efort deosebit când mă susţinu să nu cad. Şi după ce eu îmi recăpătai echilibrul, cu ajutorul Anastasiei, continuarăm călătoria ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Involuntar, gândurile mă purtară la pistolul pe gaz pe care-l aveam în geantă.

Discutând, pe nesimţite, parcurseserăm deja o bună bucată de drum. Dintr-odată, Anastasia se opri, puse geanta la rădăcina unui copac şi, cu bucurie, anunţă:

- Iată-ne în sfârşit acasă!

Aruncai o privire în jur. O poieniţă nu prea mare dar foarte îngrijită; se zăreau multe flori printre maestuoşii copaci de cedru, dar nici urmă de construcţii. Nici măcar o cabană. Absolut nimic! Nu se zărea nici măcar un adăpost provizoriu! Dar ea se arătă aşa de bucuroasă, de ca şi cum am fi fost cazaţi într-un apartament de lux.

- Şi casa unde-i? Unde o să dorm, unde o să mănânc şi cum o să mă apăr de ploaie?

- Asta este casa mea, Vladimir. Aici am tot ce-mi este necesar.

Simţii cum toată fiinţa îmi fu învăluită de un sentiment de îngrijorare şi agitaţie!

- Unde sunt toate astea? Dă-mi măcar un ceainic să fierb apă la foc, o toporişcă...

- Eu nu am nici ceainic şi nici toporişcă, Vladimir... şi foc, ar fi mai bine să nu aprinzi...

- Dar ce spui tu? Nici măcar ceainic nu are! Apa din sticlă am terminat-o. Tu, doar ai văzut când am aruncat sticla. Mi-au rămas doar două înghiţituri de cognac. Şi până la râu sau până în satul cel mai apropiat e o zi de mers şi eu sunt obosit şi mi-e sete. Tu de unde bei apă? Din ce bei?

Văzând agitaţia mea, Anastasia îngrijorată, mă luă de mână şi trăgându-mă afară din poiană spre pădure, îmi spuse:

- Te rog nu te nelinişti, Vladimir! Te rog! Am eu grijă de toate. Nu te alarma. O să dormi, o să mă ocup eu de tine să nu-ţi fie frig. Ţi-e sete? Acum o să-ţi dau să bei.

La vreo zece-cincisprezece metri de poiană, între tufişuri se ivi în faţa noastră un micuţ iaz. Anastasia îşi făcu palmele căuş, luă apă în ele şi le ridică spre faţa mea.

- Uite apă. Bea, te rog.

- Dar ce, te-ai ţicnit? Da' cum pot bea apă murdară din prima băltoacă din pădure?! Tu ai văzut prea bine că eu beau numai apă minerală. Pe vapor, noi, până şi apa pentru spălat o trecem într-un filtru special, apoi adăugăm clor şi o ozonizăm.

- Asta nu-i o băltoacă, Vladimir. Aici este apă curată, vie. Nu pe jumătate moartă ca a voastră. Apa asta este bună de băut, este ca laptele matern. Uite.

Îşi apropie mâinile de gură şi bău.

Mie îmi scăpă:

- Anastasia, tu eşti un animal?

- De ce animal? Pentru că aşternutul meu nu este ca al tău? Pentru că aici nu sunt maşini sau tot felul de aparaturi?

- Pentru că trăieşti ca o sălbăticiune în pădure, nu ai nimic şi pare că asta îţi place.

- Da, mie îmi place să trăiesc aici.

- Vezi, tu însuţi afirmi asta.

- Tu socoţi, Vladimir, că omul este perfect şi se deosebeşte de celelalte vietăţi de pe Pământ doar prin faptul că are la dispoziţie toate acele mijloace artificiale?

- Da. Şi, mai exact spus, mijloace civilizate.

- Tu consideri mijloacele la dispoziţia ta, mai civilizate?

- Da, desigur că dacă aşa crezi tu. Dar eu nu sunt un animal, Vladimir. Eu sunt o fiinţă umană!

Cine sunt ei?

După trei zile petrecute cu Anastasia, văzând cum această ciudată femeie trăieşte în deplină singurătate în mijlocul profundei taigale siberiene, am înţeles anumite aspecte din modul ei de viaţă, în timp ce am început să am dubii legate de modul nostru.

Aceste dubii făcură să se nască în mintea mea o serie de întrebări care mă frământă şi în ziua de azi: Sistemul nostru de instrucţie şi educaţie este suficient pentru a ne face să înţelegem esenţa existenţei? Priorităţile vieţii sunt dispuse în ordinea corectă pentru fiecare om în parte? Acesta ne ajută sau ne împiedică în înţelegerea corectă a esenţei existenţei şi adevăratei meniri a omului?

Am creeat un sistem educativ impunător. Pe baza acestui sistem educăm copii noştri şi unii pe alţii: în cămine de copii, în şcoli, în institute şi în cursuri de doctorat. Acest sistem ne permite să inventăm, să zburăm în Cosmos. Supunându-ne lui ne construim până şi modul de viaţă. Cu ajutorul lui încercăm să ne construim fericirea, să înţelegem Cosmosul, atomul şi anumite fenomenele supranaturale. Ne place mult să vorbim despre aceste descoperiri ale noastre, le descriem în articole senzaţionale, în mass-media sau în publicaţiile ştiinţifice. Şi totuşi, pentru un motiv necunoscut, facem orice pentru a evita un fenomen. Îl evităm cu mare atenţie! Pare că ne-ar fi frică de el. Ne este frică de el pentru că, odată descoperit, ar putea să strice tot sistemul nostru educativ, deducţiile noastre ştiinţifice şi ar putea să ia în derâdere modul nostru de trai. Ne prefacem că acest fenomen nu există. Dar există! Şi va continua să existe, pentru că noi n-o să ne îndepărtăm nicicum de el şi nici n-o să-l putem evita.

Ar fi timpul să-l observăm cu atenţie şi cu forţa minţilor umane reunite, să răspundem la întrebarea: “De ce?” Pentru că toţi marii gânditori, fără excepţie, persoanele care au fundat doctrine religioase, sau tot felul de alte doctrine la care se supune, sau cel puţin se forţează să se supună marea majoritate a omenirii, înainte de a crea operele lor s-au izolat, au devenit pustnici şi cei mai mulţi au făcut-o retrăgându-se în pădure. Judecaţi! nu într-o super academie, ci în pădure.

De ce Moise s-a retras pentru mult timp într-o pădure pe munte? Când se întoarse, dărui omenirii înţelepciunea *Tablelor legii* (Exodul 31.18)? De ce Iisus Hristos se izolă până şi de discipolii săi în deşert, pe munţi, în pădure? De ce omul care a trăit în India la mijlocul secolului al şaselea e.n. Siddhartha Gautama, se izolă pentru şapte ani în pădure? Şi când ieşi din pădure răspândi printre oameni o doctrină! O doctrină care până în zilele noastre, mii de ani mai târziu, suscită interes şi chinuie minţile umane? Iar oamenii construiră temple măreţe şi denumiră această doctrină Buddhism! Acest om fu numit mai târziu, Buddha. De ce predecesorii noştri nu prea îndepărtaţi, care astăzi reprezintă figuri istorice, ca de exemplu Serafim Sarovskij sau Serghei Radoneshskij s-au dus şi ei în pădure ca pustnici şi după o perioadă nu prea îndelungată asimilară o înţelepciune atât de profundă încât, pentru a primi sfaturi de la ei, marii suverani traversară locuri unde nu existau străzi? În locurile de pustnicie ale acestor personaje au fost ridicate mănăstiri şi temple. Ca de exemplu *Troiţa „Laurii lui Serghiev”* din oraşul Serghiev Posad în regiunea Moscovei, care atrage şi-n ziua de azi o mulţime de pelegrini. Şi totul începu de la un pustnic. De ce? Ce sau cine-i ajută pe aceşti oameni să dobândească o astfel de înţelepciune? Le dăruie lor cunoştinţa, îi apropie de înţelegerea esenţei vieţii? Cum trăiau, ce făceau, la ce se gândeau după ce s-au retras în pădure, în singurătate?

Aceste întrebări începură să mi se îmbulzească în minte la puţin timp după ce o cunoscusem pe Anastasia.

Imediat ce avui ocazia, începui să citesc tot ce găsii despre pustnici. Dar până azi nu am găsit răspunsul. Nu este clar pentru care motiv nu există nimic scris despre ceea ce li se întâmplă în acele locuri.

Consider că răspunsurile trebuie căutate prin unirea tuturor forţelor noastre. O să încerc să descriu evenimentele din timpul permanenţei mele de trei zile în taigaua siberiană şi senzaţiile mele născute din contactul cu Anastasia, cu speranţa că se va găsi cineva care să poată înţelege esenţa acestui fenomen, să poată vedea clar modul nostru de a trăi.

Pentru moment, din tot ce am auzit şi văzut, un lucru este indiscutabil: persoanele care trăiesc ca pustnicii în pădure, printre care şi Anastasia, văd lucrurile care se petrec în viaţa noastră dintr-un unghi diferit de al nostru. Anumite idei ale Anastasiei diverg diametral opus de cele comune. Cine este mai aproape de adevăr? Cine trebuie să judece pe cine?

Datoria mea este doar de a relata ceea ce am văzut şi auzit, dând în acest fel altora posibilitatea de a determina răspunsul.

Anastasia trăieşte în pădure absolut singură, nu are o locuinţă, umblă aproape fără haine şi nu-şi face niciun fel de provizii alimentare. Este descendenta acelora care au trăit aici de-a lungul mileniilor şi, ca şi cum ar aparţine altei civilizaţii. Şi-au menţinut stilul lor de viaţă până în zilele noastre, după părerea mea, datorită unei alegeri mai înţelepte. Este posibil ca aceasta să fie alegerea cea corectă. Se amestecă printre noi, încearcă să nu fie diferiţi la exterior cu nimic de lumea de rând, dar în locurile în care trăiesc de obicei se dizolvă în natură. Sunt foarte greu de descoperit locurile unde trăiesc. Prezenţa omului în aceste locuri se remarcă doar prin faptul că sunt mai curate şi mai ordonate, ca de exemplu poieniţa Anastasiei.

Anastasia s-a născut aici şi pare parte integrantă a naturii. În comparaţie cu marii pustnici cunoscuţi nouă, ea nu s-a retras în pădure doar pentru o perioadă de timp. În

taiga s-a născut, iar lumea noastră a vizitat-o doar pentru scurt timp.

Fenomenul care, la prima vedere, pare mistic şi care mă făcu să fiu cuprins de acea frică teribilă şi să pierd cunoştinţa în tentativa de a o seduce pe Anastasia, acum îşi găseşte o explicaţie simplă: omul domesticeşte câinele, pisica, elefantul, tigrul, vulturul, dar aici *TOTUL* este domesticit. Şi acest TOT nu permite ca ei să i se întâmple nimic rău. Anastasia povesti că după ce se născu dar până a nu împlini un an, mama ei o lăsa singură în iarbă.

- Şi nu mureai de foame? – o întrebai eu.

Pustnica din taiga, la început mă privi mirată, apoi răspunse:

- Omul nu trebuie să aibă grija mâncării. A se nutri este tot atât de necesar cât şi a respira, doar că acestea trebuie făcute fără a ocupa atenţia, fără a îndepărta gândurile de la lucrurile importante. Creatorul a însărcinat omul cu alte probleme, cu scopul de a-l face să trăiască ca om, îndeplinindu-şi misiunea pentru care a fost creat.

Pocni din degete şi, ca prin farmec, apăru o veveriţă care îi săltă pe mână. Anastasia o trase cu botişorul spre gura ei, iar veveriţa îi trecu o ghindă dintr-un con de cedru. Micuţul fruct era deja decojit. Nu mi se păru un lucru senzaţional, aducându-mi aminte că în *Orăşelul Academicienilor din Novosibirsk* se puteau întâlni multe veveriţe obişnuite cu oamenii, care cereau de mâncare trecătorilor şi chiar se enervau când aceştia nu le ofereau nimic. Aici, pur şi simplu, văzui fenomenul invers. Dar se întâmpla aici, în taiga!

- În lumea noastră, spusei eu, bineînţeles, este un pic altfel. Anastasia, tu încearcă să pocneşti din degete într-un magazin, poţi chiar să baţi tamburinele, că nimeni nu-ţi dă nimic; dar tu spui că asta a hotărât Creatorul.

- Cine este de vină că omul a hotărât să schimbe opera Creatorului? În bine sau în rău, încearcă să-nţelegi singur.

Şi astfel, între noi, se desfăşură discuţia pe tema mâncării. Poziţia ei era simplă. Este un păcat să te gândeşti la aşa nimicuri, la cum să-ţi faci rost de hrană. Ea nici măcar nu se gândeşte, niciodată. Şi trebuie să ne gândim noi cei din lumea civilizată?

Sunt cunoscute nenumărate exemple din ziare, din cărţi sau din transmisiuni televizive, în care mici pui de oameni, rătăciţi din greşeală prin lumea sălbatică au fost hrăniţi de lupi. Aici generaţiile trăiesc în permanenţă, iar raporturile cu lumea animală sunt diferite de ale noastre. O întrebai pe Anastasia:

- De ce nu-ţi este frig... în timp ce eu am pe mine haina şi tot simt frigul?

- Pentru că, răspunse ea, organismul oamenilor care se înfofolesc în haine şi se păzesc de frig şi de cald, stând acoperiţi şi în locuri închise, îşi pierde din ce în ce mai mult capacitatea de a se adapta schimbărilor mediului înconjurător. În mine, această capacitate a organismului, nu s-a pierdut, aşa că îmbrăcămintea nu-mi este, în mod deosebit, necesară.

Dormitorul din pădure

Nu luasem cu mine niciun fel de echipament pentru a dormi în pădurea sălbatică. Anastasia mă aranjă într-o specie de bârlog subteran. După lunga călătorie, obosit mort, adormii buştean în scurt timp. Când m-am trezit dimineaţa, m-am simţit învăluit de o plăcută linişte. Eram atât de relaxat de parcă dormisem într-un pat deosebit de comod.

Vizuina subterană era simplă, tapiţată cu crenguţe moi de cedru şi fân uscat care umpleau spaţiul circumstant cu o aromă deosebit de plăcută. Când mă trezii, întinzându-mă, atinsei cu mâna o blăniţă pufoasă şi gândii că, într-un fel sau altul, Anastasia trebuia să vâneze. Mă împinsei mai tare în blană şi, cu spatele la căldură, hotărâi să mai moţăi puţin.

Anastasia stătea la intrarea dormitorului din pădure şi văzând că m-am trezit, îmi spuse la iuţeală:

- Fie ca o zi bună să te întâmpine azi, Vladimir. Primeşte–o şi tu ca pe o binecuvântare. Numai, te rog, nu te speria.

Spunând astea, bătu din palme şi *blana* se ridică... Cu groază înţelesei că aceea nu era o blană! Cu mare circumspecţie, din bârlog, se strecura spre ieşire un urs. Primind o pălmuţă de recunoştinţă din partea Anastasiei, ursul îi linse mâna şi se îndepărtă cu mersul său legănat spre poieniţă. Într-o secundă am înţeles că Anastasia îmi puse la creştet ierburi care stimulează somnul şi-mi

strecură un urs alături ca să nu-mi fie frig. Ea, în schimb, ghemuindu-se covrig, dormi la intrare.

- Cum a putut să-ţi treacă prin minte aşa ceva, Anastasia!? Ursul putea să mă zdrobească, sau să mă sfâşie peste noapte!

- Nu este un el ci o ea, este o ursoaică. Şi oricum, nu ar fi putut să-ţi facă nimic rău, răspunse Anastasia, este foarte ascultătoare. Cea mai mare plăcere a ei este să primească sarcini şi să le ducă la bun sfârşit. Nu s-a mişcat deloc, toată noaptea… Şi-a sprijinit botul ei catifelat pe picioarele mele şi a adormit aşa… blajină. S-a speriat doar odată, când tu te-ai întors şi, prin somn, ai lovit-o cu mâna.

Dimineaţa Anastasiei

Anastasia merge la culcare odată cu căderea întunericului într-unul dintre acele adăposturi făcute de locuitorii pădurii; cel mai des în bârloguri. Când este cald ea poate dormi afară pe iarbă. Primele lucruri pe care le face dimineaţa când se trezeşte este să se bucure de răsăritul soarelui, de mugurii ieşiţi peste noapte, de firele de iarbă încolţite din pământ. Le atinge cu mâinile, le mângâie, uneori le aranjează. După asta aleargă spre un copac nu prea mare şi-i bocăneşte în scoarţă. Din coroana tremurătoare a acestuia se cerne peste ea ceva care aduce a rouă sau polen. Apoi se aşează în iarbă şi, pentru cinci minute, într-o satisfacţie deplină, se întinde şi îşi trosneşte oasele, răsucindu-se din toate încheieturile. Tot corpul i se acoperă, literalmente, cu o cremă umedă. Aleargă, se aruncă în micul său iaz, stropind cu apă şi face sărituri în apă... şi ce sărituri! ...

Comportamentul ei cu lumea animală care o înconjoară, seamănă cu acela al omului cu animalele domestice. În timpul ritualului matinal, multe din aceste animale o observă. Din proprie iniţiativă, niciunul dintre ele nu se apropie de Anastasia, dar când aceasta, cu un semn de ele cunoscut, cheamă pe vreunu', atunci fericitul iese din ascunziş şi i se gudură la picioare.

Într-una din dimineţi o văzui pe Anastasia cum se juca cu o lupoaică de parcă ar fi fost un căţel de ogradă. O bătu

uşor pe greabăn şi fugi. Lupoaica se lansă în urmărirea Anastasiei şi, când aproape s-o ajungă, Anastasia, brusc, sări într-o parte şi cu picioarele se propti de trunchiul unui copac făcând cale întoarsă. Lupoaica, din inerţie, nu se putu opri pe loc şi depăşi copacul, după care făcu cale întoarsă şi se lansă iarăşi în urmărirea Anastasiei.

Anastasia nu se gândeşte niciodată la mâncare şi îmbrăcăminte. Aproape tot timpul umblă dezbrăcată. Se hrăneşte cu ghinzi de cedru, cu ierburi, cu fructe de pădure şi cu bureţi. Bureţii îi mănâncă doar uscaţi. Personal, nu culege niciodată bureţi, fructe, sau conuri de cedru şi nici nu-şi face provizii pe iarnă. Multitudinea de veveriţe, care o înconjoară, îi pregătesc totul. În faptul că veveriţele îşi fac provizii pe iarnă nu este nimic de mirare – o fac dintotdeauna în mod instinctiv. M-a mirat însă un alt lucru – veveriţele din apropiere, la pocnitul din degete al Anastasiei, aleargă înnebunite săltând apoi pe mâna întinsă a acesteia, aducându-i sâmburi de cedru, deja scoşi din ghinzi şi curăţaţi. Iar când Anastasia bate uşor cu palma pe genunchiul unui picior îndoit, veveriţele emit un soi de semnal, ca şi cum s-ar înştiinţa între ele şi încep, din toate părţile, a căra şi a aduna în faţa ei grămăjoare de bureţi, fructe de pădure şi alte provizii de ale lor. Şi o fac, din câte îmi păru mie, cu o enormă plăcere. Gândeam că Anastasia le dresase însă ea-mi spuse că acestea o fac în mod instinctiv, veveriţele cele mici făcând doar ceea ce văd la mamele lor.

- Poate că cineva din strămoşii mei le-o fi dresat chiar, oricum, afirmă ea, asta este menirea lor. Pe iarnă veveriţele îşi fac adesea, provizii mult mai multe decât pot mânca.

La întrebarea: Cum de, în timpul iernii, tu nu îngheţi de frig fără îmbrăcămintea adecvată?, Anastasia îmi răspunse cu o întrebare:

- Oare, într-adevăr, în lumea voastră nu există exemple de oameni care pot suporta frigul şi intemperiile fără haine?

Asta mă făcu să-mi amintesc o carte care scria despre Porfir Ivanov; un rus ce umbla desculţ şi numai în chiloţi pe timp de iarnă. În carte, se mai povesteşte că fasciştii, ca să-l pună la încercare pe acest extraordinar rus, îl obligau să facă baie la minus 20°C, apoi îl plimbau dezbrăcat pe motocicletă.

Din fragedă copilărie, Anastasia primi laptele unor sălbăticiuni ale pădurii în locul laptelui matern. Acestea, cu plăcere, o lăsau să sugă laptele lor ori de câte ori ea dorea… Anastasia nu făcea un cult din mâncare nu se aşeza niciodată la masă, în timpul plimbărilor rupea ierburi, fructe de pădure şi le mânca fără să întrerupă activităţile ei obişnuite.

Spre sfârşitul şederii mele de trei zile, acolo în taiga, nu mă mai puteam adresa Anastasiei în aceaşi manieră în care o făcusem la începutul întâlnirii noastre. După toate cele văzute şi auzite, Anastasia mi se prezenta acum ca o fiinţă neobişnuită, nu ca un animal, întrucât inteligenţa pe care o avea ea şi memoria… Era atât de vastă memoria ei încât nu uita absolut nimic din ce auzea şi din ce vedea. Uneori mi se părea că toate aceste capacităţi ale ei depăşesc limita înţelegerii umane. Dar tocmai asta o deranja şi o amăra cel mai mult.

Contrar oamenilor cunoscuţi nouă, înzestraţi cu capacităţi neobişnuite, care se învăluiau în aureola misticului, al tainicului şi al excepţionalului, Anastasia se străduia în continuu să dezvăluie mecanismul acestor extraordinare capacităţi ale ei şi, cu toate forţele, să demonstreze că atât în mecanism cât şi în ea nu se găsea nimic străin omului că ea este o fiinţă umană – o femeie – şi mă ruga tot timpul să accept şi să înţeleg aceste lucruri. Eu făceam eforturi apreciabile să înţeleg aceste lucruri şi să le dau o explicaţie compatibilă cu modul nostru de gândire.

Creierul omului civilizat, al zilelor noastre, este ocupat, aproape tot timpul, cu rezolvarea problemelor existenţei zilnice cu procurarea hranei, a îmbrăcăminţii şi cu satisfacerea instinctelor sexuale. Anastasia nu pierdea

timp cu aşa ceva. Oamenii care se aflară în situaţii similare familiei Lykov, se regăsiră a-şi pierde tot timpul procurându-şi hrană şi construind adăposturi. Natura nu-i ajuta niciodată la fel de mult cât o ajuta pe Anastasia. Nici măcar cele mai sălbatice triburi rămase în lume, care trăiesc departe de civilizaţie, nu au un astfel de contact cu Natura. Anastasia spunea că aceste persoane nu reuşesc să stabilească un astfel de contact întrucât nu au gânduri destul de pure. Natura toată şi lumea animalelor percep acest lucru.

Mica Rază a Anastasiei

În timpul şederii mele în taiga, cu mult mai mistică şi insolită mi se păru capacitatea Anastasiei de a vedea la distanţă persoane şi situaţiile în care se găseau. Este posibil ca şi alţi pustnici să aibă astfel de capacităţi...

Ea o făcea cu ajutorul unei raze invizibile. Afirma că toţi o avem, dar că lumea nu o cunoştea aşadar nu ştia s-o folosească.

- Omul nu a descoperit, încă, nimic care să nu existe în natură. Tehnica, mulţumită căreia televiziunea există, este abia o palidă copie a puterilor acestei raze.

Având în vedere că raza nu o puteam vedea, eu nu credeam, în ciuda repetatelor tentative ale Anastasiei de a-mi demonstra, de a-mi lămuri principiul pe care acţiona, de a găsi probe şi explicaţii exhaustive.

***

- Spune-mi Vladimir ce sunt, după tine, visele? Şi crezi că sunt mulţi cei care visează?

- Cred că sunt mulţi în măsură de a visa. Visul ia naştere când omul îşi imaginează viitorul pe care şi-l doreşte.

- Bine. Vasăzică tu nu negi faptul că omul este capabil de a simula propriul viitor şi anunite situaţii ce-l privesc.

- Nu, nu neg.

- Şi ce este intuiţia?

- Intuiţia...? Probabil o senzaţie; când omul nu stă să analizeze ce şi de ce se poate întâmpla, dar anumite senzaţii îl îndrumă cum trebuie să se comporte.

- Înseamnă că nu negi că în fiecare om există ceva care, pe lângă consideraţiile analitice uzuale, îl ajută să determine acţiunile proprii şi ale altora.

- Să presupunem că nu neg.

- Perfect! Bine! – exclamă Anastasia, Acum; visul! Ce este visul? Visele pe care le fac aproape toate persoanele?

- Visul este... Nu ştiu ce este. Pur şi simplu vis.

- Bine, bine. Să-i zicem vis, pur şi simplu. Se înţelege de aici că tu nu-i negi existenţa? Atât ţie cât şi altora vă este cunoscut că omul, în crearea viselor, când corpul său, practic nu mai controlează o parte din conştiinţă, poate vedea diferite persoane şi evenimente?

- Mmmda, cred că toţi sunt de acord cu asta.

- Încă ceva: în vis, persoanele se pot confrunta, conversa şi pot avea sentimente normale?

- Da, pot s-o facă.

- Dar tu ce crezi? Omul poate programa propriul vis? Poate evoca în vis imagini şi evenimente pe care doreşte să le vadă? Ca la televizor, de exemplu..

- Nu cred că se poate întâmpla aşa. Visul vine, oarecum, singur.

- Greşeşti. Omul poate ghida orice. Este creat pentru a ghida orice.

Raza despre care îţi vorbesc este formată şi ea din informaţii în posesia omului, din ceea ce-şi imaginează, din intuiţii, din trăirile sufleteşti şi, prin urmare, viziunile sub formă de vis sunt create de voinţa omului care le ghidează.

- Cum este posibil să ghidezi visele în somn?

- Nu în somn, ci treji. Se poate pregăti totul anticipat şi cu mare precizie. La voi asta se verifică doar în timpul

somnului şi doar în mod haotic. Omul a pierdut o mare parte din propriile capacităţi de control, de dirijarea fenomenelor naturii şi a celor proprii. Asta se întâmplă deoarece a tras concluzia eronată că visul este doar un produs inutil al creierului său obosit. Aproape toţi oamenii de pe Pământ, în realitate… Dar, vrei să-ncerc să te ajut să vezi ceva la distanţă chiar acum?

- Da, încearcă.

- Întinde-te pe iarbă şi relaxează-te, astfel încât corpul tău să necesite cât mai puţină energie. Trebuie să stai comod. Nimic să nu te deranjeze. Acum gândeşte-te la o persoană pe care o cunoşti cel mai bine, ca de exemplu la soţia ta. Aminteşte-ţi obiceiurile mersul, hainele ei, unde, după tine, se află acum şi întruchipează totul cu ajutorul imaginaţiei.

Eu rechemai în memorie soţia mea ştiind că în acel moment se putea afla în casa noastră de vară. Îmi imaginai casa, ceva obiecte, situaţia… îmi imaginai multe lucruri în detaliu dar nu văzui nimic concret. Îi spusei Anastasiei, la care ea-mi răspunse:

- Tu nu te-ai abandonat complet, ca şi cum ai fi adormit. O să te ajut eu. Închide ochii. Abandonează-ţi braţele de-a lungul corpului.

Simţii, apoi, degetele sale făcând presiune pe degetele mele. Şi, dintr-odată, căzui într-un somn adânc…

…Soţia mea era în bucătăria casei de vacanţă din afara oraşului. Peste cămaşa obişnuită îmbrăcase o flanelă cu nasturi. Însemna că în casă era răcoare. Din nou probleme la sistemul de încălzire – gândii eu.

Îşi prepara cafeaua pe aragaz şi ceva de mâncare pentru căţel. Chipul îi era întunecat de griji şi nemulţumit. Mişcările îi erau moleşite. Pe neaşteptate, îşi înălţă privirea şi, cu pas vioi şi lejer, se îndreptă către fereastră, privi la ploaie şi surâse. Cafeaua se umflă şi dădu în foc, ea ridică capacul ibricului dar părea, că de data asta, nu o deranja şi nici nu o enerva acest lucru, ca de obicei… îşi dădu jos flanela…

Mă trezii.

- Aşadar? Ai văzut? – întrebă Anastasia.

- Am văzut. Dar poate că acesta era un vis obişnuit?

- Cum obişnuit? Doar programasei tu însuţi, s-o vezi?!

- Da, este adevarat. Şi am văzut-o. Dar unde sunt probele că ea se găsea, într-adevăr, acolo în bucătărie în momentul în care eu am văzut-o în visul meu?

- Aminteşte-ţi această zi şi această oră, Vladimir, de vrei să verifici. Întoarce-te acasă şi întreab-o. Şi altceva neobişnuit nu ai mai observat?

- Nimic.

- Oare într-adevăr, nu ai văzut surâsul de pe faţa ei când s-a apropiat de fereastră? A surâs şi nu s-a iritat pentru cafeaua care dădea în foc.

- Am observat. Probabil, de la fereastră a văzut ceva plăcut care a înveselit-o.

- Prin fereastră a văzut doar ploaia. De obicei nu-i place...

- Şi atunci de ce a zâmbit?

- Pentru că şi eu am privit-o cu raza mea şi am încălzit-o.

- Vrei să spui că raza ta încălzeşte? A mea, ce... este rece?

- Tu ai privit-o doar din interes, nu ai pus sentiment.

- Vrei să zici că raza ta poate încălzi o persoană la distanţă?

- Da, poate s-o facă.

- Şi ce altceva mai poate?

- Primeşte şi asimilează informaţii, le transmite... Poate ridica moralul. Cu această rază se pot vindeca anumite boli ale oamenilor. Şi încă multe altele, în funcţie de energia avută, de forţa sentimentelor, de voinţă şi de dorinţă.

- Tu poţi vedea viitorul?

- Desigur!

- Dar trecutul?

- Viitorul şi trecutul sunt aproape acelaşi lucru. Diferenţa constă în detaliile externe. Fundamentalul rămâne neschimbat.

- Cum aşa? Ce poate rămâne neschimbat?

- Spre exemplu; o mie de ani în urmă omenirea se îmbrăca diferit. Aveau alte maniere de a se comporta în viaţa de zi cu zi. Dar nu astea sunt importante. Atât o mie de ani în urmă cât şi astăzi, persoanele sunt încercate de aceleaşi sentimente. Sentimentele nu sunt dependente timpului…

Frica, fericirea, iubirea.. Gândeşte-te puţin: *Jaroslav Înţeleptul, Ivan Teribilul* sau faraonii puteau iubi o femeie exact cu aceleaşi sentimente cu care poţi iubi tu sau oricare alt contemporan al tău.

- Interesant! Ce înseamnă asta? Că fiecare om poate să deţină o astfel de rază? Asta vrei să spui?

- Desigur, fiecare. Până şi în zilele noastre, oamenilor le-au rămas sentimente şi intuiţie, darul de a visa, de a propune şi reprezenta anumite situaţii, de a vedea visele, doar că toate astea sunt haotice şi fără o ţintă.

- Poate că ar fi necesar să se antreneze într-un fel? Ar trebui inventat un fel de exerciţiu?

- Se poate şi prin antrenament. Doar că, ştii Vladimir, se cere încă o condiţie ca raza să realizeze dorinţele noastre.

- Care este această condiţie?

- Este absolut necesară puritatea gândurilor – puterea razei este direct legată de forţa sentimentelor luminoase.

- Aşa… Acum, chiar că nu mai pricep nimic… în ce consistă puritatea gândurilor? Ce legătură au sentimentele luminoase?

- Ele… sunt energia razei.

- Ajunge, Anastasia. Nu mă mai interesează. O să-mi explici după…

- Lucrul fundamental ţi l-am spus deja.

- De spus, mi l-ai spus, condiţiile sunt prea multe. Hai să vorbim de altele. Despre ceva mai simplu..

***

Tot restul zilei, Anastasia rămase meditând, imaginân- du-şi o sumedenie de situaţii posibile de verificat în viaţa noastră trecută, prezentă şi viitoare.

Memoria ei era colosală. Îşi amintea o mulţime de oameni pe care îi văzuse în revelaţiile ei cu ajutorul razei, frământările lor interioare. Ca o actriţă genială putea imita umbletul lor, vocea, chiar şi modul de gândire al acestora. În ea se concentra experienţa de viaţă a unui număr impresionant de persoane din trecut şi prezent. Foloseşte această experienţă, modelează viitorul şi-i ajută pe alţii. O face de la mare distanţă cu ajutorul razei sale invizibile. Celor pe care îi ajută cu sugestii, decizii sau pe care îi vindecă, nu le trece nici măcar prin minte de unde vin toate astea.

Doar mai târziu aflai că astfel de raze invizibile, dar de intensităţi mult mai mici, sunt emanate de fiecare om. Academicianul Akimov le-a fotografiat cu instrumente speciale şi a publicat fotografiile în 1996 în ediţia din mai a revistei *Miracole şi Aventuri.* Din păcate noi nu ştim să le folosim ca Anastasia. În ştiinţă efectul acestei raze este denumit *câmp de torsiune.*

***

Viziunea Anastasiei asupra omenirii era neobişnuită şi interesantă.

- Ce este Dumnezeu, Anastasia? Există El? Dacă există, de ce nimeni nu-L vede?

- Dumnezeu este Raţiunea, Intelectul interplanetar. Nu se găseşte într-o masă unică. Jumătate din El se află în lumea extramaterială a Universului. Este complexul tuturor energiilor. Cealaltă jumătate este răspândită în mici particule pe Pământ în fiecare om. Forţele întunecate încearcă să blocheze aceste particule.

- După tine, ce o să se aleagă de societatea noastră?

- În viitor o să înţelegeţi că dezvoltarea tehnologică conduce la ruină omenirea şi va fi o întoarcere la origini.

- Vrei să zici că toţi studioşii noştrii sunt fiinţe subdezvoltate care ne duc la pierzanie?

- Vreau să zic că ei grăbesc procesul şi, prin urmare, recunoaşterea căii greşite.

- Aşadar, toate maşinile şi casele le construim inutil?

- Da.

- Nu te plictiseşti să trăieşti aici, Anastasia? Singură, fără televizor, fără telefon?

- Ce lucruri primitive! Toate astea, omul le avea din principiu, numai că într-o manieră mult mai completă... Le am şi eu.

- Televizor şi telefon?

- Dar ce este televizorul? Un aparat cu ajutorul căruia imaginaţia, aproape atrofiată a omului, achiziţionează anumite informaţii şi pune în ordine imagini şi întâmplări. Eu, cu ajutorul imaginaţiei mele, pot să creez orice fel de poveste, orice tablou, creez situaţiile cele mai neverosimile, luând parte eu însumi la ele, putând să le modific la plăcere. Poate că nu m-am exprimat pe înţelesul tău, adevărat?

- Şi telefonul?

- Omul poate vorbi cu alţi oameni fără ajutorul telefonului. Pentru a face asta este necesară doar voinţa şi dorinţa reciprocă şi o imaginaţie dezvoltată.

Concertul din taiga

I-am propus Anastasiei să vină la Moscova şi să apară în televiziune.

- Îţi dai seama Anastasia, cu frumuseţea ta ai putea să fii o manechină sau o fotomodelă de renume mondial.

Şi aici, eu am înţeles că nimic din ceea ce era lumesc nu-i era străin şi, ca oricărei alte femei, îi făcea plăcere să audă că este frumoasă. Râzând spuse:

- Cea mai frumoasă şi cea mai frumoasă...da? întrebă ea şi, ca un copil, începu să se sluţească, mergând prin poiană exact ca o modelă. Păşea picior după picior şi imita gesturile faimoaselor manechine. Îi reuşea atât de bine... Eu, atunci, intrai în joc şi anunţai:

- Şi acum, stimate public, atenţiune! În faţa voastră se va exhibiţiona o neîntrecută gimnastă – frumoasa Anastasia!

Această prezentare o înveseli şi mai tare. Alergă spre marginea poienei, făcu câteva salturi incredibile, la început

înainte, apoi lateral şi înapoi, ca la urmă să execute un fantastic salt în sus la mare înălţime. Agăţată cu o mână de creanga unui copac, făcu două rotaţii în aer, după care se lansă spre un alt copac din apropiere. Refăcu saltul mortal după care alergă spre marginea poieniţei şi făcu câteva reverenţe ca răspuns la aplauzele mele. Fugi în tufişurile din împrejurimi şi se ascunse.

De acolo Anastasia zâmbea şi, ca şi cum s-ar fi retras în culise, aştepta cu nerăbdare următoarea prezentare. Îmi veni în minte caseta video pe care erau înregistrate cântecele interpreţilor mei preferaţi. O mai priveam câteodată seara, când stăteam singur în cabina mea de pe vapor…

Amintindu-mi de casetă, fără să mă gândesc prea mult, îmi veni în minte că ea ar putea să interpreteze vreo piesă şi anunţai:

- Stimaţi spectatori, în faţa voastră, acum, cei mai buni artişti de estradă vor executa, într-una din cele mai de vârf *performance*, cele mai frumoase cântece din repertoriul lor! Poftiţi!

Ah, … cât mă înşelasem în privinţa capacităţilor Anastasiei! Urmară momente pe care eu, chiar de aş vrea, nu aş găsi modalitatea să vi le descriu… Făcu câţiva paşi afară din culisele improvizate şi începu să cânte cu vocea Alăi Pugaciova. Nu! Nu făcea o parodie după cântecele marii artiste, nu o imita, ci cânta efectiv cu vocea ei, reuşind să transmită nu numai melodia şi textul, dar reuşi să exprime sentimentele!

Oricum, nu asta mă impresionă! Ea accentuă anumite cuvinte, adăugând ceva de al ei, completând cântecul cu anumite nuanţe, astfel că, interpretării Alăi, care părea perfectă şi de neîntrecut, îi adăugă o serie de noi senzaţii şi sentimente care păreau că lipsiseră dintotdeauna. Ca de exemplu aceste versuri ale uneia din minunatele cântece ale Alăi Pugaciova:

Trăi odată un pictor,

Care avea o casă şi multe tablouri,
Dar el iubea o actriţă,
Care iubea florile.
Vându atunci, el, casa lui,
Vându tablourile şi pânzele
Şi, cu toţi banii, cumpără
O imensitate de flori...

Anastasia puse accent pe cuvântul *pânzele.* Ea, mirată şi disperată, strigă acest cuvânt. Pânzele, cele mai dragi artistului, fără de care este de neimaginat viaţa unui pictor şi, el, care le dă de dragul iubitei sale. Şi apoi la cuvintele *trenul care, pe ea departe o ducea*... ea imită pictorul, bărbatul îndrăgostit privind la trenul care o ducea departe şi pentru totdeauna, pe iubita sa. Reuşi să arate toată durerea din sufletul acestuia...

Cutremurat de cele auzite şi văzute, eu nu aplaudai imediat după ce termină de cântat melodia. Anastasia, făcând plecăciuni, aştepta aplauzele... Neauzind nimic începu o nouă melodie, de data asta, cu o şi mai mare devoţiune. Şi, cu o mare precizie, interpretă toate melodiile de pe casetă, una după alta, în ordinea în care erau înregistrate. Fiecare melodie, pe care de acum o ştiam pe de rost, în interpretarea Anastasiei, mi se păru nouă şi nemaiascultată. După ce termină şi ultima piesă, neauzind încă aplauze, Anastasia se retrase în *culisele* ei. Eu, ca vrăjit, rămasei aşa pentru încă o bună bucată de vreme, nereuşind să mă dezmeticesc...

Şi dintr-odată, sării în picioare, aplaudai şi strigai:

- Fantastic Anastasia!!! Bis! Bravo!!! Toţi interpreţii în scenă!!!

Anastasia, cu un aer bănuitor, ieşi făcând reverenţe. Eu continuam să strig:

- Bis!!! Bravo!

Băteam din palme şi din picioare. Atunci începu şi ea să se înveselească. Bătu din palme şi spuse:

- Bis, înseamnă din nou?

- Da! Din nou şi din nou şi din nou...! Îţi reuşeşte bine, Anastasia! Mai bine chiar decât cântăreţilor înşişi! Chiar mai bine decât stelelor noastre de estradă!

Am tăcut şi, gânditor, am început s-o privesc atent pe Anastasia. Încercam să înţeleg cât de versatil îi era sufletul din moment ce reuşea să dea unor melodii care păreau deja de neîntrecut, noi nuanţe, noi sentimente şi o nouă strălucire! ... Ea, ca şi cum ar fi bănuit stupoarea mea, mă privi întrebătoare în ochi. M-am decis să vorbesc şi o întreb:

- Anastasia, tu ai o melodie a ta? Ai putea să interpretezi ceva pentru mine, nemaiauzit până acum?

- Aş putea, dar în melodia mea nu sunt cuvinte. Nu cred că o să-ţi placă.

- Cântă-mi, te rog, cântecul tău!

- Bine.

...Şi ea cântă neobişnuitul său cântec... Anastasia începu cu un ţipăt ca acela al unui nou născut. După aceea vocea ei începu să se audă înceată, liniştită şi mângâietoare. Cu o mână era sprijinită de un copac, cu cealaltă îşi atingea pieptul, cu capul aplecat, cu vocea mângâia micuţul copilaş...Vocea ei îi spunea ceva dulce. Glasul ei liniştit şi pur făcu ca totul în jur să amuţească; păsărelele nu se mai auzeau iar în iarbă pierise orice foşnet... Se bucură şi se lumină la faţă când copilul se *trezi din somn.* Se auzeau în vocea ei sunete de veselie, încântătoare. Sunete incredibil de acute, ba se scurgeau spre pământ, ba se înaripau şi îşi luau zborul spre infinitul cerurilor. Glasul Anastasiei, când implora, când se arunca în luptă, când mângâia copilaşul, dăruind împrejur viaţa tuturora...

Această senzaţie de fericire puse stăpânire şi pe mine, iar când Anastasia termină incredibila-i melodie, eu strigai din toate puterile:

- Şi acum, preastimate doamne, domni şi tovarăşi, un număr unic de dresură, nemaiîntâlnit în lume!! Cea mai curajoasă, cea mai incredibilă şi mai iubită de animale, Anastasia! Priviţi şi vă minunaţi!

Anastasia sări din tufişurile în care se retrăsese, bătu ritmic din palme, fluieră şi strigă ceva de neânţeles. În poiană se începu ceva de nedescris.

La început se ivi lupoaica. Se opri la marginea poieniţei şi stătea înmărmurită nepricepând ce se petrecea. Sărind din creangă în creangă se iţiră veveriţele. În înălţimi se roteau doi vulturi şi prin tufişuri foşneau vietăţi invizibile. Trosnind crengile uscate, foşnind şi culcând la pământ tot ce găsea în cale apăru un urs enorm şi, ca vrăjit, se opri lângă Anastasia. Lupoaica se agită şi mârâi, văzând că ursul s-a apropiat prea tare de Anastasia fără să fie invitat. Anastasia alergă spre urs, îl struni de bot, îl luă de labele din faţă şi-l îndemnă să se ridice în poziţie verticală. Judecând după mărimea acestuia se putea înţelege că nu fu ridicat în poziţie verticală de Anastasia, dar că făcu singur aceste mişcări, după cât înţelese ce se aştepta de la el. Se concentra vizibil să *ghicească* intenţiile Anastasiei. Ea se agăţă de blana ursului, îi sări în spate şi făcu verticala în mâini pe labele ursului, apoi sări în sus şi, făcând o rotaţie în aer, aterizeză pe pământ. Îl apucă de labe şi-l trase deasupră-i ca şi cum acesta trebuia să cadă peste ea. Acest truc nu ar fi putut fi posibil dacă ursul nu ar fi înţeles-o bine pe stăpâna lui. Ursul, la început, căzu peste ea dar în ultimul moment se sprijini cu laba lui în pământ făcând tot posibilul să nu-i facă niciun rău stăpânei sale.

Lupoaica, mârâind şi clănţănind din dinţi din ce în ce mai agitată, se plimba dintr-o parte într-alta. Între timp, pe marginea poieniţei apărură alţi lupi care se agitau în timp ce Anastasia, iarăşi şi iarăşi, făcea jocul cu ursul care cădea peste ea, ca la urmă acesta să cadă pe o parte şi să rămână nemişcat într-o poziţie ciudată, ca mort.

Lupoaica, în acel moment, nu mai reuşi să se abţină şi din două salturi străbătu poiana încercând să atace ursul. Fulgerător, Anastasia tăie calea lupoicei, iar aceasta, încercând să frâneze cu toate patru picioarele şi pierzându-şi direcţia, se lovi de piciorul Anastasiei care îi puse o mână pe grumaz, iar lupoaica docilă se culcă la pământ. Cealaltă

mână o agita ca atunci când eu am încercat s-o îmbrăţişez fără voia ei.

Neameninţătoare, dar agitată, toată pădurea tremură uşor. Toate vietăţile dimprejur, mici şi mari, care nu se făcuseră văzute, începură să se agite şi să dispară încet-încet din jurul poieniţei. Anastasia încercă să domolească agitaţia generală. La început mângâie lupoaica şi bătând-o uşor pe greabăn o alungă ca pe o căţeluşă. Ursul rămăsese într-o poziţie ciudată, pe o rână ca împăiat... Probabil aştepta noi ordine. Anastasia se apropie de el îl mângâie pe bot şi, ca şi pe lupoaică, îl alungă din poieniţă. Veselă şi mulţumită, Anastasia alergă spre mine şi mi se aşeză alături, inspirând adânc aer în piept şi expirând încet. Observai că respiraţia ei deveni dintr-o dată calmă, ca şi cum nu ar fi făcut niciun efort deosebit în demonstraţia ei.

- Din fericire, ele nu înţeleg totul şi e mai bine aşa! – afirmă Anastasia şi mă întrebă:

- Aşadar, cum m-am descurcat? Aş putea să găsesc ceva de lucru în lumea ta?

- Eşti fantastică, Anastasia dar vezi, în lumea mea aşa ceva există deja – dresura de animale nu este un lucru nou. Există o mulţime de lucruri interesante prin circurile noastre şi, în opinia mea, va fi aproape imposibil să reuşeşti să te descurci prin păienjenişul birocratic de la noi. Există o serie întreagă de piedici, intrigi şi dificultăţi... Nu eşti pregătită pentru toate astea.

Continuarăm jocul nostru căutând variantele posibile ca Anastasia să găsească de lucru în lumea noastră. Dar posibilităţi găsirăm puţine, deoarece nu avea nici documente, nici diplome de studii, iar în capacităţile ei deosebite nu ar fi crezut nimeni.

Trecând la un ton serios, Anastasia, spuse:

- Mie mi-ar fi plăcut să mai vizitez încă o dată unul dintre oraşele voastre, poate Moscova, ca să-mi dau seama cât de real reuşesc să-mi imaginez anumite situaţii din viaţa voastră. Ca de exemplu, nu reuşesc să pricep îndeajuns de clar, cum de forţele obscure reuşesc să

prostească femeile în aşa hal că, fără să-şi dea seama, atrag cu minunăţiile corpurilor bărbaţii, dar în acelaşi timp nu le dau lor posibilitatea de a face alegerea corectă lângă sufletul lor… Şi apoi ele înseşi suferă şi nu reuşesc să creeze familii autentice, deoarece…

Şi, din nou, începură interesantele discuţii despre sex, despre familie şi despre educaţia copiilor şi eu gândii: cel mai incredibil din tot ce am auzit şi văzut este capacitatea ei de a vorbi despre existenţa noastră, de a o cunoaşte şi de a o înţelege la perfecţie, în cele mai mici detalii.

Cine aprinde o noua stea?

În noaptea următoare, cu teama ca Anastasia să nu-mi mai bage iar ursoaica în bârlog să mă încălzească, sau să nu mai facă cine ştie ce ciudăţenie de a ei, i-am hotărât că nicicum nu o să merg la culcare dacă ea nu se va întinde lângă mine.

Dacă îmi va fi alături nu o să poată născoci nimic, şi-i spun:

- Asta se cheamă ospitalitate la tine? Mă consideri un oaspete în casa ta? Eu mă aşteptam să găsesc o construcţie cât de rudimentară aici, dar tu nu ai o casă şi nici nu mă laşi să aprind focul; lângă mine noaptea aduci animale să mă încălzească… Dacă ştii că nu ai niciun fel de confort, atunci nu mai invita pe nimeni!

- Bine, Vladimir, te rog să te linişteşti, nu-ţi fie teamă. Nu ţi se va întâmpla nimic rău – uite, dacă doreşti, o să mă culc lângă tine şi o să te încălzesc.

De data asta, în refugiul subteran erau înghesuite şi mai multe crenguţe de cedru, era aşezat cu grijă fân uscat, până şi pereţii erau împodobiţi cu crengi de cedru.

M-am dezbrăcat. Mi-am pus pulloverul şi pantalonii sub cap. M-am întins acoperindu-mă cu giaca. Ramurile de cedru împrăştiau în încăpere o puternică aromă balsamică emanată de acele substanţe fitocidice despre care se vorbea în tratatele de ştiinţă că dezinfectau aerul înconjurător. Cu toate că în taiga aerul este destul de curat, cu ajutorul lor devine mai uşor de respirat. Fânul şi florile uscate adăugau alte arome plăcute şi neobişnuite încăperii.

Anastasia se ţinu de cuvânt şi se culcă lângă mine. Simţii cum aroma corpului ei acopera toate celelalte mirosuri din vizuină. Această aromă era cu mult mai plăcută decât orice parfum scump pe care-l simţisem vreodată la vreo femeie pe care o cunoscusem. Dar acum, nici prin gând nu-mi trecu s-o seduc... După episodul petrecut în drum spre poieniţa Anastasiei nu-mi mai trecură prin cap asemenea gânduri, nici măcar când o văzui dezbrăcată complet.

Lungit, cu ochii închişi, visam la fiul meu pe care soţia nu mi-l dăruise. Şi gândeam: Ce frumos ar fi fost dacă el s-ar fi născut din Anastasia! Ea este atât de frumoasă, rezistentă la eforturi şi sănătoasă. Ar fi însemnat ca şi copilul să se fi născut sănătos. Mi-ar fi semănat mie. Şi Anastasiei, dar mai mult mie. Ar fi avut o personalitate puternică şi ar fi fost deştept. Ar fi ştiut o mulţime de lucruri. Ar fi devenit talentat şi fericit.

Visam la fiul meu alăptat la sânul ei şi, involuntar, apucai în căuşul palmei sânul elastic şi cald al Anastasiei. Şi simţii din nou un fior care îmi străbătu tot corpul, însă dispăru instantaneu – nu era un fior de groază, însă cu totul altceva... ceva neobişnuit de plăcut. Nu-mi retrasei mâna, dar, ţinându-mi respiraţia, rămasei aşa nemişcat aşteptând

urmarea. Simţii palma mică şi caldă a Anastasiei strângând mâna mea. Nu mă îndepărtă. Mă ridicai şi privii la minunatul ei chip. Noaptea albă a nordului o făcea şi mai atrăgătoare. Îmi fu cu neputinţă să-mi dezlipesc privirea. Ochii săi mari, gri–albaştri, mă priveau blânzi şi dulci. Nu am rezistat tentaţiei, m-am aplecat şi, cu atenţie, i-am sărutat buzele întredeschise. Corpul îmi fu din nou străbătut de un fior de plăcere. Faţa îmi fu învăluită de aroma respiraţiei Anastasiei. Buzele ei, de data asta, nu pronunţară ca altădată calmează-te, nu trebuie şi nu mă mai cuprinse frica.

Gândurile la fiul meu nu m-au părăsit nici măcar pentru o secundă. Iar când Anastasia m-a cuprins tandru în braţe, mi-a mângâiat părul şi s-a abandonat cu tot corpul, am simţit… ceva atât de minunat… ceva pe care cuvintele nu sunt îndeajuns să descrie.

Abia dimineaţa, când m-am trezit, am realizat că astfel de minunate şi nemaiîntâlnite simţăminte nu mă mai încercară niciodată în viaţă… senzaţii de completă răpire şi absolută satisfacţie! Ciudat mi se păru şi faptul că după o noapte petrecută cu o femeie se făcu simţită oboseala fizică. Aici era cu totul altfel. În aer se simţea ceva neobişnuit şi măreţ. Satisfacţia nu era doar fizică, în ea se simţea ceva de incomprehensibil, nemaiîntâlnit până atunci, neobişnuit de extraordinar şi fericit. Îmi fulgeră în minte gândul că doar pentru aşa ceva se merita să trăieşti. Nu înţelegeam de ce, până atunci, nu avusesem o astfel de senzaţie, nici măcar pe departe asemănătoare. Cu toate că până la ea trecură prin viaţa mea o mulţime de femei: femei frumoase, femei iubitoare, femei pricepute în dragoste.

Anastasia era doar o fată. O dulce şi încântătoare fată! Avea ceva care eu nu întâlnisem până la ea – ceva ce nu văzusem la nicio altă femeie din viaţa mea. Dar ce anume? Unde era ea, acum?

M-am îndreptat spre ieşirea comodului adăpost subteran şi aplecându-mă, mi-am aruncat privirea spre poiană.

Poiana se afla la poalele colinei pe care era făcut adăpostul nocturn. Era toată învăluită într-o manta de ceaţă matinală. În ceaţă, cu braţele deschise, Anastasia se învârtea. Ridică în jurul ei un nouraş de ceaţă. Când acesta o învălui complet, Anastasia, cu un salt lejer, cu picioarele desfăcute în şpagată, ca o balerină, zbură deasupra stratului de ceaţă, sărind dintr-un loc într-altul şi râzând; din nou începu să-şi adune în jur un alt nouraş, prin care se întrezăreau, mângâind-o, razele soarelui ce răsărea. Acest tablou mă impresionă şi, fermecat, strigai:

- Ana-sta-si-ia!!! Bună dimineaţa, minunată zână a pădurilor!

- Bună dimineaţa, Vladimir! – strigă, ea, veselă.

- Mă simt atât de bine, atât de minunat acum! De unde vin toate astea? – o întrebai eu, strigând din toate puterile.

Anastasia înălţă braţele în întâmpinarea soarelui şi, cu un râs fericit şi molipsitor, îmi strigă mie şi altcuiva de sus:

- Dintre toate creaturile Universului doar omului i-a fost dat să simtă asta!!

Doar bărbatului şi femeii care-şi doresc sincer un copil unul de la celălalt!

Doar omul împins de această dorinţă poate aprinde o stea în cer!

Doar o-m-u-l care aspiră să creeze şi să nască! Îţi mul-ţu-mesc!

Şi întorcându-se spre mine, adăugă repede:

- Doar omului care doreşte să creeze şi să nască şi nu numai să-şi satisfacă plăcerile trupeşti.

Ea din nou râse zgomotos, sări în sus şi făcu o altă şpagată, zburând deasupra stratului de ceaţă. Apoi se întoarse spre bârlog şi mi se aşeză alături. Începu să-şi

pieptene şuviţele aurii cu degetele, luându-le câte una, rând pe rând, de jos în sus.

- Înseamnă că tu nu consideri sexul ca pe ceva păcătuitor? – am întrebat-o eu.

Anastasia se opri din râs. Mă privi mirată şi spuse:

- Oare era acesta sexul la care, în lumea ta, fac aluzie cu acest cuvânt? Şi de nu, atunci ce este mai păcat – să te dărui ca pe lume să vină un Om, sau să dai înapoi şi să nu-i permiţi Omului să se nască? Omului autentic!

Spusele ei mă făcură să meditez puţin – intimitatea nocturnă cu Anastasia se putea defini, oare, prin simplul cuvânt, sex? Atunci cum se putea defini noaptea petrecută cu ea? Şi o întrebai din nou:

- De ce, până astă noapte, nu mi se întâmplase nimic, nici pe departe asemănător? Şi cred eu, nici altor bărbaţi?

- Pricepi Vladimir, forţele întunecate încearcă să dezvolte în om josnice impulsuri sexuale pentru a nu-i da ocazia să simtă binecuvântarea dată de Dumnezeu. Ele, cu toate instrumentele pe care le au la îndemână, cuibăresc în om ideea că satisfacţia se poate obţine cu uşurinţă, referindu-se doar la satisfacţia senzuală. Anume aceasta – satisfacţia senzuală – îl îndepărtează pe om de Adevăr. Săracele femei păcălite, neştiind asta, toată viaţa au parte doar de suferinţe şi toată viaţa caută pierduta binecuvântare cerească. Dar nu o caută acolo unde trebuie. Nicio femeie nu-şi va putea îndepărta bărbatul de la luxurie dacă i se va dărui doar ca să-şi satisfacă şi să-i satisfacă necesităţile sexuale. Dacă toate astea s-au întâmplat de la începutul relaţiei, viaţa lor nu va cunoaşte fericirea deplină, niciodată.

Viaţa lor conjugală este o uniune iluzorie, o minciună, o păcăleală acceptată, în măsură să transforme femeia înseşi într-o păcătoasă, indiferent de faptul că este sau nu căsătorită cu acel bărbat. Ah! Câte legi a inventat umanitatea şi câte convenţii, încercând să întărească artificial această uniune falsă! Legi sociale, legi spirituale… totul în zadar! Ele nu fac altceva decât să împingă omul să

recite şi să se iluzioneze crezând în existenţa acestei uniuni. Gândurile interioare au rămas neschimbate şi nu depind de nimeni şi de nimic.

Iisus Hristos văzu asta şi, încercând să se opună, spuse: Acela care priveşte o femeie cu concupiscenţă, în inima lui a comis, deja, adulterul.

Chiar şi în timpurile moderne, aţi încercat să condamnaţi scandalurile şi pe cei care abandonează familia. Dar nimic, în nicio epocă şi în nicio situaţie, nu a reuşit să frâneze dorinţa omului de a căuta cu perseverenţă binecuvântarea şi marea satisfacţie, intuitiv percepute. Uniunea fundată pe minciună este teribilă!

Copiii, Vladimir! Înţelegi? copiii! Ei percep artificialitatea, minciuna unei astfel de uniuni. Şi se îndoiesc, copiii, de ceea ce zic părinţii lor. Copiii, în subconştient, simt minciuna chiar din momentul procreerii lor. Şi se simt rău!

Spune-mi, Vladimir, care om ar vrea să vină pe lume în urma unor desfătări sexuale? Fiecare fiinţă îşi doreşte să fie concepută într-o dezlănţuire de dragoste, intenţionată a creea, destinată a construi!

Antrenaţi în această unire falsă, caută apoi adevărata satisfacţie pe ascuns unul de celălalt. Continuă să posedeze noi corpuri şi să folosească propriile corpuri în mod ultragios, în tot acest timp având senzaţia de a fi pierduţi şi simţind cum adevărata binecuvântare Dumnezeiască se îndepărtează tot mai mult de la ei.

- Aşteaptă Anastasia. Este, oare, posibil ca bărbatul şi femeia care prima dată s-au întâlnit doar pentru sex să fie iremediabil condamnaţi? Nu există, chiar nicio cale de întoarcere, un remediu…?

- Ba, ceva există! Acum, eu ştiu ce se poate face. Dar unde, ce cuvinte să folosesc ca să găsesc modul de a exprima ceea ce ştiu? Caut în continuu aceste cuvinte… Le-am căutat în trecut, le-am căutat în viitor, dar nu le-am găsit. Poate că sunt aproape de tot. Şi uite că se nasc altele noi care vor reuşi să pătrundă până la inimă şi să dea un

sens... Noi cuvinte despre anticul Adevăr al izvoarelor primordiale.

- Nu trebuie să te frământi aşa tare, Anastasia. Acum încearcă să-mi explici cu cuvintele simple pe care le ai la îndemână, ca şi cum mi-ai exemplifica. Ce anume mai lipseşte ca două corpuri să atingă satisfacţia deplină?

- Conştiinţa! Aspiraţia reciprocă la creaţie. Sinceritatea şi puritatea intenţiilor.

- De unde ştii toate astea, Anastasia?

- Nu le ştiu doar eu. Esenţa fiinţei au încercat s-o dezvăluie oamenilor, iluminaţi ca: *Veles, Krishna, Rama, Shiva, Hristos, Mohamed, Buddha.*

- Tu ai citit despre ei? Unde? Când?

- Eu despre ei nu am citit, eu ştiu pur şi simplu ceea ce vorbeau, la ce se gândeau, ce-şi doreau.

- Aşadar, înseamnă că pentru tine sexul singur este un rău?

- Un foarte mare rău! Îndepărtează omul de Adevăr, distruge familiile, face ca o mare cantitate de energie să fie cheltuită în van.

- De ce atunci, multe ziare pun în mostră femei goale în poziţii erotice, multe filme vorbesc despre sex şi despre erotism? Toate astea se bucură de o mare popularitate. Cerinţa creează oferta. După spusele tale, aşadar, omenirea noastră a devenit rea de tot.

- Omenirea nu este rea, dar mecanismul forţelor obscure, care umbreşte spiritualitatea şi trezeşte în om impulsuri josnice, este un mecanism foarte puternic. El aduce oamenilor foarte multe nenorociri şi suferinţe. Se folosesc, pentru asta, de frumuseţea femeilor, a căror menire este însă de a naşte şi de a susţine sufletul poetic al bărbatului, suflet de artist, de creator. Dar pentru a face toate acestea, înseşi femeia trebuie să fie pură. Dacă nu este îndeajuns de curată în suflet, în ea va încolţi dorinţa de a atrage bărbatul cu sexul. Frumuseţea exterioară a obiectului gol pe dinăuntru. Cu asta îl păcăleşte şi, fără nicio şansă de scăpare, suferă ea înseşi toată viaţa.

- Ce se întâmplă, atunci? De-a lungul mileniilor de existenţă, umanitatea nu a reuşit să întrerupă acest mecanism al forţelor întunecate – înseamnă că este mai puternic decât omul. Şi chiar în ciuda sclipirilor, cum zici tu, de spiritualitate, iluminatoare, a fost imposibil de a-l distruge, înseamnă că este imposibil de combătut?

Şi poate că nici nu trebuie combătut?

- Trebuie. Neapărat, trebuie combătut!

- Cine poate face asta?

- Femeile care au recunoscut Adevărul şi menirea lui. Atunci şi bărbaţii se vor schimba.

- Nu, Anastasia! Este imposibil. Picioarele frumoase şi sânii îl vor tulbura întotdeauna pe bărbat… Mai ales când se află departe de perechea lui, în misiune sau în vacanţă. Astfel decurg lucrurile pe la noi. Nimeni nu a putut şi nu poate schimba situaţia asta!

- Dar eu am reuşit, cu tine.

- Ce-ai făcut?

- Acum tu nu o să mai poţi practica acel sex distrugător.

Gânduri teribile, ca nişte descărcări electrice, îmi alungară minunata senzaţie care mi se cuibărise peste noapte.

- Ce ai făcut, Anastasia? Cum? Eu, acum…? Cum, înseamnă că, acum, eu sunt impotent?

- Dimpotrivă, acum tu ai devenit un bărbat autentic. Doar că sexul obişnuit nu te va mai atrage. El nu-ţi va putea da niciodată ceea ce ai simţit tu acum, iar o astfel de senzaţie se poate avea doar motivat de dorinţa de a avea un copil şi doar când femeia îşi doreşte şi ea acelaşi lucru de la tine. Şi să te iubească.

- Să mă iubească? În astfel de condiţii… Pe parcursul vieţii întregi nu ştiu dacă se poate întâmpla măcar o dată…

- Suficient ca toată viaţa să-ţi fie pe deplin fericită, îţi garantez Vladimir! O să înţelegi… O să simţi mai târziu. … Oamenii, de cele mai multe ori, se leagă doar fizic, dar ei nu ştiu că adevărata satisfacţie nu o vor putea cunoaşte

niciodată satisfăcându-şi doar exigenţele sexuale. Bărbatul şi femeia, în toate planurile existenţei conjugale, purtaţi de unda luminoasei inspiraţii, intenţionaţi de a creea, vor simţi din plin satisfacţia. Creatorul a permis doar omului să cunoască această senzaţie. Nu este o plăcere trecătoare şi nu se poate compara cu aceea senzuală. Reuşind să persiste de-a lungul întregii vieţi, această senzaţie îi face fericiţi pe amândoi. Iar pe femeie o înzestrează cu puterea de a da naştere unei fiinţe după chipul şi asemănarea Creatorului!

Anastasia întinse mâna în direcţia mea şi încercă să se apropie. Eu, iute mă scuturai de ea şi mă retrasei în ungherul vizuinei strigându-i:

- Dă-te la o parte şi nu fă gesturi necugetate!

Ea se conformă imediat. Eu mă strecurai afară şi făcui câţiva paşi îndărăt de la ea.

- Tu m-ai privat, poate, de cea mai mare plăcere a vieţii. Toţi o caută, toţi se gândesc la ea, doar că nu toţi au curaj să vorbească.

- Iluzii Vladimir, aceasta este doar o distracţie. Eu te-am ajutat să te izbăveşti de această teribilă, distructivă şi păcătoasă atracţie.

- Iluzie sau nu, nu are nicio importanţă – este o plăcere cunoscută tuturor. Nu te gândi să mă mai salvezi şi de la alte plăceri, distructive, cum zici tu! Altminteri o să mă car de pe lumea asta – nu o să mai am nici relaţii cu femeile, nu o să mai beau, nu o să mai mănânc şi nu o să mai fumez! Şi abia aşa ceva nu ar fi obişnuit pentru marea majoritate a oamenilor din lumea mea.

- Dar ce este aşa de bun în a bea, a fuma şi a devora în mod inconştient şi dăunător acele enorme cantităţi de carne animală, în timp ce atâtea minunate plante au fost create special pentru a hrăni omul?

- Hrăneşte-te tu cu plantele tale, de pofteşti! Mănâncă-le tu de-ţi plac, dar nu te mai amesteca în treburile mele! La noi, pentru multă lume, plăcerea cea mai mare este de a bea, de a fuma şi de a mânca aşezaţi în

jurul unei mese bogate. Pentru noi asta înseamnă plăcere, înţelegi? Plăcere!

- Însă, tot ce ai numit tu, este rău şi dăunător.

- Rău? Dăunător? Dacă-mi vin oaspeţi la petrecere, ce să fac...? Să-i aşez la masă şi să le spun: Uitaţi, crănţăniţi nişte alune, mâncaţi un măr, beţi puţină apă şi, vă rog, nu fumaţi! Abia atunci ar fi rău şi dăunător.

- Dar, este chiar atât de important pentru voi, când vă reuniţi, să vă aşezaţi la masă, să beţi, să mâncaţi şi să fumaţi?

- Nu contează dacă este sau nu important. Este o tradiţie pentru toţi oamenii din lume. Pentru anumite popoare a devenit ca un fel de ritual, ca de exemplu curcanul la cuptor.

- Nu-i adevărat că este o tradiţie chiar pentru toată lumea...

- Să admitem că e aşa, nu este pentru toţi, dar eu mă aflu printre cei normali.

- De ce-i consideri neapărat normali pe cei care te înconjoară?

- Pentru că reprezintă majoritatea.

- Nu este un argument convingător.

- N-o fi pentru tine, pentru că nu ştiu eu să-ţi explic.

Am început să mă mai liniştesc şi să mă calmez.

Îmi amintii de ceea ce auzisem despre descoperirile medicilor care curau patologiile sexuale şi gândii: “Dacă ea îmi făcuse ceva rău, atunci medicii, cu siguranţă, vor reuşi să remedieze problema” şi, mult mai liniştit, îi spusei:

- Bine Anastasia, să rămânem de acord aşa şi eu nu o să mă mai supăr pe tine. Îţi sunt îndatorat pentru noaptea minunată petrecută împreună. Doar că, pe viitor, nu mai încerca să mă dezbari de niciun obicei. În ceea ce priveşte sexul însă, o să mă descurc eu cumva cu ajutorul medicilor noştri şi a medicamentelor moderne.

Hai, mai bine, să ne scăldăm în lac.

M-am îndreptat spre micuţul lac al Anastasiei, admirând frumuseţea pădurii matinale. Mă cuprindea din

nou buna dispoziţie. Ea mergea în spatele meu şi, la un moment dat, îmi zice:

- Acum n-o să poată să te mai ajute nici medicii şi nici medicamentele. Pentru a fi ca înainte ar trebui să-ţi şteargă din memorie ceea ce s-a petrecut cu tine şi ceea ce ai trăit.

M-am oprit năucit.

- Atunci fă ca totul să fie ca înainte!!

- Nici măcar eu nu mai pot s-o fac.

Simţeam cum se năruie cerul peste mine. Mă apucă din nou acea senzaţie de frică şi nelinişte.

- Tu!! ... tu eşti o neruşinată! Te amesteci în viaţa mea, o denaturezi şi vii apoi să-mi spui că nu poţi repara prostiile pe care le faci.

- Dar eu nu am făcut nicio prostie, nu ţi-am făcut niciun rău. Tu îţi doreai aşa de mult un fiu... Au trecut atâţia ani şi tu nu ai un fiu. Şi oricum, nicio altă femeie din viaţa ta nu ţi l-ar mai fi dăruit, acest fiu. Eu însumi îmi doream un copil de la tine. Un fiu. Şi eu, Vladimir, ... pot. De ce te îngrijorezi de pe acum că o să stai rău? Poate că într-o zi o să înţelegi... Nu-ţi fie frică de mine, te rog, Vladimir – eu nu mă amestec în psihicul tău. S-a întâmplat pur şi simplu. Ai obţinut ce-ai vrut. În plus, eu doream mult să te eliberez de un mare păcat mortal!

- Care-i acest păcat?

- Mândria!

- Cât eşti de ciudată... Filosofia ta şi modul tău de viaţă nu sunt deloc umane.

- Ce este atât de neobişnuit în mine, că te înspăimântă aşa tare?

- Trăieşti singură în pădure, eşti în contact cu plantele, cu animalele. Nimeni, în lumea noastră nu trăieşte, nici măcar pe departe, aşa ca tine.

- Cum aşa, Vladimir? De ce spui asta? – mă întrebă Anastasia îngrijorată. Dar *grădinarii*, au şi ei de a face des cu plantele şi cu animalele, doar că, pentru moment, nu sunt conştienţi. Mai încolo vor înţelege. Mulţi dintre ei au început, deja, să înţeleagă...

- Dar ce vorbeşti tu? Îi fi şi tu un *grădinar!* Şi raza ta? Cunoştinţele tale? Nu citeşti cărţi dar ştii o mulţime de lucruri. Ăsta este misticism.

- Pot să-ţi explic totul, Vladimir. Dar nu imediat. Eu mă chinui, dar crede-mă, nu găsesc cuvintele potrivite pe înţelesul tău. Te rog să te încrezi în mine. Tot ceea ce fac eu este absolut comun umanilor. Aceste capacităţi i-au fost date omului de la origine, din principiu, fiecare ar putea să facă toate astea. Şi, oricum, oamenii se vor întoarce la origini. Asta se va întâmpla treptat-treptat în timp ce forţele luminoase vor birui.

- Şi despre concertul tău? Ai cântat cu vocile a toţi cântăreţii mei preferaţi şi, ca şi cum nu ar fi de ajuns, ai reprodus totul în exacta ordine în care era înregistrat pe casetă!

- Vezi, Vladimir, o dată am privit toată caseta aceea. Mai târziu o să-ţi povestesc cum s-a întâmplat.

- Şi cum se face că ţi-ai amintit imediat cuvintele şi melodiile din toate cântecele?

- Mi le-am amintit. Ce este aşa de dificil şi mistic în asta? Ah, de ce ţi-am arătat şi povestit atâtea?! ... Acum ţi-e frică de mine. Probabil că sunt impulsivă şi obtuză, cum zicea bunicul meu. Credeam că vorbea aşa din afecţiune... Dar, probabil, sunt cu adevărat impulsivă. Te rog, Vladimir...

În vocea ei se simţea îngrijorare şi remuşcare umană şi, probabil din acest motiv, încet-încet pieri aproape toată frica din sufletul meu... Toate gândurile îmi erau pline de fiul meu.

- Nu-mi mai este frică acum, Anastasia dar, te rog fii mai puţin impulsivă. Ţi-a spus asta până şi bunicul tău.

- E adevărat, mi-a spus şi el... eu continuam să vorbesc şi să vorbesc... îmi doream aşa de mult să spun totul! Sunt o pălăvrăgioaică, adevărat? O să-ncerc să mă abţin de acum încolo şi să spun doar lucruri coerente.

- Aşadar, înseamnă că în curând o să ai un fiu, Anastasia?

- Da, este adevărat, numai că nu va veni la timp.

- Cum adică?

- Cel mai bine este să se nască vara, când natura ajută la creştere.

- Atunci de ce ai decis aşa, ştiind cât este de periculos pentru copil şi pentru tine?

- Nu-ţi fă griji, Vladimir, copilul va supravieţui oricum.

- Şi tu?

- O să fac tot posibilul să rezist până în primăvară şi atunci se va normaliza totul.

Anastasia îmi vorbi fără umbră de tristeţe sau îngrijorare pentru viata ei şi a copilului, după care alergă şi se aruncă în iaz. Stropii strălucitori de apă răspândeau împrejur razele soarelui ca nişte mici focuri de artificii. Se revărsară apoi pe oglinda lină a apei. După vreo jumătate de minut, Anastasia se întrezări ieşind la suprafaţă. Plutea pe spate cu palmele orientate în sus şi surâdea.

Eu, de pe mal, priveam la ea şi gândeam: “Va auzi, oare veveriţa, pocnitul din degete al Anastasiei, când va fi iarnă şi vor sta adăpostiţi de ger în vreo una din vizuinele sale? O s-o ajute vreunul dintre prietenii ei cu patru labe? Va fi de-ajuns căldura corpului ei pentru a încălzi copilul?

- Dacă corpul meu se va răci şi copilul nu va avea de mâncare o să înceapă să plângă, vorbi Anastasia, ieşind încet din apă, scâncetul lui de nemulţumire va trezi natura dimprejur, sau o parte din ea care aşteaptă primăvara şi atunci totul va fi bine. Natura îi va purta de grijă.

- Mi-ai citit gândurile?

- Nu. Am ghicit ceea ce te frământa – era aşa de evident şi clar.

- Anastasia, ai spus că pe pământurile învecinate trăiesc rude de ale tale. Ei nu ar putea să te ajute?

- Sunt prea ocupaţi şi nu pot lăsa treburile lor pentru mine.

- Cu ce se ocupă? Tu ce faci aici, zile întregi? Natura îţi dă tot ce-ţi trebuie ca tu să nu faci nimic.

- Eu mă ocup de... încerc să ajut persoane din lumea ta; pe aceia pe care voi îi numiţi *grădinari* sau agricultori.

Iubiţii săi „grădinarii”

Anastasia îmi povesti cu pasiune multe lucruri privitoare la posibilităţile pe care le au persoanele care sunt în contact cu plantele. Vorbea cu o deosebită emoţie, ca şi cum ar fi fost îndrăgostită, îndeosebi despre două aspecte – educaţia copiilor şi *grădinari*. Dacă ar fi să luăm în consideraţie ceea ce spunea despre *grădinari*, felul în care îi vedea ea, însemna că toată omenirea ar fi trebuit să se îngenuncheze în faţa lor. Ea susţinea că *grădinarii* i-ar fi salvat pe toţi de la foamete, ar fi semănat bine în sufletul oamenilor şi ar fi educat generaţiile viitoare... Oricum ar fi imposibil de a se povesti totul... Ar fi necesară o carte aparte. Anastasia făcea eforturi vizibile să-mi demonstreze toate astea şi să le argumenteze.

- Înţelegi, azi, societatea în care trăieşti tu ar putea înţelege o mulţime de lucruri din contactul cu culturile. Culturile din grădinile proprii, unde se cunoaşte fiecare plantă cultivată în parte şi nu din câmpurile anonime, enorme unde se târăsc maşini monstruoase şi obtuze. Oamenii se simt mai bine cultivând plante în micile lor grădinuţe, acest lucru a lungit viaţa multora.

Vor fi chiar ei – *grădinarii* – aceia care vor ajuta omenirea să conştientizeze pagubele aduse de evoluţia tehnologică.

- Anastasia, acum nu contează dacă-i aşa sau nu. Tu ce legătură ai cu toate astea? În ce constă ajutorul tău?

Mă apucă de mână şi mă trase spre ea, în iarbă. Ne lungirăm pe spate cu mâinile întinse pe lângă corp şi cu palmele îndreptate în sus.

- Închide ochii, relaxează-te şi încearcă să-ţi imaginezi ceea ce o să-ţi spun eu acum... Cu raza mea o să caut pe cineva la distanţă – una din persoanele pe care voi le numiţi *grădinari.*

Tăcu câteva secunde, după care începu să vorbească uşor:

- O bătrânică desface o cârpă în care a pus la înmuiat seminţe de castraveţi. Seminţele sunt deja destul de

mărişoare, se văd micii colţi. Ea a luat în mână o sămânţă. Uite! I-am spus doar, că nu aşa se manipulează seminţele încolţite, apa aceea nu este bună ca nutriment, micuţa plantă se va deforma când va fi plantată şi se va îmbolnăvi. Ea crede că toate acestea le-a ghicit singură... În parte este adevărat – eu am ajutat-o doar un pic să intuiască. Acum, ea va împărtăşi tuturor persoanelor din jur cunoştinţele ei. Şi uite, astfel, a mai fost făcut încă un mic pas...

Anastasia afirmă că şi-a întruchipat în minte toate variantele de muncă, odihnă şi de comportament, în general, ale oamenilor. Atât între ei cât şi faţă de plante. Când situaţia pe care ea şi-o închipuie este pe cale să se înfăptuiască, ea realizează contactul prin care poate simţi persoana şi ceea ce o frământă. Poate vedea durerile şi suferinţele acesteia. Este ca şi cum ar intra în personajul ei şi i-ar împărtăşi cunoştinţele...

De asemenea, ea mai spunea că plantele interacţionează cu omul – pot să-l iubească sau să-l urască, pot influenţa negativ sau pozitiv sănătatea acestuia.

- Chiar acum, în aceste momente, am o groază de lucru! Mă ocup de *grădinari* şi de moşiile lor. Aceştia merg la petecele lor de pământ şi la culturile lor ca la proprii fii – din păcate sunt instinctivi în raporturile lor. Nu au încă sprijinul care derivă din cunoaşterea limpede al adevăratului scop al acestor legături. Totul pe Pământ, fiecare fir de iarbă, fiecare musculiţă, a fost creeat pentru om – are un destin şi o menire care sunt în slujba omului! Marea majoritate a plantelor medicinale este dovada acestui fapt. Dar omul din lumea ta nu ştie îndeajuns cum să folosească toate aceste bunuri, nu le utilizează în sensul corect pentru care i-au fost dăruite.

O rugai pe Anastasia să-mi demonstreze cu un exemplu concret cum s-ar putea folosi acest contact conştient. Cum s-ar putea experimenta în mod ştiinţific? Anastasia medită puţin, după care, cu faţa luminată, îmi răspunse:

- *Grădinarii*, iubiţii mei *grădinari!!* Ei demonstrează totul! Demonstrează şi tulbură toată ştiinţa voastră! Dar cum de nu m-am gândit până acum?! Cum de nu am înţeles mai de mult?

Această nouă idee, abia născută, trezi în ea o bucurie furtunoasă.

În genere nu o văzusem niciodată tristă. Era serioasă, meditativă sau concentrată, dar veselă. De data, însă, se înveseli, se ridică în picioare, bătu din palme şi, toată pădurea ca la un semn, se lumină. Murmură, începu a-i răspunde cu foşnetul coroanelor copacilor şi cu trilurile păsărelelor! Anastasia începu să se învârtă ca şi cum ar fi dansat! Pe neaşteptate, se aşeză din nou lângă mine şi-mi spuse:

- Acum vor crede! Şi sunt chiar ei – dragii mei *grădinari!* Ei, or să vă explice şi or să vă demonstreze totul!

Tentai s-o readuc la discuţia de mai înainte, obiectând:

- Absolut neverosimil! Tu susţii că fiecare insectă a fost creată pentru binele omului dar cum o să creadă lumea care priveşte cu scârbă şi dezgust la gândacii care se târăsc pe mesele lor? Au fost creaţi şi ei tot spre binele omului?!

- Gândacii, răspunse Anastasia, se târăsc pe mesele murdare, pentru a culege resturi care, de cele mai multe ori, sunt invizibile ochiului uman, sau firimiturile care cad din mâncare şi care nu mai sunt necesare omului, prelucrându-le apoi şi ascunzându-le în locuri în care nu mai pot încurca pe nimeni. Dacă aceştia sunt mulţi, aduceţi în casă o broscuţă. Vor dispărea imediat toţi gândacii.

Ceea ce Ansatasia propunea ca *grădinarii* să facă, contrazicea în mod evident ştiinţa cultivării plantelor şi, mai mult, contrazicea fără dubii, tehnica însămânţării anumitor specii des întâlnite în grădini. Oricum, ideile ei erau atât de măreţe încât cred că nu ar strica celor care cultivă de obicei să încerce să însămânţeze, dacă nu toată suprafaţa, măcar

o parte, întrucât în acest lucru nu văd ce ar putea fi dăunător.

Cât despre multe din spusele Anastasiei, acestea au fost, mai târziu, confirmate şi demonstrate de doctorul în ştiinţe biologice, N.M. Proharov, cu experimentele sale.

Din sfaturile Anastasiei

Sămânţa de leac

Anastasia susţinea că:

- Fiecare sămânţă pe care voi o însămânţaţi conţine în ea o infinitate de informaţii despre Univers. Aceasta nu este comparabilă în mărime şi precizie cu nicio altă invenţie artificială. Cu ajutorul acestor informaţii, sămânţa cunoaşte exact, la milisecundă, momentul în care trebuie să se trezească, să crească, ştie care sucuri să-şi tragă din pământ, cum să folosească mai bine emanaţiile corpurilor cereşti, (soare, lună, stele), pentru a creşte şi ştie ce fructe trebuie să dea. Fructele ei sunt destinate omului. Aceste fructe pot îndepărta orice boală din organismul uman în mod mult mai eficace decât toate medicamentele care s-au făcut sau care se vor face vreodată. Dar, pentru a face toate astea, micuţa sămânţă trebuie să ia act de existenţa omului. Trebuie să cunoască omul, deoarece în timpul maturizării, aceasta îmbogăţeşte fructele ei cu substanţe necesare, specifice acelui om, ştiind exact ceea ce-i este necesar ca să-i alunge bolile. Având toate aceste informaţii la dispoziţie, sămânţa poate descoperi chiar şi bolile la care este predispus omul.

Pentru ca un sâmbure de castravete, de pătlăgică sau de oricare altă cultură din grădina voastră să intre în posesia acestor informaţii va trebui să faceţi după cum urmează: înainte de însămânţare, luaţi în gură una sau mai multe seminţe şi ţineţi-le sub limbă, nu mai puţin de nouă minute. Ţineţi-le, apoi, între palme pentru treizeci de secunde. În timp ce ţineţi seminţele în mână, trebuie să staţi desculţi pe terenul pe care le veţi însămânţa.

Deschideţi palmele şi apropiaţi-le cu mare grijă de gură. Suflaţi peste ele aerul din plămâni. Încălziţi-le astfel,

pe micuţele seminţe cu respiraţia voastră – ele vor cunoaşte ceea ce este în voi.

După aceea le mai ţineţi pentru alte treizeci de secunde între palmele deschise, orientate spre cer, prezentând-le aştrilor. Seminţele vor determina momentul exact în care se vor deschide. Toate planetele le vor ajuta în asta. Şi pentru voi le vor dărui lumina potrivită.

Abia după aceea puneţi seminţele în pământ. În nici-un caz nu vor trebui udate imediat, pentru a nu spăla de pe ea informaţiile transmise prin propria salivă. Doar după trei zile de la însămânţare le puteţi uda.

Însămânţarea trebuie făcută în zilele potrivite fiecărei culturi (deja cunoscute omului din calendarul lunar). O însămânţare precoce, în lipsa apei, nu este aşa de compromisă ca una tardivă.

Nu trebuie plivite toate buruienile dimprejurul plantelor – trebuie lăsate cel puţin câte una din fiecare. Buruienile se pot tăia…

După spusele Anasatasiei, în acest fel, sămânţa adună în ea informaţii despre om şi, în timp ce fructul ei creşte, aceasta absoarbe energia necesară din Cosmos şi din Pământ care va fi destinată anume acelui om. Buruienile nu trebuie plivite întrucât au scopul lor precis. Unele protejează plantele de boli, altele furnizează informaţii suplimentare. În timpul creşterii trebuie neapărat să comunicaţi cu plantele – cel puţin o dată-, trebuie să le atingeţi, mai ales în timpul lunii pline.

Anastasia afirmă că fructele astfel crescute şi consumate de omul care le-a cultivat sunt, cu siguranţă, în măsură de a-l lecui de orice boală din corp, încetineşte considerabil îmbătrânirea organismului, dezbară omul de obiceiurile dăunătoare, foarte des măreşte capacităţile intelective şi redă liniştea sufletească. Fructele vor avea o influenţă pozitivă majoră, dacă vor fi consumate în primele trei zile de la recoltă. Trebuie îndeplinite toate astea pentru fiecare cultură din grădină. Nu este necesar să fie

însămânţată toată parcela în acest fel – sunt îndeajuns doar câteva plante din fiecare.

Fructele crescute în acest mod nu diferă doar la gust de celelalte fructe de acelaşi soi. Examinându-le, se va descoperi că diferă şi în substanţele conţinute. Plantele trebuie sădite într-o gaură făcută cu propriile mâini, după care se va bătători pământul cu picioarele desculţe, iar la urmă se va scuipa în gaură.

La întrebarea de ce, cu picioarele? Anastasia explică: prin sudoarea de pe picioare ies din organism substanţe, (probabil toxine), care conţin informaţii despre bolile din corp. Aceste informaţii sunt culese de micile plante. Plantele transmit informaţiile fructelor, care vor fi în măsură de a combate infirmităţile omului. Anastasia sfătuia ca, din când în când, să se facă mici plimbări desculţi prin grădinuţă.

- Ce soiuri trebuie cultivate?

- Din marea varietate care se găseşte în majoritatea grădinilor, sunt suficiente: zmeura, murele, castraveţii, roşiile, fragii şi orice soi de mere. Deasemeni, sunt foarte indicate vişinile, cireşele şi tot felul de flori. Cantităţile şi suprafeţele acestor culturi nu au o mare importanţă.

Pe lângă varietăţile obligatorii, fără de care este greu de a creea microclima energetică în grădină, trebuie cultivate plante de floarea-soarelui (cel puţin una). Se va cultiva, apoi, o suprafaţă de cel puţin unu-doi metri pătrati cu culturi cerealiere (ovăz, grâu etc). Se va lăsa neapărat, o suprafaţă de cel puţin doi metri pătraţi, pentru diferite plante sălbatice.

Această insulă nu trebuie, sub nicio formă, cultivată artificial – totul va trebui făcut manual. Dacă în grădina voastră nu aveţi plante sălbatice va trebui să mergeţi în pădure şi să căraţi de acolo câteva brazde de pământ cu ierburi sălbatice şi să le plantaţi în grădină.

Am întrebat-o pe Anastasia, dacă este absolut necesar, să se cultive aceste culturi, chiar dacă în apropiere creşteau de la sine? Ea mi-a răspuns:

- Este importantă, nu numai varietatea, cât şi modul de însămânţare, raportul direct cu plantele prin intermediul căruia vin transmise informaţiile. Ţi-am vorbit, deja, despre acest mod de semănat – este fundamental!

Lucrul cel mai important este de a impregna bucăţica de natură care te înconjoară cu informaţii despre tine. Doar în acest fel, efectul curativ va fi cu mult mai mare decât simplul consum al fructelor. În natura sălbatică, cum o numiţi voi (ea nu este sălbatică, doar că vă este necunoscută vouă), există un mare număr de plante, cu ajutorul cărora se pot lecui absolut toate bolile existente. Aceste plante au fost creeate în acest scop, dar omul a pierdut, aproape complet, capacitatea de a le identifica.

Povestii Anastasiei că la noi există o multitudine de farmacii specializate sau simpli vraci care lecuiesc la nivel profesional, cu ajutorul ierburilor, la care ea-mi răspunse:

- Există un mare medic! – acela este organismul tău! A fost dotat de la naştere cu capacitatea de a şti care iarbă să folosească şi când. Cum să te hrăneşti în general şi cum să respiri. El este în măsură de a contrasta boala cu mult înainte ca ea să se manifeste. Şi nimeni altcineva nu poate înlocui organismul în acest scop, întrucât el este medicul personal dat ţie de Dumnezeu. O să-ţi explic cum să-l faci să te ajute, cum să-ţi aducă bunăstare.

Relaţiile instaurate cu complexul de plante din grădina ta o să te vindece de tot ce este rău şi o să se ocupe de tine, ele o să dea diagnosticul exact şi o să prepare un medicament deosebit, extrem de eficace, anume pentru tine.

Pe cine înţeapă albinile?

În fiecare grădină va trebui ţinută neapărat, cel puţin o familie de albine.

Eu i-am explicat că, pe la noi, sunt puţini cei care reuşesc să se apropie de albine. Pentru asta oamenii învaţă în institute speciale dar nu întotdeauna reuşesc.

- Multe gesturi pe care le faceţi voi pentru familiile de albine, le deranjează. Doar doi oameni, pe Pământ, în ultimii o mie de ani, au reuşit puţin să se apropie de cunoaşterea acestui unic mecanism de viaţă.

- Cine sunt aceştia?

- Doi călugări care acum sunt pomeniţi printre sfinţi. Poţi citi despre ei, dacă vrei, în cărţile voastre pe care le poţi găsi în arhivele şi magaziile mănăstirilor.

- Dar cum, Anastasia? Tu citeşti cărţile bisericeşti? Unde, când? Tu, doar, nu ai nicio carte.

- Eu, pentru asta, mă folosesc de o modalitate mult mai eficientă de a primi informaţiile.

- Ce modalitate? Iar vorbeşti ciudat, fantastic, mistic.

- O să-ţi vorbesc despre asta, o să-ncerc să te învăţ. Acum, tu nu înţelegi dar este simplu şi natural.

- Bine. Dar cum ar trebui, în mod corect, să fie ţinute albinile în grădină?

- Simplu! Va trebui doar să le creaţi, nici mai mult nici mai puţin, condiţiile lor naturale de viaţă din stup. Restul intervenţiei voastre va consta doar în recoltarea mierii, a cerii şi a celorlalte produse atât de utile vouă şi pe care ele le produc în mod special pentru binele vostru.

- Anastasia, nu-i aşa de simplu. Cine ştie care sunt exactele condiţii despre care vorbeşti tu? Dacă tu ne-ai explica cum se face stupul, din care materiale, pe care le avem la îndemână, atunci poate ar fi realizabil.

- Bine, vorbi ea zâmbind, atunci va trebui să aştepţi puţin. Îmi va fi necesar puţin timp să modelez în minte, care sunt pentru oamenii din lumea modernă, materialele pe care le au la îndemână.

- Şi unde să fie aşezat acest stup ca să nu fie urât la vedere, adăugai eu.

- O să văd ce pot face.

Se întinse pe iarbă, ca de fiecare dată când îşi întruchipa situaţii, mai exact spus situaţiile noastre de viaţă, dar de data asta mă concentrai s-o observ cu atenţie.

Anastasia, întinsă pe iarbă, desfăcu braţele lateral şi-şi orientă palmele în sus. Degetele de la mâini (mai precis, doar patru degete de la fiecare mână), erau pe jumătate îndoite şi orientate cu buricele în sus. La început se mişcară uşor ca apoi să înceteze, rămânând imobile.

Ochii îi erau închişi, corpul relaxat, faţa la început îi fu liniştită şi destinsă după care începu să se concentreze observându-se o evidentă agitaţie interioară; sentimente, senzaţii. Mai târziu îmi explică cum raza ei era în stare să ajungă de la distanţă persoane şi situaţiile lor de viaţă.

Anastasia explică următoarele:

- Mai întâi de toate va trebui făcut ştiubeiul. Se poate face dintr-un trunchi de copac scorburos, care ulterior va fi scobit în interior şi lărgit sau, pur şi simplu, se mai poate construi, corpul stupului, din scânduri de foioase. Grosimea scândurilor va fi de cel puţin şase centimetri, spaţiul interior al stupului cel puţin patruzeci pe patruzeci, iar lungimea nu mai mică de un metru douăzeci. În colţurile îmbinărilor interne vor trebui confecţionate triunghiuleţe de lemn care vor trebui să dea o formă rotunjită colţurilor. Se pot lipi doar de formă, mai târziu, înseşi albinile vor avea grijă să le întărească. Una din extremităţi va trebui s-o închideţi, fiind atenţi să nu fisuraţi grinzile (scândurile) stupului. La cea de-a doua extremitate însă, veţi face un fel de uşă, pentru care va trebui să adaptaţi o scândură în aşa fel încât să o puteţi lua la nevoie. Scândura care va ţine loc de uşă se va fixa provizoriu cu cârpe sau cu buruiene. Pe toată lungimea uneia din îmbinările laterale vor trebui practicate fisuri de aproximativ un centimetru jumătate de înalte, fisuri care nu trebuie să fie mai aproape de treizeci de centimetri de extremitatea deschisă. Acest stup se poate aranja pe nişte pari în grădină, la o înălţime nu mai mică de douăzeci – douăzeci şi cinci de centimetri de la pământ, latura cu fisuri va trebui să fie orientată spre sud, dar mai bine ar fi ca stupul să fie aşezat sub streaşina casei. Omul nu va trebui să împiedice albinele să zboare, iar acestea nu-l vor deranja cu nimic.

Stupul va trebui să stea în poziţie oblică cu un unghi de înclinaţie de circa douăzeci-treizeci de grade.

Extremitatea deschisă va fi orientată în jos. Stupul se mai poate pune şi pe cerdac, dar în acest caz i se va asigura o bună ventilaţie.

Cel mai bine, însă, ar fi să-l aşezaţi pe latura sudică a casei sub acoperiş sau chiar pe acoperiş ţinând cont că va trebui să vă apropiaţi de stup pentru a aduna o parte din fagurii plini cu miere.

Pe stup se va construi un mic acoperiş, care îl va apăra de soare. Iarna, stupul poate fi încălzit.

Observai şi-i relatai Anastasiei că un astfel de stup ar putea fi greoi şi ar strica aspectul casei. Cum s-ar putea evita acest neajuns? Mă privi puţin mirată şi-mi răspunse:

- Adevărul este că acţiunile intreprinse de apicultorii voştri nu sunt sub nicio formă, corecte. Mi-a povestit bunicul meu. Apicultorii moderni au creat multe tipuri de stupi dar toate prevăd un continuu amestec al omului în viaţa familiilor de albine. Ramele cu faguri sunt montate de apicultori, iar în timpul iernii stupii sunt mutaţi dintr-un loc într-altul. Aceste lucruri nu se pot face.

Albinele realizează fagurii în mod simetric şi la distanţe bine determinate unul de altul, prevăd ele însele un întreg sistem de ventilaţie, se descurcă singure în combaterea inamicilor naturali.

Amestecul omului distruge acest sistem. În loc să crească alte albine care să facă miere, ele vor trebui să repare pagubele pricinuite de om.

În natură, albinele trăiesc în cavităţile copacilor şi reuşesc de minune să înfrunte singure toate problemele. Eu ţi-am descris cum se pot ţine albinele într-un mod cât mai potrivit. Aşa cum trăiesc ele în natură. Utilitatea prezenţei lor este enormă. De fapt, sunt ele cele care polenizează în modul cel mai eficient toate plantele făcând astfel să crească productivitatea, dar astea le ştiţi şi voi destul de bine.

Probabil nu vă este cunoscut faptul că albinele, cu trompele lor, deschid acele canale ale plantelor prin care penetrează toate informaţiile suplimentare reflectate de planete, care apoi sunt necesare şi omului.

- Dar albinele înţeapă oamenii. Cum o să se odihnească oamenii în grădinile lor, trăind cu teroarea permanentă că vor fi înţepaţi?

- Albinele înţeapă doar oamenii agresivi care gesticulează şi se sperie în prezenţa lor. În general pe cei care au un comportament interior agresiv şi nu doar împotriva albinelor ci împotriva oricărei alte fiinţe vii. Ele simt asta şi nu permit ca din om să iradieze niciun fel de sentimente obscure. De asemenea, mai trebuie să ştii că albinele înţeapă acele părţi ale corpului în care se află terminaţiile nervoase ale organelor interne bolnave sau care sunt predispuse îmbolnăvirii, sau înţeapă acolo unde protecţiile acestor terminaţii nervoase au fost distruse şi bolile pot penetra în corp cu uşurinţă.

În lumea voastră este foarte cunoscut faptul că înţepăturile de albine lecuiesc boala numită de voi radiculită, dar ăsta nu este, nici pe departe, singurul lucru pe care îl pot face.

Dacă ar fi să mă apuc să-ţi înşirui tot ce pot să facă, aşa cum vrei tu, ar trebui să stai aici cu mine nu trei zile ci săptămâni întregi. Oamenii vorbesc multe despre albine, se laudă că ştiu multe. Eu, personal, am făcut o sumedenie de corecţii în acestea şi, crede-mă te rog, sunt considerabile! Este foarte simplu de ajutat o familie de albine să roiască în grădina vostra; trebuie doar să puneţi în stup o bucăţică de ceară şi câteva crenguţe de plante melifere. Nu sunt necesari niciun fel de faguri artificiali. Mai târziu, când familiile se vor înmulţi, acestea singure vor roi în grădinile din vecinătate.

- Dar cum se recoltează mierea?

- Deschideţi capacul inferior (provizoriu) al stupului, apoi extrageţi cu grijă ramele, începând cu cele de deasupra, după care adunaţi mierea şi ceara de pe fagurii

sigilaţi. Doar că, nu fiţi avizi şi nu luaţi totul – o parte va trebui să le-o lăsaţi pe iarnă. În primul an ar fi indicat, chiar să nu adunaţi mierea deloc.

Bună dimineaţa!

Anastasia susţinea că exerciţiile de dimineaţă ar fi foarte bine să fie făcute în propria grădinuţă cu culturi.

- Dimineaţa, odată cu răsăritul soarelui, vă veţi plimba desculţi printre plante. Le puteţi atinge cu mâna. În mod special pe cele preferate. Nu faceţi asta în mod stereotipic, ca un ritual zilnic obligatoriu, ci dezinteresaţi, aşa cum vă dictează instinctul în acele momente. Toate astea vor trebui făcute înainte de a vă spăla. În acest fel daţi plantelor ocazia să simtă mirosul vostru. Din corp, în timpul somnului, sunt emanate substanţe (prin sudoare) care conţin informaţii despre situaţia organismului din acea zi. Dacă este cald şi în grădină aveţi un petec de iarbă (este foarte de dorit), vă întindeţi pe iarbă pentru trei-patru minute şi vă relaxaţi. Dacă, întâmplător, vi se aşează vreo insectă pe corp nu o alungaţi. Multe insecte se aşează pe corp să destupe porii pielii şi să-i curăţe. De obicei destupă acei pori prin care sunt eliminate toxinele şi din care ies la suprafaţa pielii bolile interne, permiţându-vă să le îndepărtaţi prin spălare. Dacă în grădină aveţi un mic iaz, neapărat să vă scăldaţi în el. În caz că nu aveţi posibilitatea de a vă amenaja un iaz, atunci va trebui să vă spălaţi pe corp lângă plante sau chiar în mijlocul lor, stând desculţi pe pământ. De exemplu: azi în tufişurile de zmeură, mâine între struguri, ş.a.m.d. După ce vă spălaţi nu vă ştergeţi şi nu vă uscaţi, lăsaţi apa să se prelingă pe plantele din jurul vostru, chiar puteţi să vă scuturaţi pe ele.

Abia după ce aţi făcut toate astea puteţi să vă urmaţi obiceiurile zilnice, să vă spălaţi aşa cum sunteţi obişnuiţi.

Proceduri serale

Seara, înainte să vă culcaţi, neapărat va trebui să vă spălaţi pe picioare, folosind pentru asta, apă în care veţi adăuga câteva picături de suc de urzică sau de lobodă. Puteţi să le folosiţi pe amândouă dar în acest caz nu vă veţi mai spăla cu săpun sau şampon. Vărsaţi, apoi, apa în care v-aţi spălat, printre culturile din grădina voastră. După asta vă puteţi spăla, dacă sunteţi obişnuiţi şi cu săpun. Toate aceste reguli sunt foarte indicate din două motive:

Prin sudoarea picioarelor ies toxinele, scoţând din corp bolile, după care voi aveţi posibilitatea, prin spălare, să vă curăţaţi porii pielii. Sucul de urzică şi de lobodă sunt necesare anume pentru asta. Vărsând apa între plante, voi daţi microorganismelor şi plantelor informaţii suplimentare despre situaţia corpului vostru din acea zi, lucru nu mai puţin important. Doar primind aceste informaţii, lumea vizibilă şi invizibilă care vă înconjoară poate elabora, luând din Cosmos şi din Pământ, ceea ce este necesar ca organismul vostru să lucreze bine.

El, singur, îşi pregăteşte totul

Mă interesa foarte mult ceea ce spunea Anastasia despre hrană. Ea, personal, se hrănea într-un mod foarte original. O întrebai:

- Anastasia, explică-mi te rog în opinia ta, cum ar trebui să se hrănească omul – de câte ori pe zi, când şi în ce cantităţi? Noi dedicăm o mare atenţie acestui argument! S-au scris o mulţime de manuale de toate felurile: reţete culinare, sfaturi alimentare, cure de slăbire.

- Îmi vine greu să-mi imaginez în mod divers condiţiile de viaţă ale omului din lumea tehnocratică. Această lume a forţelor obscure încearcă în continuu să schimbe adevăratul mecanism natural al omenirii, dat omului de la origini, în propriul sistem artificial greoi care contrastează natura umană.

O rugai atunci, să-mi vorbească mai concret şi să evite întortochierile ei filosofice. Anastasia continuă:

- Înţelegi, la întrebarea ta: ce, când şi în ce cantităţi trebuie să mănânce omul? nimeni nu poate să răspundă mai bine decât organismul propriu al fiecărei persoane în parte. Senzaţia de foame şi de sete sunt date pentru a semnala fiecărui om, când trebuie să se hrănească. Lumea tehnocratică nu este în măsură de a-i asigura omului condiţiile de a-şi satisface senzaţia de foame şi de sete la momentul oportun, constrângându-l astfel să urmeze stereotipul generat de această incapacitate a sa şi, mai mult, justificându-l ca fiind cel mai oportun. Imaginează-ţi: un om stă o jumătate de zi fără să facă nimic şi nu consumă aproape niciun pic de energie, în timp ce altul face o activitate fizică sau aleargă, consumând pentru asta, de zeci de ori mai multă energie şi vor trebui să mănânce amândoi în acelaşi moment. Omul trebuie să facă uz de alimente doar atunci când organismul i-o cere – nu trebuie să existe un alt consilier. Înţeleg că în condiţiile voastre de viaţă cotidiană, acest lucru este irealizabil, dar persoanele care se găsesc pe micile lor moşii în apropierea locuinţelor, au această şansă şi trebuie să profite, eliminând toate circumstanţele artificiale care li se opun. Pot spune acelaşi lucru răspunzând la întrebarea ta privitoare la ce trebuie să mănânce. Ceea ce se găseşte, ca să spunem aşa, la îndemână în acel moment. Organismul, singur îşi alege ceea ce-i este indispensabil.

Pe lângă tot ceea ce vă intră în tradiţii v-aş sfătui oricum: Dacă pe lângă locuinţa voastră trăieşte vreun animal, (câine, pisică), urmăriţi-l cu mare atenţie. Din când în când, dintre multitudinea de plante care cresc în grădina voastră, aceste animale aleg anumite ierburi şi le mănâncă. Rupeţi măcar câteva firişoare din acele ierburi şi integraţi-le în alimentaţia voastră. Nu este neapărat nevoie s-o faceţi în fiecare zi – măcar de două sau de trei ori pe săptămână. Un alt lucru foarte important: adunaţi spicele de cereale din grădina voastră (cultivate de voi), măcinaţi-le şi faceţi din

ele făină şi coaceţi pâine. Este foarte important. Persoana care va mânca această pâine, măcar o dată sau de două ori pe an, va primi un surplus de energie, care-i va pune în mişcare anumite puteri sufleteşti interioare, îi va îmbunătăţi starea fizică generală şi îi va da linişte sufletească. Va trebui să oferiţi această pâine celor dragi şi apropiaţi. Aceştia la rândul lor, vor simţi aceleaşi efecte binefăcătoare, mai ales dacă le veţi oferiţi pâinea cu inima deschisă şi cu bunătate. Este foarte important pentru sănătatea fiecărui om ca, odată pe an, pentru trei zile consecutive în timpul verii să se hrănească exclusiv cu roadele grădinii sale, adăugând doar puţină sare, ulei de floarea-soarelui şi, desigur, pâinea de el făcută.

V-am povestit, deja, cum se nutrea Anastasia – chiar în timp ce-mi vorbea de toate astea, fără să-şi distragă atenţia, rupse un fir de iarbă, apoi un altul şi le mâncă. Îmi oferi şi mie. Am acceptat să încerc. Gustul nu mă impresionă în mod deosebit, dar pot spune că nu era respingător. Procesul de alimentaţie şi modul de viaţă al Anastasiei păreau lăsate în grija naturii, nedistrându-i niciodată gândurile ocupate cu meditaţia. Printre altele, sănătatea ei constituie parte integrantă a neobişnuitei sale frumuseţi exterioare. Luând în consideraţie afirmaţiile Anastasiei, organismul uman care stabileşte legături cu lumea vegetală şi cu pământul din grădina lui, are toate şansele de a se lecui de orice boală.

Boala în sine, nu este altceva decât o îndepărtare a omului de mecanismul natural, destinat să guverneze sănătatea acestuia şi alimentaţia corectă a organismului. Acest mecanism nu face niciun efort deosebit în a combate bolile încât asta este menirea lui. Puterea corpului de a contrasta bolile este net superioară atunci când omul reuşeşte să se apropie în mod corect de natura înconjurătoare şi să stabilească contacte cu ea.

Somnul sub steaua proprie

Am spus, deja, cum se emoţiona Anastasia când vorbea despre plante şi despre oamenii care reuşeau să comunice cu lumea vegetală. Îmi creasem impresia că, trăind în aceste condiţii, ea reuşi să studieze bine lumea plantelor şi interacţiunea lor cu omul dar nimic mai mult. Mă înşelam crezând că reuşise să vadă doar în această direcţie... Anastasia era o excelentă cunoscătoare a structurii Universului şi era abilă a simţi corpurile cereşti. Acum, judecaţi voi înşivă, ce spunea despre somnul sub cerul înstelat:

- Plantele care au primit informaţii destre tine intră într-un schimb reciproc de date cu forţele cosmice, dar fac mai mult decât intermediere, îndeplinesc o misiune care are ca scop final bunăstarea fizică şi a anumitor aspecte psihice ale omului. Nu se amestecă niciodată în procese complexe care, în sfera animală şi vegetală a planetei, sunt specifice doar omului. Nu ating creierul uman şi nici proiectele de viaţă ale acestuia. Mai clar vorbind, acest schimb de date ajută omul să facă ceea ce vrea, ceea ce-i este necesar – să folosească intelectul Cosmic şi să facă schimb de date cu acesta. Exista, după spusele Anastasiei, o metodă simplă prin care fiecare om putea să profite de avantajele acestui contact:

- Într-o seară, când condiţiile meteorologice o permit, opriţi-vă pe noapte sub cerul înstelat. Pentru asta va fi

necesar să vă pregătiţi un culcuş, de preferat în apropierea unui tufiş de zmeură, mure sau de culturi cerealiere. Va trebui să fiţi singuri. Vă întindeţi sub cerul înstelat şi încercaţi să nu închideţi ochii imediat. Cu faţa în sus priviţi stelele şi, cu gândul, rătăciţi prin imensitatea Cosmosului. Nu vă concentraţi în timp ce le priviţi. Gândurile trebuie să vă fie lejere şi libere. La început încercaţi să vă gândiţi la corpurile cereşti pe care le vedeţi bine şi clar, după aceea imaginaţi-vă ceea ce vă este mai drag pe lume, ceva intim… gândiţi-vă la cei cărora le vreţi binele. Sub nicio formă să nu plănuiţi în gând răzbunări sau alte lucruri agresive împotriva nimănui, pentru că, în aceste condiţii, efectul vă poate fi neplăcut vouă înşivă! Această procedură simplă face ca în creierul vostru să se trezească anumite celule nervoase care sunt adormite şi care, în marea majoritate a oamenilor, nu se trezesc nici măcar o secundă de-a lungul întregii vieţi. Forţele Cosmice vă vor fi alături în aceste momente, vă vor ajuta la realizarea celor mai incredibile vise luminoase din viaţă şi vă vor dărui linişte sufletească. Împrejurul vostru veţi stabili legături plăcute cu persoanele şi, aceste persoane, veţi observa, că se vor comporta din ce în ce mai afectuos cu voi. Este foarte recomandat să faceţi asta de mai multe ori în decursul unui an. Are efect doar în locurile în care aveţi o strânsă legătură cu lumea vegetală. Veţi simţi momentul chiar din dimineaţa acelei zile. Este foarte important, de asemenea, să vă organizaţi o astfel de noapte în ajunul zilei de naştere. De ce şi cum – este o poveste lungă şi nu se merită să pierdem timp cu asta. Pe jumătate nu vei înţelege, pe jumătate nu vei crede.

Vei putea vorbi cu simplicitate şi cu uşurinţă despre aceste lucruri cu oamenii care deja au încercat să le facă, deoarece prin asta au avut posibilitatea de a primi informaţii care i-au ajutat să accepte fenomenele trăite.

Asistentul şi educatorul fiului Vostru

Întrebând-o pe Anastasia în ce măsură, o grădină cu culturi – pe cât de special însămânţate şi pe cât de apropiate omului – poate contribui la educarea copiilor, mă aşteptam la un răspuns de genul; era necesar de a insufla copiilor dragostea pentru lumea vegetală şi pentru natură în general. În schimb, greşeam; ceea ce-mi povesti mă lăsă stupefiat prin modul simplu de a argumenta totul şi-n acelaşi timp prin profunzimea gândirii filosofice.

- Natura, Raţiunea Universală fac în aşa fel încât fiecare om, chiar de la naştere, să fie un domnitor, un împărat. Este asemănător unui înger – pur şi incorupt. Craniul, încă deschis, permite un enorm flux de informaţii universale. Capacităţile noului-născut îi permit să devină fiinţa cea mai înţeleaptă din Univers, asemănătoare lui Dumnezeu. Îi trebuie, cu adevărat puţin, ca să devină capabil de a dărui părinţilor fericire şi mulţumire sufletească. Perioda în care asimilează esenţa Universului, semnificaţia existenţei umane, este de nouă ani tereştri. Şi tot ceea ce-i trebuie pentru asta, există deja. Părinţii nu trebuie să deformeze esenţa reală a Naturii şi a lumii. Dar lumea tehnocratică îi împiedică. Ce vede micuţul copilaş, cu prima sa privire conştientă? Vede tavanul, marginea patului, ceva cârpe şi pereţii; valori ale lumii artificiale,

creaţii ale societăţii tehnologice. Şi, în această lume, el o vede pe mama lui şi sânul matern. Probabil, înseamnă, că aşa trebuie să fie – gândeşte el.

Părinţii zâmbitori, cu mare emfază, îi dau obiecte care sună şi zăngăne – jucării. Pentru ce? El se va întreba pentru multă vreme: de ce oare, aceste jucării sună şi zăngăne? Va încerca să înţeleagă asta cu cunoştinţele sale şi cu subconştientul. După asta, aceşti părinţi zâmbitori îl înfăşoară în nişte cârpe iar el se va simţi incomod. Va încerca, din răsputeri, să se elibereze, dar în zadar! Iar unicul mijloc de împotrivire rămâne ţipătul. Ţipăt de protest, cerere de ajutor, urlet de indignare. Din acest moment, îngerul şi cuceritorul devine un inferior, un sclav, unul care cere de pomană.

Copilului, apoi, îi sunt oferite, rând pe rând, toate atributele lumii artificiale ca pe ceva de preţ: o nouă jucărie, o nouă haină.

Şi, cu aceste gesturi, fac ca în el să se cuibărescă ideea că aceste obiecte ar fi importante în acea lume în care a venit. În faţa lui, cu toate că este încă mic, dar deja fiinţa cea mai perfectă din Univers, schimonosesc cuvintele, i se adresează ca unei creaturi imperfecte. Până şi în acele institute unde, după voi, se face educaţia, îi vorbesc din nou despre valorile nepreţuite ale lumii tehnologice. Doar aproape de vârsta de nouă ani îi amintesc, din treacăt, de existenţa naturii ca despre un accesoriu al altor lucruri mult mai importante, subliniind prin asta lumea artificială.

Şi mulţi oameni, în aceste condiţii, nici până la sfârşitul propriilor zile nu reuşesc să ia act de existenţa Adevărului. Pare simplă întrebarea: în ce constă sensul vieţii? Şi, totuşi, rămâne fără răspuns.

Acesta – sensul vieţii – stă în Adevăr, în fericire şi în dragoste. Un copil de nouă ani, educat în lumea reală are despre Univers o cunoştinţă mai precisă decât aceea a structurilor educative şi a multor studioşi recunoscuţi în societatea voastră.

- Stop, Anastasia! Probabil, ai în vedere cunoştinţele despre natură, dacă viaţa îi va decurge ca a ta. Aici pot fi de acord cu tine. Dar omul modern, că o fi un bine sau un rău, asta-i o altă chestiune-, este constrâns să trăiască în lumea noastră tehnocratică, cum o numeşti tu. Un om educat, aşa cum propui tu va cunoaşte Natura, o va simţi, dar în altele se va dovedi profan. Mai există, pe lângă asta, ştiinte determinate ca matematica, fizica, chimia sau, pur şi simplu, ştiinţele vieţii şi fenomenelor sale sociale.

- Toate astea sunt nimicuri pentru cel care a cunoscut la vremea lui esenţa lumii. Dacă el îşi doreşte să se cimenteze într-un anumit domeniu, atunci, cu mare uşurinţă, îi va întrece pe ceilalţi.

- Cum se explică asta?

- Omul din lumea tehnocratică nu a inventat încă nimic care să nu existe în Natură. Până şi cele mai perfecte mecanisme artificiale nu sunt altceva decât o copie păcătoasă a ceea ce deja există în Natură.

- Bine, fie aşa cum spui tu, dar nu uita că ai promis să-mi explici cum să educăm copiii în condiţiile actuale, cum să-i facem să-şi dezvolte capacităţile. Doar că, te rog, vorbeşte-mi mai explicit, dovedeşte-mi cu exemple concrete.

- O să-ncerc să-ţi expun câteva exemple concrete, răspunse Anastasia. Am modelat, deja, situaţii similare şi am încercat să-i sugerez unei familii ceea ce trebuie să facă, doar că părinţii nu reuşesc, în niciun fel, să recunoască momentul decisiv pentru a-i pune copilului întrebarea... Acestor părinţi le-a fost dăruit un copilaş deosebit de curat, care ar fi fost capabil să aducă mult bine fiinţelor de pe Pământ, dar... Părinţii îşi iau cu ei fiul de abia trei anişori când merg la grădina lor, dar iau cu ei şi jucăriile preferate ale acestuia. Jucării artificiale care-i distrag atenţia de la adevăratele priorităţi ale Universului. Ah! De nu ar fi făcut toate acestea! ... Copilul s-ar fi putut ocupa cu altele mult mai importante decât raportul lipsit de sens şi dăunător chiar cu obiectele artificiale.

Mai întâi de toate rugaţi-l să vă ajute, dar faceţi-o în mod serios, fără să imitaţi limbajul infantil, mai ales dacă se arată dispus cu adevărat. Dacă faceţi o însămânţare, cereţi-i să vă ţină seminţele pregătite în acest scop, puneţi-l să plivească terenul înaintea voastră sau să pună el însuşi sămânţa în pământ. În tot acest timp, descrieţi-i ceea ce faceţi. Ca de exemplu:

Noi punem sămânţa în pământ şi o acoperim cu ţărână. Când soarele va răsări şi va încălzi pământul, micuţei seminţe îi va fi cald şi va încolţi. Va dori să vadă soarele şi va scoate colţişorul ei verde din pământ, uite ca ăsta. Şi-i arătaţi un firişor de iarbă. Dacă colţişorului o să-i placă, atunci el va deveni tot mai mare, se va transforma într-un copac sau în ceva mai mic; într-o floare ca de exemplu. Şi eu vreau ca el să ne prepare un fruct gustos iar tu, dacă o să-ţi placă, o să-l mănânci. Acest răsad va prepara fructul său special pentru tine.

De fiecare dată când vă duceţi la grădină cu copilul, sau când se trezeşte, îi cereţi să se uite; nu cumva a mai încolţit vreun răsad? Şi dacă vedeţi că a ieşit vreun colţişor, înveseliţi-vă. Când însă, nu însămânţaţi ci plantaţi anumite răsaduri, explicaţi-i ceea ce faceţi, pe înţelesul lui. Dacă plantaţi roşii pătlăgele, puneţi-vă copilul să vă dea la mână răsadurile unul după altul. Dacă, din greşeală, rupe un fir de răsad, luaţi mica plantă în mână şi spuneţi-i: Cred că acesta nu va trăi şi nu ne va face fructe. S-a rupt dar, hai să-l plantăm oricum. Plantaţi-l alături de alte fire sănătoase. Peste câteva zile, când vă întoarceţi cu copilul în grădină, iar micile răsaduri vor fi deja înflorite, arătaţi-i firul pe care l-a rupt şi amintiţi-i că s-a rupt în momentul plantării. Doar spuneţi-i, nu-i reproşaţi. Vorbiţi-i ca unui adult ca voi. În conştiinţa voastră trebuie să acceptaţi că, în anumite sensuri, el vă depăşeşte; ca de exemplu în puritatea gândurilor. El este un înger. Dacă veţi accepta asta, atunci comportamentul vostru viitor va fi intuitiv, iar copilul vostru va deveni un om care vă va face cu adevărat fericiţi. Când veţi dormi sub cerul înstelat, luaţi-l cu voi şi pe copil,

aşezaţi-l lângă voi, să privească cerul plin de stele, dar nu-i spuneţi numele planetelor, nici cum vă explicaţi provenienţa şi scopul acestora, deoarece voi înşivă nu ştiti adevărul, iar dogmele pe care le aveţi implantate în creierul vostru ar îndepărta copilul de Adevăr. În subconştient el cunoaşte deja Adevărul care, încet-încet, va urca spre conştiinţa lui. Puteţi, în schimb, să-i spuneţi că vă place să priviţi stelele strălucitoare şi întrebaţi-l care dintre stele îi place mai mult decât celelalte?

Este de vitală importanţă să ştiţi cum să-i puneţi întrebări copilului. Anul următor va trebui neapărat să-i daţi în grijă un petec de pământ al lui, pentru a-l înfrumuseţa sau pentru a face ce vrea cu el, la bunul său plac. În niciun caz să nu-l constrângeţi dacă nu vrea şi să nu-l corectaţi cu nimic în ceea ce face cu parceluţa lui. Puteţi doar, să-l întrebaţi ce vrea să facă. Puteţi să-l ajutaţi doar dacă i-aţi cerut permisiunea de a lucra alături de el. Când însămânţaţi cerealele daţi-i un pumn de seminţe pe care să le împrăştie cu mânuţa lui.

- Bine, observai eu neîncrezător, poate că în acest fel, în copil se va naşte interesul pentru lumea vegetală şi va deveni un bun agronom, dar cum va intra în posesia cunoştinţelor din alte domenii?

- Cum? Prin acest contact, el nu va înţelege doar ce şi cum creşte pe Pământ dar va începe să gândească, să analizeze şi în creieraşul lui se vor trezi anumite celule care vor lucra pentru tot restul vieţii. Îl vor face să devină mai inteligent, mai talentat şi mai capabil decât ceilalţi din jurul lui, ale căror celule vor rămâne adormite. În ceea ce priveşte viaţa cotidiană, ceea ce voi numiţi progres, copilul va fi în stare să demonstreze că nu are rivali în niciun domeniu şi-n acelaşi timp puritatea gândurilor lui îl va face mult mai fericit. Contactul stabilit de el cu planetele sale îl ajută să adune informaţii tot mai noi şi să le folosească. Toate aceste informaţii le va recepţiona în subconştient de unde, sub formă de gânduri noi şi deschise, se vor ridica la

conştiinţă. Aspectul său fizic va fi ca a unui om obişnuit dar, înăuntru…

…Va fi, ceea ce voi numiţi, un geniu.

Gimnaziul din pădure

- Spune-mi Anastasia, părinţii tăi te-au educat exact aşa?

Îmi răspunse după o mică pauză, timp în care, probabil, îşi aminti de copilărie.

- Eu nu-mi amintesc de tata şi de mama de când erau vii. M-au educat bunicii, mai mult sau mai puţin, aşa cum ţi-am povestit eu ţie. Faptul este că eu, natura şi lumea animală care mă înconjoară, ca şi cum aş percepe-o fără să înţeleg în profunzime mecanismul ei. Explicaţia acestui fenomen nu mă interesează în mod deosebit atât timp cât reuşesc să percep totul intuitiv. Bunicul şi străbunicul, din când în când, veneau pe la mine şi-mi puneau întrebări, iar eu trebuia să le răspund. La noi, generaţiile mai vârstnice tratează noul–născut şi copii mici ca pe divinităţi şi prin răspunsurile date de ei controlează puritatea gândurilor.

O rugai pe Anastasia să-şi amintească vreuna din întrebările şi răspunsurile concrete. Ea surâse şi îmi povesti:

- Odată mă jucam cu un şarpe. Mă întorc; stăteau lângă mine şi zâmbeau. Mă înveselii imediat, pentru că îmi era foarte interesant să stau cu ei. Doar ei puteau să-mi pună întrebări şi să facă inima să-mi bată în acelaşi ritm cu ale lor, în lumea animalelor era puţin altfel. Am alergat spre ei, străbunicul mi s-a închinat, iar bunicul m-a luat pe genunchi. Ascultam bătaia inimii şi, îndepărtându-mă, am privit la firele albe din barba lui. Tăceam toţi trei. Ne gândeam… se stătea bine aşa… După care bunicu' mă întrebă:

- Spune-mi Anastasia, de ce aici îmi creşte păr? – şi-mi arătă spre cap şi spre barbă – iar aici nu-mi creşte? – şi-mi arătă fruntea şi nasul.

Eu i-am atins fruntea, nasul, dar răspunsul nu venea şi, să vorbesc fără să gândesc, nu puteam; trebuia mai întâi să înţeleg.

Când veniră, peste câtva timp, din nou la mine, bunicul mă întrebă din nou:

- Uite că nu încetez să mă întreb de ce aici părul îmi creşte iar aici nu? – şi, din nou, îmi indică fruntea şi nasul.

Străbunicu' mă privi serios şi cu mare atenţie. Atunci gândii că, într-adevăr, asta era o problemă serioasă pentru el şi-l întrebai:

- Bunicule, dar tu chiar ai vrea să-ţi crească păr peste tot? Până şi pe frunte şi pe nas?

Străbunicul mă privea tăcut şi gânditor. Bunicu' îmi răspunse:

- Nu, nu aş vrea.

- Ăsta este şi motivul pentru care nu-ţi creşte, pentru că tu nu-ţi doreşti.

Gânditor, ca şi cum şi-ar fi interogat gândurile, mângâindu-şi barba, zise:

- Iar aici, înseamnă că îmi creşte pentru că aşa vreau eu?

Eu îl aprobai:

- Bineînţeles bunicule, aşa vrei tu, aşa vreau eu, aşa vrea Cel care te-a creat…

Străbunicu', ca trezit din somn, întrebă:

- Şi cine..? Cine l-a creat?

- Acela, care a creat totul, răspunsei eu.

- Dar unde este? Arată-mi! – mă întrebă străbunicul aplecându-se în faţa mea.

Eu nu am putut să-i răspund pe loc, iar întrebarea îmi rămase în minte şi deseori mă gândeam la ea…

- Şi după aceea ai răspuns? – întrebai eu.

- Am răspuns aproape după un an şi am primit noi întrebări. Până ce nu răspundeam la o întrebare, bunicii nu-mi făceau una nouă, iar eu suferеam foarte tare.

Atenţia acordată persoanei din faţa ta

Am întrebat-o pe Anastasia cine a învăţat-o să vorbească, dacă părinţii aproape că nu şi-i aminteşte, iar bunicii i se adresau atât de rar. Răspunsurile pe care mi le dădu mă stupiră. În opinia mea necesită analize de specialitate, aşa ca o să încerc să le reproduc cât mai complet posibil. Mie, sensul acestora mi se dezvălui încet-încet.

La întrebările mele, iniţial, ea-mi răspunse cu o altă întrebare:

- Ai în vedere, darul de a vorbi în limba diferitelor persoane?

- Ce înseamnă *diferite*? Vrei să spui că tu ştii să vorbeşti în mai multe limbi?

- Da, răspunse Anastasia.

- Chiar şi în germană, franceză, engleză, japoneză, chineză?

- Da, repetă ea şi adăugă: Tu vezi prea bine, eu vorbesc în limba ta.

- Vrei să spui, în rusă?

- Este prea sintetic. Vorbesc, sau cel puţin mă străduiesc să vorbesc cu acele structuri de cuvinte pe care le foloseşti tu în limba ta. La început mi-a venit greu, având în vedere că vocabularul tău este limitat, iar compoziţiile de cuvinte se repetă aşa de des. Sentimentele sunt exprimate foarte palid. Cu această limbă îţi vine greu să exprimi cu precizie tot ce gândeşti.

- Aşteaptă Anastasia, acum o să te întreb ceva într-o limbă străină, iar tu o să-mi răspunzi.

Am salutat-o în engleză, apoi în franceză. Ea, îmi răspunse instantaneu.

Din păcate nu stăpânesc limbile străine. La şcoală am studiat germana, dar eram mediocru. În germană mi-amintesc doar o frază întreagă pe care, cu camarazii de clasă, o învăţasem pe de rost. Şi i-o spun Anastasei:

- Ich liebe dich und gibt mir dein Hand.

Ea-mi întinse mâna şi-mi răspunse în germană:

- Îţi dau mâna.

Şocat de cele auzite, încă necrezându-mi urechilor, o întrebai:

- Dar cum, fiecare om poate învăţa toate limbile?

Intuitiv, simţeam că acest neobişnuit fenomen se explică simplu, iar eu neapărat trebuia să-l învăţ şi să-l răspândesc printre oameni.

- Anastasia, te rog, explică-mi pe limba mea şi ajută-mă să înţeleg, foloseşte exemple – o rugai eu, din cale-afară de răscolit.

- Bine, bine, dar linisteşte-te, relaxează-te, altfel nu o să înţelegi. Mai întâi, însă, hai să te învăţ să scrii în rusă.

- Dar eu ştiu să scriu, lasă asta, destăinuie-mi studiul limbilor străine.

- Nu o să te învăţ doar să scrii, ci o să te ajut să devii un scriitor. Un scriitor talentat. Vei scrie o carte.

- Imposibil!

- Dimpotrivă, este posibil. Şi foarte simplu.

Anastasia luă o crenguţă şi desenă pe pământ tot alfabetul rus cu toate semnele de punctuaţie specifice. Mă întrebă:

- Câte litere sunt?

- Treizeci şi trei, am răspuns eu.

- Vezi, literele sunt, într-adevăr, prea puţine. Poţi numi carte ceea ce am desenat eu?

- Nu, răspunsei eu, este un alfabet normal şi atât. Litere obişnuite.

- Şi, cu toate astea, oricare din cărţile ruseşti este alcătuită din aceste litere normale, observă ea, Eşti de acord? Înţelegi cum este de simplu?

- Da, dar în cărţi, acestea sunt ordonate în manieră diversă.

- Corect, toate cărţile sunt formate dintr-o multitudine de combinaţii din aceste litere, omul le dispune automatic, ghidat doar de sentimentele interioare. De aici rezultă că, iniţial, nu se naşte o combinaţie de litere şi sunete, ci de sentimente create de imaginaţia sa. În cel care va citi se vor naşte aproape aceleaşi sentimente, iar ele vor rămâne pentru mult timp în memoria lui. Ai putea să-ţi aminteşti vreo imagine, vreo situaţie dintr-o carte pe care ai citit-o?

- Pot, răspunsei eu gânditor.

Îmi veni în minte *Eroul timpurilor noastre* scrisă de Lermontov şi mă apucai să-i povestesc Anastasiei. Ea mă întrerupe:

- Uite, vezi, poţi descrie eroii acestei cărţi, poţi povesti ceea ce simţeau ei, cu toate că a trecut destul de mult timp de când ai citit. Dar dacă, în schimb, ţi-aş fi cerut să-ţi aminteşti în ce ordine erau aşezate aceste treizeci şi trei de litere, ce fel de combinaţii au fost create cu ele, ai fi putut să le reproduci?

- Nu. Ar fi fost imposibil.

- Într-adevăr este foarte dificil. Înseamnă că sentimentele au trecut de la scriitor la cititor cu ajutorul tuturor combinaţiilor posibile, create cu aceste treizeci şi trei de litere. Tu ai văzut aceste combinaţii şi le-ai uitat pe

loc, în timp ce sentimentele şi imaginile ţi-au rămas în memorie şi ţi le aminteşti pentru mult timp… Aşadar, se deduce de aici că, dacă trăirile sufleteşti sunt strâns legate de aceste simboluri, în ciuda tuturor convenţiilor, atunci este evident că sufletul constrânge aceste semne să se alterneze astfel încât să formeze combinaţii care, în final, să-l facă pe cel care citeşte să vadă sufletul scriitorului. Şi dacă în sufletul scriitorului…

- Aşteaptă, Anastasia. Spune-mi mai simplu, mai clar, mai concret, dă-mi măcar un exemplu cum se pot studia limbile străine. O să faci mai încolo din mine un scriitor, acum concentrează-te şi dezvăluie-mi secretele învăţării limbilor. Pe tine cine te-a învăţat?

- Străbunicul meu, răspunse Anastasia.

- Demonstrează-mi cu ceva concret, o rugai eu dornic să înţeleg totul cât mai repede.

- Bine, dar nu te mai agita aşa. Voi reuşi, până la urmă, să găsesc modul ca tu să pricepi şi, dacă pentru tine este aşa de important, o să-ncerc să te-nvăţ toate limbile. O să vezi cât e de simplu.

- Pentru noi, acest lucru este de-a dreptul incredibil, Anastasia, aşa că încearcă să-mi explici. Şi spune-mi, în cât timp ai putea să mă înveţi?

Se gândi puţin şi, uitându-se lung la mine, îmi zise:

- Cât despre memoria ta, asta nu-i o problemă, este destul de bună… mai dificil o să fie cu obiceiurile tale cotidiane… Îţi va trebui mult timp.

- Cât? – întrebai eu nerăbdător să aud răspunsul.

- Doar pentru asimilarea conceptelor de tipul *salut* sau *la revedere*, cred că nu mai puţin de patru până la şase luni, răspunse Anastasia.

- Povesteşte-mi totul, Anastasia, cum făcea străbunicul tău?

- Se juca cu mine.

- Cum se juca? Povesteşte-mi.

- Nu te agita, te rog relaxează-te. Nu reuşesc să pricep de ce eşti aşa de agitat.

Apoi, urmă liniştită:

- Străbunicul se juca cu mine, ca şi cum ar fi glumit. Când trecea pe la mine fără bunicu', se apropia, se închina profund, îmi întindea mâna, iar eu i-o întindeam pe a mea. La început îmi strângea mâna, apoi se aşeza în genunchi, mi-o săruta şi-mi zicea: Salut Anastasia.

O dată veni, făcu totul ca de obicei, ochii săi mă priviră blajini, iar buzele sale pronunţară un fel de abracadabra. Eu îl privesc mirată, iar el din nou îmi spune ceva fără noimă. Nu m-am putut abţine şi l-am întrebat:

- Bunelule, ai uitat ce trebuie să spui?

- Am uitat..., răspunse străbunicu'.

După asta se îndepărtă câţiva paşi, se gândi la ceva şi se întoarse către mine. Întinse mâna iar eu i-o întinsei pe a mea. Se aşează în genunchi, îmi sărută mâna. Privirea îi era dulce, buzele i se mişcau, dar nu spuse nimic. Aproape că mă speriai. Îi sugerii întrebătoare:

- Salut Anastasia, spun eu.

- Corect, confirmă străbunicul, zâmbind.

Şi eu am înţeles că era un joc, iar noi ne jucam des aşa.

La început fu simplu, apoi jocul se complică dar deveni şi mai interesant. Acest joc începu la vârsta de trei ani şi se termină la unsprezece. La sfârşitul acestei şcoli, *elevul* dă un fel de examen care consistă în a privi cu atenţie interlocutorul şi a-l înţelege fără cuvinte, indiferent de limba în care se exprimă. Un astfel de dialog este mult mai complet decât vorbirea, mai rapid şi mai cuprinzător. Voi îl definiţi transmiterea gândurilor la distanţă sau telepatie. Îl consideraţi neobişnuit, îl clasificaţi în sfera fenomenelor fantastice dar este, pur şi simplu, un comportament atent faţă de persoana din faţa ta, o imaginaţie dezvoltată şi o bună memorie. Cu un astfel de limbaj, nu numai că se schimbă informaţii în mod mai eficient, dar se poate cunoaşte sufletul omului, al lumii vegetale şi animale, în general al întreg Universului.

- Anastasia, ce legătură au plantele care cresc în grădinile noastre cu toate astea şi ce rol joacă?

- Cum adică ce legătură au? Copilul recunoaşte lumea plantelor ca o părticică a Universului, intră în contact cu plantele sale şi cu ajutorul lor şi al părinţilor săi, cunoaşte repede, foarte repede Adevărul şi, intensiv, se dezvoltă în el capacităţi deosebite în psihologie, filosofie, în ştiinţele naturale şi în toate ştiintele voastre. Dacă acest joc va continua, iar ca exemplu vor fi folosite obiecte artificiale din lumea tehnologică, copilul se va încurca. Nu îl vor mai ajuta forţele Naturii şi ale Cosmosului.

- Ţi-am spus deja, Anastasia – copilul, în cel mai bun caz, va deveni agronom. Dar de unde va asimila cunoştinţele din alte domenii?

Dar Anastasia continuă să afirme că, omului educat în această manieră i se dezvotă înclinaţii spre o foarte rapidă asimilare a cunoştinţelor din toate domeniile.

O farfurie zburătoare?
Nimic extraordinar!

Atunci, ca dovadă, îi cerui să-mi arate cunoştinţele ei în domeniul tehnologic.

- Tu ce aştepţi de la mine? Vrei să-ţi descriu cum funcţionează toate posibilele mecanismele din lumea voastră?

- Tu arată-mi ceva la care marii noştri oameni de ştiinţă au ajuns cu mare greu. Să zicem, de exemplu, fă o mare descoperire ştiinţifică.

- Dar este exact ceea ce continui să fac pentru tine, acum.

- Nu. Nu trebuie s-o faci pentru mine, ci pentru oamenii de ştiinţă, în aşa fel încât ei să recunoască această descoperire. Fă o descoperire din domeniul tehnologic, despre astronave, despre atom, despre noi tipuri de carburanţi pentru motoare, având în vedere, că tu consideri aceste lucruri atât de banale.

- Acest domeniu comparativ cu ceea ce încerc să-ţi explic eu ţie, ca să folosesc limbajul tău, este din epoca de piatră.

- Perfect! Pentru tine sunt primitive, înseamnă că-ţi va veni uşor să mi le explici. Demonstrează-mi că ai dreptate, astfel vei arăta că eşti mai inteligentă decât mine. Zi-mi, de exemplu, în opinia ta, avioanele-noastre şi astronavele sunt mecanisme perfecte?

- Nu. Ele sunt atât de rudimentare... sunt dovada primitivismului căii alese de voi în dezvoltarea tehnologică.

Acest răspuns mă puse pe gânduri, mă făcu să înţeleg că ori, ea ştia infinit de multe lucruri pe care noi nici măcar nu ni le imaginam, ori era complet nebună. Hotărâi să merg înainte cu tentativele mele:

- În ce sens sunt primitive rachetele şi avioanele noastre?

Anastasia îmi răspunse după o clipă de reflecţie:

- Mişcarea tuturor mecanismelor voastre, absolut a tuturor, este bazată pe energia generată de o explozie. Necunoscând alte surse mai perfecte, mai naturale, voi folosiţi, cu o incredibilă tenacitate, acest sistem primitiv şi greoi. Nu vă opresc nici măcar consecinţele nefaste ale acestei utilizări. Avioanele şi rachetele voastre au o autonomie de zbor de-a dreptul ridicolă; abia se ridică de la sol (considerând imensitatea Universului) şi, printre altele, această evoluţie a atins deja nivelele limită. Este ridicol! Substanţele explozive sau combustibile propulsează această greoaie construcţie pe care voi o numiţi astronavă. Pentru asta, o mare parte din volumul acestor mecanisme este ocupat de însăşi sistemul de propulsie.

- Şi care ar mai putea fi un alt principiu de propulsie în aer?

- Spre exemplu, cel al farfuriilor zburătoare, răspunse ea.

- Ce ai spus!? Tu cunoşti farfuriile zburătoare şi principiul lor de deplasare?

- Bineînţeles că le cunosc. Este extraordinar de simplu şi raţional.

Mie mi se uscă saliva în gură, începui s-o zoresc:

- Vorbeşte-mi, Anastasia! Repede şi pe înţelesul meu.

- Bine, bine, dar calmează-te, dacă te agiţi aşa o să-ţi vină şi mai greu să pricepi ceva. Principiul deplasării farfuriei zburătoare are ca bază elaborarea vacuumului.

- Cum adică? Spune mai pe înţeles.

- Tu ai un vocabular cu resurse limitate iar eu, de nevoie, trebuie să-l folosesc ca tu să mă înţelegi.

- Eu ştiu o mulţime de cuvinte, bâlbâii agitat: bancă, acoperiş, pastilă, aer... şi-ncepui să-i înşir tot ce-mi trecea prin cap în acel moment, începui să spun până şi prostii.

Anastasia mă întrerupse:

- Nu este necesar, cunosc toate cuvintele cu care tu te exprimi, dar există şi altele şi, mai mult de atât, există multe alte moduri de a transmite informaţii. Cu ajutorul acestor moduri mi-ar fi posibil să-ţi explic într-un minut, dar cu vocabularul tău nu-mi vor fi de ajuns nici două ore. Este foarte mult şi eu aş fi vrut să-ţi vorbesc despre altele mult mai semnificative.

- Nu Anastasia, vorbeşte-mi despre farfuria zburătoare, despre principiul ei de deplasare, despre generatorii de energie. Până ce nu o să-nţeleg bine nu o să mai ascult nimic altceva.

- Bine, urmă Anastasia. Explozia se produce când un corp solid, sub o anumită acţiune, se transformă rapid într-o substanţă gazoasă sau când, în decursul unei reacţii chimice, două substanţe gazoase se transformă în una mai uşoară. Acest lucru, bineînţeles, este cunoscut de acum tuturor.

- Aşa este, răspunsei eu, praful de puşcă, dacă îi dai foc se transformă în fum, benzina în gaze.

- Da, cam aşa. Dar dacă tu sau voi aţi avea gânduri mai curate şi o mai profundă cunoaştere a Naturii aţi fi înţeles de mult, că dacă există un proces care face ca o substanţă să-şi mărească volumul brusc prin explozie,

transformându-se în altceva, atunci – evident – trebuie să existe şi fenomenul invers. În natură există microorganismele care transformă substanţele gazoase în solide. În general, acest proces îl generează toate plantele din natură doar cu viteze diferite şi cu diferite grade de duritate şi consistenţă a produselor finite. Priveşte în jurul tău – ele absorb sucurile pământului şi respiră aerul prelucrându-le în corpuri solide şi rigide, să spunem lemnul sau ceva şi mai dur – coaja de nucă sau sâmburii de prune. Invizibil ochiului uman, acest microorganism face toate astea cu o viteză incredibilă în timp ce se hrăneşte doar cu aer. Uite, aceste microorganisme sunt generatoarele de energie ale farfuriei zburătoare. Sunt asemănătoare microcelulelor din creierul uman. Doar că, în ceea ce priveşte funcţia lor, sunt specializate. Au o singură funcţie – deplasarea. Dar îşi fac datoria impecabil, reuşind să propulseze nava cu o viteză de nouăsprezece ori mai mare decât viteza de gândire a unui om de rând de pe Pământ. Sunt dispuse pe latura interioară a suprafeţei externe a farfuriei zburătoare, între pereţii dubli ai acesteia. Distanţa dintre pereţii dubli este aproximativ de trei centimetri. Suprafeţele, superioară şi inferioară a pereţilor externi, sunt poroase. Prin aceşti micropori, microorganismele aspiră aerul, formând prin asta, vidul din faţa navei. Curenţii de aer încep să se solidifice încă înainte de a veni în contact cu farfuria zburătoare şi, traversând aceste microorganisme, se transformă în mici sfere solide. După asta sferele se măresc până la un diametru de aproape jumătate de centimetru, se topesc ca apoi să cadă între pereţii inferiori ai navei, unde trec din nou în stare gazoasă. Pot fi mâncate, bineînţeles dacă se reuşeşte înainte ca acestea să se dezintegreze.

- Pereţii farfuriei zburătoare din ce sunt făcuţi?

- Sunt cultivaţi.

- Cum?!!

- Dar de ce te miri aşa, în loc să judeci? Multe persoane cultivă în recipienţi de sticlă o ciupercă care

produce un suc gustos şi puţin acrişor. Această ciupercă ia forma sticlei în care creşte. Ciuperca asta, printre altele, este foarte asemănătoare farfuriei zburătoare – are şi ea pereţii dubli. Iar dacă în sucul acesteia, se mai adaugă un microorganism, instantaneu se va produce solidificarea. Microorganismele despre care vorbesc pot fi elaborate sau mai bine zis pot fi create cu forţelor creierului uman, pentru asta însă, este nevoie de voinţă şi de o imaginaţie strălucitoare.

- Tu poţi să faci aşa ceva?

- Da, doar că forţele mele nu ar fi de ajuns. Se cere efortul câtorva zeci de persoane cu aceste abilităţi şi totul trebuie făcut în decursul unui an întreg.

- Pe Pământ există toate mijloacele necesare pentru a construi sau cultiva, cum spui tu, o farfurie zburătoare?

- Bineînţeles că există. Pe Pământ există tot ceea ce există în Univers.

- Dar cum se aşează microorganismele în interiorul pereţilor farfuriei, dacă sunt atât de mici că nu se văd?

- Când peretele superior a crescut, acesta singur va atrage microorganismele şi le va aduna în cantităţi impresionante, aşa cum fagurii unui stup atrag albinele. Dar şi aici este necesară forţa minţilor a câtorva zeci de persoane. Oricum, ce sens are să-ţi explic în detaliu restul, din moment ce voi, oricum, nu puteţi să le cultivaţi din cauza lipsei, pentru moment, de astfel de persoane dotate de voinţă comună, de inteligenţă şi conştiinţă?

- Tu, Anastasia, nu poţi să ne dai o mână de ajutor?

- Pot.

- Atunci fă-o.

- Deja, v-am ajutat…

- Ce ai făcut? – întrebai eu, nelămurit.

- Ţi-am spus cum se educă copii şi o să-ţi mai spun iarăşi. Tu vei vorbi oamenilor despre asta. Mulţi vor înţelege, iar fiii lor, astfel educaţi, vor fi inteligenţi, vor avea cunoştinţe şi voinţă care le vor permite să construiască nu

numai aceste primitive farfurii zburătoare dar, cu siguranţă, mult mai multe…

- Anastasia de unde ai aflat toate astea despre farfuriile zburătoare? Nu-mi spune că tot din contactul cu plantele?

- Ele au aterizat aici şi eu, ca să spun aşa, le-am ajutat să-şi repare nava lor.

- Sunt, cu mult mai inteligente decât noi?

- Categoric, nu! Sunt nemăsurat de departe de om, le este frică, nu se apropie de el cu toate că sunt foarte curioase. La început se temeau de mine. Au încercat, cu mijloacele lor, să mă paralizeze mintal. Din toate puterile, încercau să mă sperie, să mă uimească. Le-am ostoit foarte greu.

- Dar cum nu sunt inteligente, din moment ce fac ceea ce omul încă nu poate?

- Ce este atât de paradoxal în asta? Şi micuţele albine realizează din materiale naturale construcţii incredibile cu un întreg sistem de ventilaţie şi încălzire, dar asta nu înseamnă că sunt superioare, intelectiv, omului. În Univers nimeni şi nimic nu este mai puternic decât omul, în afară de Dumnezeu!

Creierul – un supercomputer

Posibilitatea construirii unei farfurii zburătoare suscită în mine un interes deosebit. Dacă ar fi să luăm în consideraţie doar principiul de propulsie ca ipoteză, atunci şi acesta ar fi inedit. Farfuria zburătoare este un mecanism destul de complex chiar şi pentru noi pământenii şi nu un simplu obiect de uz comun.

Din această pricină îmi doream să aud ceva care să poată fi, imediat, pe înţelesul nostru. Ceva care să nu necesite cercetările creierelor savante, dar să poată fi pus în practică în condiţiile actuale ale societăţii, aducând beneficii imediate. I-am propus Anastasiei să-i formulez o

problemă, cu care se confruntă în mod serios societatea noastră contemporană. Ea se arătă de acord şi mă întrebă:

- Numai că tu, într-un fel sau altul, va trebui să formulezi această problemă. Cum aş putea s-o rezolv, neştiind ce vrei?

Am început să mă gândesc la ce ar fi mai actual astăzi şi mi se conturară în minte datele acestei probleme:

- Ştii Anastasia, în marile noastre metropole, astăzi devine tot mai spinoasă problema poluării mediului înconjurător. Aerul este imposibil de respirat.

- Dar sunteţi chiar voi, cei care îl viciaţi!

- Este subînţeles că vinovaţii suntem doar noi. Tu, însă, ascultă mai departe şi încearcă să nu filosofezi pe marginea argumentului, că trebuie să fim mai curaţi, să avem mai mulţi copaci, ş.a.m.d. Ia totul aşa cum este astăzi şi gândeşte-te la ceva... Spre exemplu, ca aerul în marile oraşe să fie mai curat cu cincizeci la sută şi ca acest lucru să nu necesite fonduri guvernamentale. Şi ca soluţia ta să fie cea mai raţională dintre toate variantele posibile, curăţirea aerului să fie un proces pe înţelesul meu şi a tuturor celorlalţi.

- Acum o să-ncerc, răspunse Anastasia, ai enumerat toate condiţiile?

Îmi trecu prin cap, pentru orice eventualitate, să mai îngreunez puţin problema, pentru cazul în care mintea şi capacităţile ei s-ar fi demonstrat, cu adevărat, cu mult superioare celor ale noastre şi adăugai:

- Să faci ca soluţia propusă de tine să aducă un profit.

- Cui?

- Mie şi ţării. Tu, doar, trăieşti pe teriroriul Rusiei, aşa că Rusiei!

- Asta înseamnă bani?

- Da.

- Mulţi?

- Profit, Anastasia, banii nu sunt niciodată mulţi.

Mie mi-ar fi de ajuns atât cât să-mi plătesc expediţia asta şi următoarea, pe când Rusiei...

Meditai câteva clipe: dar dacă Anastasia ar putea fi interesată de anumite bunuri materiale ale civilizaţiei noastre? Şi o întreb:

- Pentru tine nu vrei nimic?

- Eu am tot ce-mi trebuie, răspunde Anastasia.

Şi, dintr-odată, îmi veni o idee: am înţeles ce putea s-o intereseze.

- Să zicem, Anastasia, că soluţia ta o să aducă atâţia bani încât toţi grădinarii, toţi agricultorii de pe întreg cuprinsul Rusiei, să poată să primească seminţele gratis sau în condiţii economice avantajoase.

- Fantastic!! – strigă Anastasia entuziasmată. Ai avut o idee fantastică! Dacă ai terminat, o să-ncep chiar acum să mă concentrez asupra problemei. Ah… cât îmi place!! mai ai altceva de adăugat, sau…?

- Nu, Anastasia. Ajunge atât pentru moment.

Simţii că Anastasiei îi plăcură atât problema în sine cât, în mod deosebit, ideea seminţelor gratuite pentru grădinarii săi. Însă, în acele momente, eu eram convins că, în ciuda capacităţilor ei intelectuale extraordinare, nici măcar Anastasia nu ar fi rezolvat problema purificării aerului deoarece, dacă într-adevăr ar fi existat vreo soluţie, atunci institutele noastre de cercetări de mult ar fi găsit-o.

Anastasia, în mod energic, nu calmă ca în alte rânduri, se lungi în iarbă cu braţele desfăcute lateral. Degetele uşor îndoite şi îndreptate spre cer, ba se mişcau, ba se opreau, pleoapele ochilor erau închise şi tremurau.

Rămase aşa pentru vreo douăzeci de minute după care deschise ochii, se ridică în capul oaselor şi-mi vorbi:

- Am găsit. Dar ce coşmar!

- Ce ai găsit? Despre ce coşmar vorbeşti?

- Cea mai mare pagubă v-o aduc aşa zisele maşini. Ele sunt foarte multe în marile oraşe şi fiecare din aceste maşini emană un miros urât şi dăunător organismelor vii. Cel mai mare pericol stă, însă, în faptul că ele amestecă acest fum cu mici particule de pământ sau praf impregnându-le. Mişcarea lor ridică în aer praful îmbibat, iar

omul este constrâns să respire acest amestec ucigător, praful se aşează pe plante, pe copaci, acoperind totul de jur împrejur. Este deosebit de dăunător pentru om şi pentru plante.

- Desigur că este rău. Dar acest fapt este deja cunoscut tuturora, doar că nimeni nu poate face nimic. Există spălătorii auto, dar nu rezolvă situaţia. Tu, Anastasia, nu ai descoperit nimic, absolut nimic nou, nu ai găsit o soluţie originală pentru a curăţa aerul.

- Eu, doar am individualizat sursa principală a daunei, acum o să mă gândesc şi o să analizez…Va trebui să mă concentrez pentru mult timp, poate chiar o oră, deoarece nu m-am mai ocupat niciodată cu astfel de probleme. Tu, ca să nu te plictiseşti, mergi şi te plimbă prin pădure sau…

- Tu concentrează-te, găsesc eu ceva de făcut.

Anastasia se reculese în ea. Întors după o oră de plimbare prin împrejurimi o găsii, după câte mi se păru, nu prea mulţumită şi îi spusei:

- Vezi Anastasia, în acest caz, nici măcar creierului tău nu-i stă în putere să facă ceva. Tu nu te amărî prea tare, la noi de problema asta se ocupă multe institute ştiinţifice. Şi ele, ca şi tine, nu au făcut nimic altceva decât să constate existenţa problemei în sine. Până în prezent nici institutele nu au reuşit să facă nimic.

Ea îmi răspunse cu un ton de scuză:

- Am cercetat, cred, toate variantele posibile, dar la cincizeci la sută aşa repede nu am putut ajunge.

Auzul acestora îmi tulbură liniştea – însemna că totuşi găsise ceva.

- Şi la ce procent ai ajuns? – o întreb eu.

Ea suspină.

- Nu am reuşit prea mult. Am ajuns pe la vreo treizeci şi cinci – patruzeci la sută…

- Cuuum?! – exclamai eu, fără să mă pot abţine.

- Cam slăbuţ, nu-i aşa? – întrebă Anastasia.

Mi se uscă din nou gâtul, intuii că ea nu putea minţi, umflând sau micşorând ceea ce spunea. Încercând să-mi ascund emoţiile, îi vorbii:

- Hai să modificăm datele problemei: să facem treizeci şi opt la sută. Acum spune-mi repede ce ai născocit.

- Va trebui ca aceste maşini, nu numai să împrăştie praful dar să-l şi adune.

- Şi cum ar putea să facă asta? Repede, repede, povesteşte-mi!

- În faţă, aceste maşini au ceva care atârnă... cum se cheamă?

- Bare de protecţie, o ajutai eu.

- Aşa, bara de protecţie! Sub aceasta, sau în interiorul ei vor trebui montate nişte cutiuţe care să fie găurite atât în partea anterioară cât şi posterioară. Prin mişcarea maşinilor, aerul murdar va intra prin găurile din faţă, va fi curăţat de anumite filtre, după care va ieşi prin găurile din spate mai curat cu aproape douăzeci la sută.

- Atunci, de unde ai scos patruzeci la sută?

- Acum, acest praf nu este aproape niciodată curăţit de pe străzi, dar în cazul nostru va deveni din ce în ce mai puţin, pentru că va fi adunat în fiecare zi de peste tot. Eu am calculat că după aproape o lună de zile, cu ajutorul acestor cutii, dacă vor fi instalate pe toate maşinile, cantitatea de praf murdar se va reduce cu patruzeci la sută. Mai mult de atât, pentru moment, este imposibil deoarece aici mai intervin şi alţi factori.

- Ce dimensiuni trebuie să aibă aceste cutii, în interiorul lor ce trebuie să conţină, câte găuri şi la ce distanţă unele de altele vor trebui făcute?

- Vladimir, tu vrei ca eu personal să montez aceste cutii pe fiecare maşină în parte?

Pentru prima dată de când o cunoşteam observai că avea simţul umorului şi-ncepui să râd imaginându-mi-o pe Anastasia înfiletând cutiile ei pe maşini. Ea începu să râdă de râsul meu şi se înveseli. Se îndreptă spre poieniţa ei şi începu să dănţuiască.

Ideea era într-adevăr simplă, restul erau mici detalii tehnice. Deja singur, fără ajutorul Anastasiei, începui să-mi imaginez totul: comenzile şefilor administrativi, controalele periodice, schimbul filtrelor în serviceuri, reciclarea filtrelor uzate, controlul taloanelor, etc. O simplă decizie, ca şi cu centurile de siguranţă. O semnătură – şi pe toate autoturismele au fost instalate centurile de siguranţă. Şi aici – o mâzgâlitură de toc – şi aerul va fi mai curat. Oamenii de afaceri se vor precipita să-şi comande cutiile, fabricile vor avea de lucru şi, în sfârşit – cel mai important-, aerul va fi mai curat...

- Aşteaptă. În aceste cutii ce ar trebui să fie?

- În cutii... în cutii... Mai gândeşte-te şi tu puţin. E aşa de simplu, răspunse ea fără să înceteze să se învârtă.

- Şi banii pentru mine şi pentru agricultorii tăi cum îi vom face?

Se opri în loc:

- Cum o să-i faci? Tu mi-ai cerut ca ideea să fie una dintre cele mai raţionale... şi eu ţi-am găsit soluţia cea mai raţională. Această soluţie o vor aplica în toată lumea în marile oraşe şi pentru asta vor plăti Rusiei, aşa că banii vor fi îndeajuns pentru tine şi pentru seminţele gratuite. Doar că partea ta o vei primi numai în anumite condiţii.

Eu, în acele momente, nu dădui importanţă cuvintelor ei privitoare la condiţii. Continuai cu interogatoriul meu:

- Aşadar va trebui brevetat? Cine, însă, va plăti de bună voie?

- De ce să nu să plătească? Vor plăti, acum eu o să stabilesc procentele. Din comercializarea acestor cutii, Rusiei îi revine doi la sută iar ţie a suta parte.

- Da’ ce, am nevoie de sfaturile tale? În anumite lucruri eşti tare, dar în afaceri eşti o profană. Nimeni nu va plăti de bună voie. Chiar şi cu contracte încheiate şi tot nu plătesc întotdeauna. Dacă ai şti câţi răi platnici sunt pe la noi. Tribunalele de arbitraj sunt supraîncărcate. Ştii ce este un tribunal de arbitrj?

- Îmi imaginez. Dar în acest caz vor plăti negreşit. Cine va refuza, se va ruina. Vor prospera doar cinstiţii.

- Din ce cauză se vor ruina? Nu cumva, tu te ocupi de extorsiuni?

- Dar ce-ţi trecu prin cap? Cum ai putut să te gândeşti la *aşa* ceva? Ei înşişi, cu comportamentul lor necinstit îşi vor creea în jur situaţii care îi vor împinge spre faliment.

Auzind toate astea am tras o concluzie: acceptând faptul că Anastasia nu putea minţi şi, după cum spuse ea, natura şi mecanismele ei nu o lăsau să greşească, însemna că ea, înainte de a face aceste declaraţii, ar fi trebuit să prelucreze cu ajutorul creierului, o enormă cantitate de informaţii, să efectueze o sumedenie de calcule aritmetice, luând în consideraţie o serie de factori psihologici ale persoanelor care vor participa la proiectul ei. Mai concret vorbind, Anastasia nu numai că rezolvase o spinoasă problemă ca aceea a curăţirii aerului dar analizase şi pusese la punct un adevărat business-plan şi toate astea în aproximativ o oră şi jumătate. Hotărât să pun la punct anumite detalii am întrebat-o:

- Spune-mi Anastasia, tu ai făcut în minte calculele, ai stabilit procentele de purificare ale aerului, sumele de bani care vor rezulta din vânzarea cutiilor tale, montajul lor pe maşini, reciclarea filtrelor, ş.a. m.d.?

- Calculele s-au făcut şi mai amănunţit şi nu numai cu ajutorul creierului...

- Stop! Taci. Lasă-mă să-mi pun ordine în gânduri. Ia spune-mi puţin, tu ai fi în stare să te întreci cu unul dintre cele mai performante calculatoare din lume, să spunem japonez sau american?

- Pe mine, aşa ceva nu mă interesează, răspunse ea şi adăugă:

Acest lucru este primitiv şi, într-un fel, umilitor. Să te întreci cu un computer – este ca şi cum... cum să-ţi explic ca să înţelegi...? Ca şi cum te-ai întrece cu proteza unei mâini sau a unui picior şi nici aceea întreagă ci doar cu o

parte a ei. Computerului îi lipseşte lucrul cel mai fundamental – sentimentele!

Eu încercai să-i demonstrez contrariul povestindu-i cum pe la noi persoane considerate foarte inteligente şi respectate de societate joacă şah cu computerele. Dar când nici asta şi nici alte tentative de ale mele nu o convinseră, o rugai s-o facă pentru mine şi pentru alţi oameni, ca o dovadă a capacităţilor creierului uman. Ea se arătă de acord, iar eu, fără să pierd timpul, o întrebai:

- Aşadar, înseamnă că pot anunţa oficial că eşti preparată să te întreci cu un supercomputer japonez?

- De ce japonez? – mă întrebă Anastasia.

- Pentru că sunt considerate cele mai tari din lume.

- Aaa... aşa? Mai bine cu toate deodată, ca pe viitor să nu-mi mai ceri să mă ocup iarăşi cu chestiuni atât de lipsite de importanţă ca asta.

- Minunat! – am strigat eu mulţumit, Cu toate-odată, numai că va trebui să formulăm problema.

- Bine, aprobă Anastasia, Hai, chiar din capul locului, fără să pierdem vremea cu formularea, să spunem că ele vor trebui să rezolve problema pe care mi-ai pus-o dinainte mie, să confirme sau să respingă soluţia mea. În cazul în care o vor respinge, să o propună pe a lor. Viaţa, oamenii ne vor judeca.

- Minunat, Anastasia! Complimente! Acest lucru va fi constructiv. Cât timp, după părerea ta, va trebui să le dăm să rezolve problema? Cred că o oră jumătate, cât ţi-a trebuit ţie, n-o să le ajungă. Să zicem trei luni.

- Să fie trei luni!

- Judecători să fie toţi cei care vor dori. Dacă vor fi mulţi, atunci nimeni nu va evalua din interes.

- Bine. Fie aşa cum vrei tu. Acum, însă, mi-ar face mare plăcere să mai vorbim despre educaţia copiilor...

Anastasia considera fundamentală educaţia copiilor şi de fiecare dată vorbea cu o deosebită plăcere. Propunerea mea să se întreacă cu computerele nu suscită în ea un

interes deosebit, dar, cu toate astea, eu rămăsei foarte satisfăcut că ea acceptase sfidarea.

Acum aş dori să convoc toţi marii producători de computere moderne din lume să participe la întrecerea propusă şi la găsirea soluţiei.

Decisei să stabilesc un premiu şi o întrebai pe Anastasia:

- Câştigătorului ce premiu îi va fi acordat?

- Mie nu-mi trebuie nimic, răspunse ea.

- Dar de ce, neapărat, ţie? Eşti absolut sigură de victoria ta?

- Bineînţeles, eu sunt o fiinţă umană.

- Bine, atunci ce-i vom oferi firmei care va ieşi pe locul imediat următor ţie?

- Eu o să le explic cum să-şi modernizeze computerele lor primitive.

- Foarte bine! Sunt de acord cu tine!..

În El era Viaţă şi
Viaţa era lumina oamenilor..

(*Evanghelia după Ioan)*

Odată, la cererea mea, Anastasia mă conduse şi-mi arătă *cedrul sunător* despre care-mi vorbiră bunicii ei. Ne îndepărtarăm, nu prea mult de poieniţă şi eu îl văzui. Era un copac de aproape patruzeci de metri înălţime care se ridica cu puţin deasupra celorlalţi copaci dimprejur. Se deosebea, însă, prin coroana lui strălucitoare care răspândea în jur o aureolă ca acea din jurul capetelor de

sfinţi de pe icoane. Aureola nu era uniformă, dar pulsa. În cel mai înalt punct se forma o rază subtilă care se pierdea în infinitatea cerului.

Priveliştea era încântătoare şi fascinantă.

La propunerea Anastasiei îmi lipii palma de trunchiul copacului şi simţii unele vibraţii asemănătoare descărcărilor electrice care se pot auzi în vecinătatea stâlpilor de înaltă tensiune, doar puţin mai puternice.

- Eu, întâmplător, am găsit modalitatea să întorc energia acestuia spre Cosmos ca apoi să se reverse pe Pământ, îmi relată Anastasia, Vezi, scoarţa este zgâriată în multe locuri, ursoaica s-a căţărat, iar eu, cu mare greu, am reuşit s-o pun să se urce până la primele ramuri. M-am agăţat de blana de pe spatele ei. S-a căţărat răgând nemulţumită, până m-a ridicat la primele ramuri. De acolo m-am urcat până în vârf. Am stat în vârful cedrului timp de două zile şi m-am gândit… şi m-am gândit. Îl mângâiam, strigam spre cer, dar nu a servit la nimic…

Au venit, bunicul şi străbunicul meu. Nu-ţi poţi imagina ce s-a întâmplat. Stăteau la poalele copacului, strigau la mine şi insistau să cobor. Eu, la rândul meu, le ceream să-mi spună ce să fac cu cedrul. Cum să salvez *cedrul sunător,* dacă lumea nu l-a tăiat. Ei nu-mi vorbeau. Dar simţeam că ştiau totul. Bunicul hâtru, încercă să mă păcălească, promiţându-mi că mă va ajuta să intru în contact cu femeia aceea pe care nu reuşisem nici măcar odată să o contactez.

Eu vreau foarte mult s-o ajut. În trecut bunicul s-a înfuriat că pierdeam aşa de mult timp cu ea şi nu mă ocupam de altceva. Dar eu ştiam că el nu mă putea ajuta, pentru că şi străbunicul, în vreo două rânduri, pe ascuns de bunicu', încercase dar nu reuşi să facă nimic.

Apoi bunicu' se enervă, rupse o crenguţă dintr-un copac, alergă în jurul cedrului, biciuind ameninţător aerul şi strigându-mi că eram cea mai obtuză din familie, că mă comportam ilogic, că nu acceptam sfaturile înţelepte şi că m-ar fi pedepsit cu vărguţe la şezut. Mă ameninţa cu

vărguţa, continuând să biciuiască aerul. Ce-i trecu prin minte? Străbunicul pufni în râs. Mă apucai şi eu de râs. Râzând, din neatenţie, am rupt o crenguţă din vârful copacului, din ciotul rămas iradie o rază. Auzii vocea străbunelului, foarte serioasă, imperativă şi implorătoare în acelaşi timp:

-Nu mai atinge nimic nepoţică, coboară cu mare grijă, ai făcut, deja, tot ce trebbia.

M-am supus şi am coborât. Străbunicul mă îmbrăţişă în linişte, tremura emoţionat şi arăta spre cedru. Din ce în ce mai multe crenguţe începură să se lumineze, ca apoi razele acestora să se unească, formând o rază enormă care se înălţa spre cer. Acum, *cedrul sunător* nu ar mai fi ars. Cu raza lui ar fi dăruit lumii şi întreg Pământului tot ce adunase timp de cinci sute de ani. Străbunicul îmi spuse că raza se îndrepta în direcţia în care eu am strigat spre cer atunci când râzând, din neatenţie, am rupt crenguţa de cedru. Îmi mai explică deasemenea că dacă aş fi atins raza, creierul meu s-ar fi fărâmiţat în bucăţi, deoarece în ea erau conţinute o enormitate de informaţii şi energie. În acest fel muriră părinţii mei...

Anastasia îmbrăţişă trunchiul cedrului, îşi lipi obrazul de scoarţa acestuia, rămase un timp aşa, după care continuă povestirea ei:

- Acest cedru l-au descoperit părinţii mei. Doar că mama mea, neştiutoare, făcu o greşeală... Se urcă într-un copac de lângă *cedrul sunător*, întinse mâna spre o creangă de la baza copacului şi o rupse. Din întâmplare fu luminată de energia crenguţei. Aceasta era îndreptată în jos iar raza sa se scurgea înspre pământ. Este foarte negativ şi foarte dăunător când energia se descarcă în pământ...

Când veni tata şi o văzu pe mama mea care rămase nemişcată, agăţată cu o mână de creanga copacului obişnuit şi cu crenguţa de cedru în cealaltă mână, pricepu totul.

Se căţără până în vârf. Bunicii îl văzură cum începu să rupă ramuri din vârful cedrului, dar acestea nu se luminau,

în schimb tot mai multe raze începeau să se zărească în partea de jos. Străbunicul spuse că tatăl meu a înţeles că lipsea puţin şi nu va mai putea să coboare. Raza din vârf încă nu se zărea, în schimb la baza cedrului se luminau tot mai multe crenguţe. Se ivi, în cele din urmă, o rază în partea superioară, când tata rupse o creangă mai mare şi o îndreptă în sus. Raza, însă, nu strălucea iar el, înţelegând ce se întâmpla, o îndreptă spre sine. Când aceasta se învăpăie, tata mai avu timp doar să deschidă braţele îndreptând-o spre cer, după care luă naştere o aureolă pulsatilă.

Străbunicul povesti că creierul tatălui meu, în ultimele clipe de viaţă, avu posibilitatea de a asimila un enorm flux de energie şi informaţii care, într-un mod incredibil, îi curăţară toate noţiunile şi cunoştinţele dobândite în timpul vieţii. Îi rămase timp doar să îndrepte mâinile în sus reuşind să dirijeze raza spre cer înainte ca creierul lui să explodeze în mii de bucăţele.

Anastasia mângâie din nou, cu palmele, scoarţa cedrului, îşi lipi obrazul de el şi tăcu. Zâmbea şi asculta sunetul copacului.

- Anastasia, uleiul de cedru are mai mari capacităţile curative decât bucăţelele de lemn?

- Sunt egale. Cedrul trebuie tratat cum se cuvine, conurile trebuie culese la timpul potrivit, când cedrul însuşi o va permite.

- Tu ştii cum se fac toate astea?

- Da, ştiu.

- Atunci, îmi explici?

- Bine, o să-ţi explic.

Ar trebui schimbată viziunea omenirii.

Am întrebat-o pe Anastasia cine era acea femeie din cauza căreia avu conflicte cu bunicul ei, din ce motiv nu putea stabili un contact cu ea şi la ce-i trebuia?

- Înţelegi, începu Anastasia să povestească, este foarte important când două persoane îşi unesc propriile vieţi, ca între ei să existe o atracţie sufletească. Din păcate, fundamental, totul porneşte de la atracţia sexuală. De exemplu: ai văzut o fată frumoasă şi doreşti să te apropii de ea, dar nu i-ai văzut încă sufletul uman din ea. Foarte des oamenii îşi unesc destinele doar pe seama atracţiei sexuale. Aceasta trece repede sau se transformă în altceva. Atunci, ce rămâne să le unească pe cele două persoane? ...

Nu este chiar atât de dificil să găseşti pe cineva apropiat sufleteşte cu care să atingi adevărata fericire, cu toate că în lumea voastră tehnocratică există o sumedenie de obstacole. Femeia cu care eu încerc să intru în contact trăieşte într-un oraş mare şi în fiecare zi merge într-un anumit loc, probabil la servici. Acolo sau pe stradă întâlneşte un bărbat foarte apropiat spiritual ei, cu care ar putea fi cu adevărat fericită şi cu care, cel mai important, ar da naştere unui copil în stare să aducă mult bine omenirii.

Pentru că ar concepe acest copil în aceiaşi pornire de dragoste ca a noastră. Dar acest bărbat nu face nicio încercare de a intra în vorbă cu ea, lucru de care, parţial este vinovată ea. Îţi închipui: el o priveşte în faţă şi o simte ca pe aleasa sufletului său, dar ea numai ce simte că este privită, pe loc începe să se aranjeze toată, îşi ridică accidental fusta mai sus, etc. În bărbat se trezesc sensurile dar necunoscând-o, continuă să se ducă la aceea de care este mai apropiat şi care este dispusă ca împreună să-şi satisfacă impulsurile sexuale.

Eu aş dori să-i spun acestei femei ce să facă dar nu reuşesc nicicum să iau legătura cu ea întrucât creierul ei nu s-a deschis nici măcar pentru o secundă, pentru a primi informaţiile. El se concentrează în totalitate asupra problemelor vieţii cotidiene. Gândeşte-te, odată am urmărit-o o zi întreagă. A fost îngrozitor! După asta bunicul s-a înfuriat pe mine că lucrez puţin cu grădinarii şi îmi consum energia cu lucruri care nu mă privesc.

Se trezeşte dimineaţa, iar primul gând nu este să se bucure de noua zi ci îşi face griji de ceea ce trebuie să mănânce. Se îngrijorează că-i lipseşte ceva din bucate, sau ceva care se pune pe faţă (vreo cremă, vreun fard, etc). Se gândeşte într-una cum să şi le procure. Întârzie într-una şi aleargă cu frica că într-o zi, mai devreme sau mai târziu, tot o să piardă autobuzul.

În acel loc unde merge zilnic, creierul îi este supraîncărcat, cum să-ţi spun eu, după părerea mea, cu tot felul de fleacuri. Pe de o parte trebuie să se prefacă că-şi îndeplineşte sarcinile care-i sunt încredinţate. Pentru asta apelează des la o cunoscută de a ei şi uneori se enervează pe ea. Într-una ascultă ce se vorbeşte în jurul ei, ce spun alţii. Şi imaginează-ţi, aşa zi de zi, ca un mecanism.

În timp ce se întoarce acasă, când lumea o priveşte, ea se preface a fi o femeie fericită. Dar, în realitate, ea este copleşită de gândurile ei la machiaje, merge prin magazine şi priveşte hainele cu care îşi imaginează că ar putea să dezvăluie în faţa lumii farmecul său seducător aşteptându-se să se petreacă vreun miracol dar, cu toate astea, în cazul ei se petrece totul contrariu. Se întoarce acasă şi se apucă de curăţenie. Are impresia că se odihneşte în timp ce se uită la televizor sau în timp ce mănâncă dar nu se gândeşte la lucrurile bune nici măcar o clipă. Chiar şi când se bagă în pat, gândurile îi sunt pline de obişnuitele griji cotidiene.

Dacă ar fi reuşit, măcar pentru un minut, să se elibereze de toate aceste griji şi să se gândească la...

- Aşteaptă Anastasia, descrie-mi cum o vezi, aspectul ei exterior, hainele pe care ar trebui să le îmbrace şi la ce ar trebui să se gândească în momentul în care se află în apropierea acelui bărbat? Ce ar trebui să facă ca acesta să intre în vorbă cu ea?

Anastasia îmi explică totul în cele mai mici amănunte. O să descriu aici doar ceea ce, după mine, ar putea fi semnificativ:

- Ar trebui ca rochia să-i fie puţin mai jos de genunchi, verde, fără decolteu, cu un guleraş alb şi fără niciun fel de machiaj şi ar trebui să asculte cu interes autentic persoana cu care stă de vorbă.

- Şi asta-i tot? – întrebai eu, după ce ascultasem această simula explicaţie.

Anastasia remarcă:

- Astfel de lucruri au un preţ foarte înalt. Pentru ca ea să fi ales acea rochie, să se fi aranjat într-un mod diferit şi să fi ascultat cu interes autentic persoanele, ar fi trebuit să-şi schimbe viziunea asupra omenirii.

Păcatul mortal

Va trebui, Vladimir, să-ţi mai explic în ce condiţii vei primi banii în bănci, când aceştia vor fi mulţi în conturile tale...

- Spune-mi Anastasia, ăsta este un subiect plăcut, răspunsei eu.

Dar ceea ce urmă mă indignă din cale-afară. Judecaţi voi singuri condiţiile pe care mi le-a formulat:

- Pentru a putea primi banii aflaţi în conturile din aceste bănci, va trebui să îndeplineşti următoarele condiţii: timp de trei zile înainte să mergi la bancă nu va trebui să consumi băuturi spirtoase. La bancă, responsabilul acesteia, cu ajutorul acelor aparaturi electronice care există pe la voi, va trebui să controleze, în prezenţa a cel puţin doi martori, dacă tu ai respectat prima condiţie. Dacă această condiţie a fost respectată, abia atunci poţi trece la îndeplinirea celei de-a doua: va trebui să faci nu mai puţin de nouă genuflexiuni în faţa directorului băncii şi a martorilor prezenţi...

Când mă dezmeticii şi înţelesei sensul celor auzite, sau mai bine spus lipsa de sens a acestora, sării în sus ca ars. Anastasia se ridică şi ea. Necrezându-mi urechilor, o întrebai:

- La început mă vor controla dacă am consumat alcool iar după aceea va trebui să fac nu mai puţin de nouă plecăciuni în faţa lor – am înţeles bine?!!

- Da, răspunse Anastasia, pentru fiecare genuflexiune pe care o vei face îţi vor putea da o sumă nu superioară unui milion de ruble la valoarea lor actuală.

Simţeam cum mă învăluiau turbarea, furia şi indignarea.

- Pentru ce spui toate astea? Pentru ce? Stăteam aşa de bine, puţin mai înainte. Te credeam Am avut impresia chiar că aveai dreptate în multe chestii şi că în toate povestirile tale ar fi existat o logică. Dar tu... Acum sunt absolut convins că eşti o schizofrenică, un cap pătrat, o nebună sălbatică în pădure! Ai şters totul cu ultimele

afirmaţii. În toate astea se simte o absolută lipsă de logică şi sens şi asta ţi-ar confinna-o orice persoană normală, nu numai eu! Ah... şi cred că îţi imaginezi că în cărţile tale va trebui să ilustrez şi aceste condiţii?

- Da.

- Nu eşti deloc normală! O să inventezi dispoziţii şi decrete speciale şi pentru bănci?

- Nu. Vor citi şi vor înţelege din cărţi că vor trebui să se comporte aşa cu tine. Altfel îi aşteaptă falimentul.

- O Doamne!!! Şi au trecut trei zile de când îmi pierd timpul ascultând creatura asta! Poate că vrei ca şi directorul băncii să se închine împreună cu mine în faţa martorilor?

- I-ar face bine lui, cum ţi-ar face bine ţie. Ar fi un lucru pozitiv, dar pentru el nu am pus condiţii aşa de rigide ca pentru tine.

- Înseamnă că mi-ai rezervat doar mie această satisfacţie. Îţi dai seama că mă acoperi de ridicol? Iată în ce se poate transforma iubirea unei pustnice anormală! Dar nu o să reuşeşti să faci nimic, pentru că nicio bancă nu o să cadă de acord să mă servească în astfel de condiţii, chiar cu toată imaginaţia ta. Uite-te la ea ce a născocit! Închină-te tu dacă pofteşti – deficientă!

- Băncile vor fi de acord şi vor deschide conturile chiar şi fără consensul tău. Adevărul este că vor funcţiona doar acele bănci care vor intenţiona să lucreze cinstit, lumea va avea încredere şi va colabora cu ele, continuă Anastasia, ţinând-o pe a ei.

Din ce în ce mai tare creşteau în mine ciuda şi indignarea. Ba mă enervam pe mine, ba pe Anastasia. O ascultasem pentru prea mult timp! Şi nu era altceva decât o nebună de legat. Am început să-i arunc în faţă ofense şi cuvinte de ocară.

Ea stătea în picioare, sprijinindu-se cu spatele de un copac, cu capul uşor aplecat înainte. O mână îi era apăsată pe piept iar cu cealaltă gesticula uşor înspre cer...

Recunoscui acel gest. Îl repeta ori de câte ori calma natura înconjurătoare, ca mie să nu-mi fie frică şi înţelesei imediat de ce vroia să o liniştească de data asta.

Orice cuvânt ofensator sau orice înjurătură la adresa Anastasiei o biciuiau şi-i făceau corpul să tremure.

Am tăcut. M-am îndepărtat de ea şi m-am aşezat cu spatele mai încolo pe iarbă. Am hotărât să mă liniştesc, să mă apropii de malul iazului şi să nu mai vorbesc deloc cu ea, dar, când în spatele meu auzii din nou vocea ei, rămasei uluit – în vocea Anastasiei nu se întrezărea nici urmă de reproş sau iritare.

- Înţelegi, Vladimir, tot răul care i se întâmplă omului şi-l atrage asupra-i el însuşi când contravine regulilor existenţei spirituale şi când rupe legătura sa cu Natura.

Forţele întunecate încearcă să-l atragă cu valorile efemere ale existenţei voastre tehnocratice, îi distrag gândurile de la adevărurile simple, de la preceptele puse deja de Biblie. Şi, deseori, reuşesc.

Unul din păcatele mortale ale omului este mândria. Sub puterea acestui păcat se află marea majoritate a oamenilor. Nu o să-ţi enumăr acum şi aici enormele pagube pe care le provoacă acest păcat. Când te vei întoarce în lumea ta, în linişte vei reuşi să înţelegi, cu ajutorul inteligenţei tale şi a oamenilor ce vor veni la tine. Pentru moment îţi spun doar că forţele întunecate, în contradicţie cu cele luminoase, tentează în fiecare clipă să facă astfel încât acest păcat să nu abandoneze omul folosind ca instrument fundamental, banul. Banii au fost inventaţi de ele. Este ca şi cum banii ar reprezenta o zonă de înaltă tensiune. Forţele întunecate sunt foarte orgolioase de născocirea lor – se consideră chiar mai puternice decât forţele luminoase pentru că au fost în stare să inventeze banul cu care reuşesc să devieze omul de la adevăratul său scop.

Se confruntă de mii de ani, iar omul se află în centrul bătăliei. Dar eu nu vreau ca şi tu să fii supus acestui păcat.

Înţeleg că toate aceste discuţii separate nu vor duce la nimic.

De-a lungul mileniilor umanitatea nu a avut aceste explicaţii, nu a înţeles că este înzestrată cu abilitatea de a contrasta acest păcat. Şi, implicit, nici tu nu ai reuşit să conştientizezi. Eu vreau aşa de mult să te sustrag în mod definitiv acestui păcat mortal, acestei căi de pierzanie a sufletului. Am creat în mod special pentru tine o situaţie în care acest mecanism al forţelor obscure, ca şi cum s-ar poticni, s-ar opri şi ar porni chiar în sens contrariu, ducând astfel la dezrădăcinarea păcatului. Pentru asta ele s-au înfuriat amarnic. Furia lor s-a exprimat prin tine – ai început să ţipi la mine şi să mă ocărăşti. Ele ar fi vrut ca şi eu să mă enervez, dar eu nu fac asta niciodată. Am înţeles că cele inventate de mine au nimerit în plin, şi acum mie îmi este clar că mecanismele lor, care lucrează impecabil de milenii, pot fi distruse. Pentru moment am făcut asta doar pentru tine, dar o să născocesc eu ceva şi pentru alţii…

Ce este rău în faptul că nu o să bei acele băuturi care te îmbată şi te confundă şi nu o să fii arogant şi încăpăţânat? Ce te-a indignat? Este evident că în tine se agită mândria!

Tăcu. Toate astea mă făcură să meditez. Incredibil, dar cu această situaţie comică, absolut neobişnuită, ca genuflexiunile în bancă, creierul său sau ceva interior generaseră multe gânduri profunde şi, efectiv, în aceste lucruri putea să existe o logică. Ar trebui să mă ocup cu mai mult calm de asta.

Furia împotriva Anastasiei se topi ca prin farmec, şi dimpotrivă, mi se cuibări în suflet un sentiment de vinovăţie profundă. Nu m-am apucat să-mi cer iertare atunci dar, întorcându-mă spre ea, am încercat să găsesc o cale de împăcare. Fu ca şi cum Anastasia ar fi perceput starea mea interioară şi, tresărind, începu dintr-odată să-mi vorbească cu însufleţire.

Atingerea paradisului

- Creierul tău, deja a obosit, forţându-se într-una să înţeleagă totul şi eu mai am atâtea să-ţi arăt... Mi-aş dori aşa de mult... Dar tu trebuie să te odihneşti. Hai să ne aşezăm puţin.

Ne-am aşezat în iarbă. Anastasia m-a apucat de umeri şi m-a tras spre ea. Capul îmi era sprijinit cu ceafa pe sânii ei şi simţeam o căldură plăcută.

- Nu-ţi fie frică de mine, destinde-te, spune ea şoptind şi se întinde pe iarbă într-o poziţie încât să-mi vină uşor să respir. Îşi trecu degetele prin părul meu pieptănându-l cu o mână iar cu vârfurile degetelor de la cealaltă mână îmi mângâie uşor fruntea şi tâmplele. Câteodată apăsa delicat cu unghiile, ca şi cum m-ar fi înţepat în anumite puncte ale capului. Toate astea mi-au dăruit o senzaţie de linişte şi de seninătate. După asta, Anastasia îşi sprijini mâinile pe umerii mei şi îmi spuse:

- Ascultă, te rog, sunetele care te înconjoară.

M-am concentrat să ascult – auzul meu recepţiona o gamă întreagă de sunete diferite în tonalitate, ritm şi durată. Am început să le enumăr cu voce tare: trilul păsărilor în copaci, foşnetul insectelor prin iarbă, unduirea crengilor în copaci, bătăile din aripi ale păsărilor. După ce am enumerat tot ceea ce se putea auzi, în linişte, am continuat să ascult. Pentru mine era totul nou, plăcut şi foarte interesant.

- Nu ai enumerat totul, observă Anastasia.

- Totul, răspunsei eu, Mmm, poate că am omis câte ceva, înseamnă că nu era important.

- Vladimir, este posibil ca tu să nu simţi cum îmi bate inima? – întrebă ea.

Într-adevăr nu dădusem mare atenţie acelui sunet – bătaia inimii Anastasiei.

- Ba da, am adăugat eu fără să pierd timp, bineînţeles că o aud, chiar foarte bine – bate regulat şi liniştit.

- Încearcă să-ţi aminteşti intervalurile dintre sunetele pe care le-ai auzit. Pentru asta alege-le pe acelea care ţi se par mai importante şi aminteşteţi-le.

Am ales ţârâitul unui greier, croncănitul unei ciori, murmurul şi gâlgâitul apei din şipot.

- Acum o să accelerez bătăile inimii mele – ascultă ce se petrece împrejur.

Bătăile inimii ei se înteţiră şi acestora li se uniră celelalte sunete înconjurătoare şi toate crescură în intensitate.

- Extraordinar! Este, pur şi simplu, incredibil! exclamai eu. Da' cum este posibil, Anastasia, reacţionează aşa de prompt la ritmul inimii tale?!

- Da. Toate! … absolut toate – de la cel mai mic fir de iarbă, până la maiestuoşii copaci, până şi musculiţele reacţionează la schimbarea ritmului inimii mele. Copacii îşi accelerează procesele lor interne, încep să producă tot mai mult oxigen…

- Toate plantele şi animalele care stau împrejurul omului reacţionează la fel?

- Nu. În lumea voastră, ele nu înţeleg după cine să se ia, iar voi nu încercaţi să stabiliţi un contact cu ele, nu înţelegeţi scopul vital al acestui contact, nu le daţi lor suficiente informaţii despre voi.

Un lucru asemănător se poate întâmpla doar acelor persoane care lucrează pe petecele lor de pământ, care sunt în contact cu plantele şi acelor care vor face totul aşa cum ţi-am descris eu ţie; impregnând seminţele cu informaţii despre ei, începând să aibă un raport mai conştient cu plantele. Vrei să-ţi arăt ce fel de senzaţie poate avea o persoană care stabileşte acest tip de contact?

- Bineînţeles că vreau. Dar cum faci?

- Acum o să acordez ritmul inimii mele la cel al inimii tale şi tu o să simţi.

Îşi vârâ mâna sub cămaşa mea. Palma ei caldă apăsă uşor pieptul meu, iar inima sa, puţin câte puţin, îşi reglă bătaia după inima mea. Se petrecu ceva extraordinar: izvorî în mine o senzaţie plăcută, neobişnuită, ca şi cum alături de mine s-ar fi găsit rudele şi mama mea care mă iubeau, în corp îşi făcu loc o senzaţie de calm, de sănătate, iar sufletul îmi fu învăluit de fericire, de libertate şi de o nouă viziune asupra omenirii.

Gama de sunete înconjurătoare mă mângâia, încercând să comunice cu Adevărul care nu era definit dar care se simţea, mai mult intuitiv... Toate bucuriile şi mulţumirile pe care le avusesem vreodată în viaţă se împreunară formând o senzaţie minunată. Poate că abia această senzaţie se putea numi cu adevărat fericire.

Dar imediat ce Anastasia începu să-şi schimbe ritmul inimii, fantastica senzaţie mă abandonă. O implorai:

- Încă puţin Anastasia, te rog!

- Nu pot s-o fac pentru mult timp, am şi eu ritmul meu.

- Măcar puţin... încă puţin... te implor!

Şi Anastasia îmi dărui încă pentru puţin timp acea senzaţie de fericire, ca apoi să dispară totul, lăsându-mi o mică părticică din senzaţia plăcută şi luminoasă sub formă de amintire. Rămăserăm tăcuţi o bucată de vreme. Apoi, dorindu-mi să aud din nou minunata voce a Anastasiei, o întrebai:

- Primii oameni, Adam şi Eva, trăiau la fel de bine? Stăteau întinşi, relaxaţi şi prosperau... Dar devine plictisitor dacă nu este nimic de făcut.

Anastasia, în loc să-mi răspundă, mă întrebă:

- Spune-mi Vladimir, sunt mulţi cei care gândesc despre primul om Adam, la fel ca tine?

- Probabil majoritatea. Ce altceva aveau de făcut în rai? Doar abia mai târziu omul începu să se dezvolte şi să se gândească la toate. Munca îl creă pe om. Mulţumită muncii, omul deveni şi mai inteligent.

- Omul trebuie să muncească – dar primul om era, incomensurabil, cu mult mai inteligent decât cel actual iar munca sa era mai importantă, cerea mare inteligenţă, discernământ şi voinţă.

- Ce făcea Adam în rai? Se ocupa şi el de grădină? În zilele noastre poate s-o facă orice om de rând, ca să nu mai vorbim de oamenii de ştiinţă specializaţi în asta. În Biblie nu se spune nimic altceva despre îndeletnicirile lui Adam.

- Dacă în Biblie ar fi fost expus totul în cele mai mici detalii, aceasta ar fi imposibil să fie citită într-o viaţă întreagă. Biblia trebuie înţeleasă. În spatele fiecărui rând se găseşte o infinitate de informaţii. Vrei să ştii ce făcea Adam? O să-ţi povestesc. Dar, mai înainte de toate, îţi amintesc că în Biblie este scris că Dumnezeu îl însărcină pe Adam să dea nume şi să-i atribuie o menire fiecărei plante existente pe Pământ. Şi el, Adam, o făcu. Reuşi să facă ceea ce nu au reuşit, nici până în zilele noastre, institutele de ştiinţă din toată lumea, puse la un loc.

- Anastasia, tu vorbeşti cu Dumnezeu, îi ceri vreodată ceva pentru tine?

- Ce aş putea să-l cer când mi-a fost dat aşa de mult? Trebuie, doar, să-I mulţumesc şi să-L ajut.

Cine o să-l educe pe fiul nostru?

În drum spre fluviu, în timp ce Anastasia mă conducea spre navă, ne-am aşezat să ne odihnim în locul în care ea îşi lăsase hainele. Eu am întrebat-o:

- Anastasia, cum o să-l educăm pe fiul nostru?

- Încearcă să înţelegi Vladimir, pentru moment tu nu poţi încă să-l educi. Iar când ochişorii săi vor privi pentru prima oară conştienţi lumea, tu nu va trebui să-i fii alături.

Am apucat-o brutal de umeri şi am scuturat-o:

- Dar cum îţi permiţi să vorbeşti aşa? Nu pricep încă, de unde tragi aceste concluzii trăsnite? Şi în general, faptul însuşi că existenţa ta este un lucru incredibil nu-ţi dă dreptul să hotărăşti totul de una singură. Asta contravine oricărei logici!

- Calmează-te Vladimir, te rog. Eu nu ştiu ce logică ai tu în vedere, dar încearcă să analizezi totul cu luciditate.

- Ce să analizez?! Copilul nu este numai al tău, este şi al meu, eu vreau ca el să aibă un tată, vreau să nu-i lipsească nimic, vreau să poată primi o educaţie.

- Înţelege, el nu are nevoie de niciun bine în sensul în care concepi tu binele. O să aibă de toate şi imediat. Încă din fragedă copilărie va primi şi va asimila atât de multe informaţii încât instruirea, încă o dată în modul tău de a o înţelege, i se va părea pur şi simplu ceva ridicol. Ca şi cum ai trimite un mare matematician în clasa întâi.

În tine se naşte dorinţa de a-i aduce câte o jucărie stupidă, dar crede-mă, nu-i trebuie. Acest gest îţi dă confort doar ţie. “Cum sunt de bun şi grijuliu!” Dacă consideri că faci bine, dând fiului tău o maşină sau altceva ce pe la voi este considerat un bun de preţ, află că, dorindu-şi, el poate

obţine totul singur. Gândeşte-te cu calm ce ai putea, concret, să-i spui fiului tău, ce ai putea să-l înveţi, ce ar putea fi interesant pentru el din tot ce ai făcut tu în viaţă?

Continua să-mi vorbească cu voce domoală, calmă, dar cuvintele sale mă făceau să mă cutremur:

- Încearcă să înţelegi, Vladimir, când va începe să înţeleagă Universul, tu pe lângă el vei apărea ca o fiinţă subdezvoltată. Într-adevăr vrei ca el să te cunoască într-o astfel de lumină? Unicul lucru în măsură să vă apropie este nivelul de puritate al gândurilor dar acesta, în lumea voastră, îl pot atinge puţini. Tu trebuie să încerci ...

Am înţeles că era inutil să o contrazic pe tema asta şi i-am urlat disperat:

- Va să zică, nu va afla niciodată de mine?!!

- O să-i povestesc eu de tine, de lumea voastră, când va fi în stare să înţeleagă în mod conştient şi când va fi în măsură să ia decizii. Ce va face el? Nu ştiu încă.

Disperare, durere, jignire, supoziţii teribile – totul mi se amesteca în minte. Doream să lovesc cu toată puterea această faţă frumoasă de pustnică intelectuală.

În cele din urmă, ca la un semnal, mă luminai. Şi mi se tăie respiraţia de ceea ce mi se concretiză în minte…

- Totul îmi este clar! Acum am înţeles totul! Tu… Tu nu găseai pe nimeni cu care să te f… ca să faci un copil! Ai făcut pe schimonosita chiar de la început! Intriganto! Făceai pe mironosiţa pentru că-ţi trebuia un copil. Ai fost la Moscova şi ţi-ai vândut ciupercile tale şi fructele de pădure… Acolo ai fi ajuns să baţi trotuarele. Dacă-ţi dădeai jos pufoaica şi baticuţul s-ar fi îndrăgostit imediat de tine! Dacă nu ţi-ai fi ţesut pânza ta amăgitoare, nu m-ai fi putut înşela… Mai mult ca sigur.

Bineînţeles! Îţi trebuia un bărbat care să-şi dorească un fiu. Şi l-ai găsit! Te-ai gândit la copil? La acel fiu al cărui destin este deja pecetluit? Va fi un pustnic? Va trebui să trăiască aşa cum consideri tu de cuviinţă! Bine! Ai vorbit foarte amănunţit despre Adevăr. Te consideri infailibilă.

Tu ce eşti Adevărul în stare pură? Dar la mine te-ai gândit? Da! Eu, cu adevărat visam la un fiu. Visam să-i transmit meseria mea. Vroiam să-l iniţiez în afaceri. Vroiam să-l iubesc. Şi acum, cum o să mai trăiesc? Să trăiesc ştiind că micuţul meu se târăşte neajutorat pe undeva prin taigaua pierdută? Fără un viitor. Fără un tată. Pentru aşa ceva, inima ţi se rupe. Tu, asta nu o înţelegi, femeia pădurilor…

- Poate că inima ta va deveni mai înţeleaptă şi totul se va schimba în mai bine. O astfel de durere purifică sufletul, face ca gândurile să fie mai rapide, incită la creaţie… – pronunţă încet Anastasia.

Îmi fierbea sângele în vene de furie… eram turbat, simţeam cum îmi pierd iar autocontrolul. Am apucat un băţ, m-am îndepărtat de Anastasia şi am început să lovesc cu toată puterea trunchiul unui copac nu prea gros, până când beţişorul s-a fărâmat în mici aşchii.

M-am întors către Anastasia care stătea în picioare şi… numai ce am dat cu ochii de ea… incredibil, turbarea începu să-mi treacă. Gândii: Cum de iar m-am lăsat cuprins de furie, iar am pierdut autocontrolul? Ca şi data trecută când o insultasem, Anastasia stătea în picioare, sprijinindu-se de un copac, cu o mână ridicată în sus, cu capul plecat înainte, ca şi cum s-ar fi opus unui teribil uragan. Absolut liniştit, m-am apropiat de ea şi am privit-o cu atenţie. Acum, mâinile îi erau apăsate pe piept, corpul îi tremura uşor, tăcea, doar ochii buni şi blajini, ca întotdeauna, mă priveau. Rămăserăm aşa pentru un timp, uitându-ne unul la celălalt. Îmi trecu prin minte: “Clar lucru că nu este capabilă să mintă. Putea să evite să-mi spună toate astea dar ea…”

Ştie că îi face rău, dar vorbeşte… Desigur că acest lucru este excesiv. Este imposibil să trăieşti spunând tot timpul adevărul şi doar ceea ce gândeşti. Dar ce putea face ea, dacă era aşa? Era diferită.

Totul s-a întâmplat aşa cum s-a întâmplat. Ce-a fost făcut a fost făcut… Acum, ea va deveni mama fiului meu.

O să devină mamă, dacă a zis aşa. Cu siguranţă că va fi o mamă ciudată. Felul ei de viaţă... gândirea ei... Dar acum nu se mai putea face nimic. Oricum, din punct de vedere fizic este tare. Bună. Cunoaşte bine natura şi animalele. Este inteligentă, cu toate că mentalitatea ei este atât de originală.

Şi, nu în ultimul rând, ştie atât de multe despre educaţia copiilor. Îşi dorea în continuu aşa de mult să-mi vorbească despre asta...Va educa şi va creşte copilul. Aşa cum îl va creşte ea. Va înfrunta viscole, geruri şi-l va educa pe fiul nostru. Nu o sperie nimic şi ea o să se descurce.

Trebuie să mă adaptez, într-un fel sau altul, situaţiei. O să vin la ei vara. În timpul iernii este imposibil. O fiinţă umană obişnuită nu este în măsură să suporte astfel de ierni. Dar vara o să mă joc cu fiul meu. O să crească, o să-i povestesc despre lumea mea, despre marile oraşe. Trebuie neapărat ca, de data asta, să-mi cer iertare în faţa Anastasiei.

- Iartă-mă Anastasia, m-am enervat din nou.

Ea-mi răspunse imediat:

- Tu nu eşti vinovat, nu-ţi reproşa nimic. Nu te amărî! Erai îngrijorat pentru fiul tău. Suferi la gândul că ar putea sta rău. Că mama lui este o simplă femeie sălbatică. Că nu este în stare să iubească cu o dragoste lumească. Nu-ţi fă griji. Ai vorbit aşa pentru că nu ştiai, nu ştiai nimic despre iubirea mea, iubitule.

Peste câtva timp

- Anastasia tu care eşti atât de inteligentă şi poţi face atâtea lucruri extraordinare, înseamnă că ai putea să mă ajuţi şi pe mine?

Ea privi spre cer apoi din nou la mine şi-mi vorbi:

- În tot Universul nu există fiinţă capabilă să se dezvolte mai mult decât omul şi de a avea libertatea lui. Toate celelalte civilizaţii se închină în faţa omului. Toate celelalte civilizaţiile existente au capacitatea să se dezvolte şi să se perfecţioneze doar într-o singură direcţie şi nu sunt libere. Măreţia omului le este incomprehensibilă. Dumnezeu Marea Raţiune a creat omul şi nimănui nu i-a dat mai mult ca lui…

Nu am reuşit să înţeleg, sau mai bine spus, nu am focalizat imediat, ceea ce mi-a spus Anastasia. Am continuat cu aceeaşi întrebare, eu însumi neştiind exact ce vroiam, cerând ajutor.

Ea mă întrebă:

- Ce ai în vedere? Ca eu să-ţi vindec toate bolile fizice?

Pentru mine este uşor. Am făcut asta deja cu jumătate de an în urmă, doar că, fundamental, nu a adus niciun beneficiu, în tine nu s-a redus ceea ce este prezent

doar în lumea ta, nociv şi obscur. Răul din tine încearcă să iasă la suprafaţă din nou…

-“Vrăjitoare, muma-pădurilor, nebună, trebuie să mă car de aici cât mai repede cu putinţă “ E adevărat că asta ai gândit în aceste momente?

- Da, am răspuns eu stupefiat, Am gândit exact asa, îmi citeşti gândurile?

- Eu presupun ceea ce poţi tu să gândeşti. Ţi se citeşte pe faţă. Spune-mi, Vladimir, tu într-adevăr… nici măcar cât de puţin nu-ţi aminteşti de mine?

Întrebarea mă lăsă perplex şi am început să-i analizez cu atenţie trăsăturile feţei. Ochii. Şi mi se păru că deja văzusem pe undeva ochii ei, dar unde?

- Anastasia, ai spus tu însuţi că trăieşti tot timpul în pădure, cum aş fi putut să te văd?

Ea surâse şi dispăru în taiga.

După puţin timp, Anastasia ieşi din tufişuri cu o fustă lungă, o geacă maro cu nasturi, cu părul strâns sub un batic. Dar fără pufoaică, ca atunci pe mal, când ne-am întâlnit prima oară. Iar baticul îi era legat într-un fel diferit de cealaltă dată. Hainele de pe ea erau demodate, dar curate, baticul îi acoperea fruntea şi gâtul…

Iar eu mi-am amintit de ea…

O fată ciudată

Cu un an în urmă, nava caravanei ancoră în apropierea unui sătuc nu departe de acest loc. Trebuia să cumpărăm, neapărat, carne pentru cantină şi, pentru asta, trebuia să tragem pentru scurt timp la mal.

La şaizeci de kilometri aval începea o porţiune periculoasă a fluviului care făcea ca nava să nu se poată deplasa pe timpul nopţii (focurile de navigaţie, pe anumite porţiuni, nu erau aprinse). Pentru a nu pierde timp zadarnic, am început să transmitem prin difuzoarele radioului prin cablu anunţuri privitoare la seara distractivă care avea să fie organizată pe vas.

Vaporul alb ancorat la mal, iluminat de o multitudine de luminiţe şi focuri, muzica ce se răspândea împrejur, atrăgeau o mulţime de tineri localnici. Şi, iată că şi de data asta, aproape tot tineretul satului se înghesuia pe pasarela navei. La început toţi cei care urcau pentru prima dată încercau să facă turul navei şi să viziteze totul. Trecând în revistă tot ce se putea (punţile, cabinele, etc), la sfârşit se concentrau cu toţii la bar şi la restaurant. Femeile de obicei dansau iar bărbaţii, în genere, beau. Pe lângă atmosfera neobişnuită de pe vapor, muzica şi băutura îi aduceau,

aproape de fiecare dată, într-o stare de agitaţie care, nu de puţine ori, dădea mari bătăi de cap echipajului. Niciodată nu le ajungea timpul acordat, existau întotdeauna cereri colective de prelungire a chefului cu cel puţin încă o jumătate de oră, apoi încă o jumătate şi aşa mai departe.

De data asta mă aflam singur în cabină, ascultam confuzia generală şi muzica ce veneau dinspre restaurant şi încercam să corectez tabela de navigaţie a caravanei. La un moment dat simţii privirea cuiva în ceafă, mă răsucii şi văzui prin hublou ochii ei. În asta nu era nimic neobişnuit. Toţi vizitatorii erau împinşi de curiozitatea de a vizita cabinele navei. M-am ridicat şi i-am deschis gemuleţul. Ea nu s-a îndepărtat. Puţin stingherită, a continuat să mă privească. Aş fi vrut să pot face ceva pentru această femeie singură şi abătută de pe punte… M-am întrebat: “De ce nu dansează ca toate celelalte, poate că are vreun necaz?” I-am propus să-i arăt nava. Femeia aprobă dând din cap. I-am făcut de ghid pe navă, i-am arătat biroul care impresiona vizitatorii prin eleganţa mobilierului, podeaua acoperită cu covoare groase, divanurile moi din piele şi computere. Apoi am invitat-o în cabina mea care era compusă dintr-un mic spaţiu de dormit şi un altul amenajat pentru recepţii, tapiţat cu covoare, scumpe şi împodobit cu mobile de prestigiu, televizor şi videorecorder. Probabil că, atunci vroiam să impresionez o biată fată abătută din profunda taiga siberiană, cu cuceririle vieţii civilizate.

Am deschis în faţa ei o cutie cu bomboane de ciocolată, am vărsat două cupe cu şampanie, gândindu-mă la efectul extrem pe care o să-l aibă asupra ei, apoi am pus caseta video în care Vika Ţyganova cânta *Dragoste şi moarte*. Pe casetă mai erau înregistrate şi alte melodii din repertoriul cântăreţilor mei preferaţi. Ea atinse cu vârful buzelor cupa de şampanie, mă privi şi-mi spuse:

- Trebuie să fie foarte greu, nu-i aşa?

Mă aşteptam la orice altceva mai puţin la această întrebare. Călătoria era, cu adevărat, grea. Situaţia navigaţiei pe fluviu era destul de complicată, marinarii erau

doar nişte studenţi de la Institutul Naval, fumau tot felul de ierburi şi furau din magazin. Deseori întârziau, nu reuşeau niciodată să respecte ritmurile impuse de graficul de navigaţie, dând, în acest fel, peste cap toate rezervările făcute pentru popasurile caravanei în locurile prestabilite. Povara acestor neajunsuri, cât şi a altor îndatoriri, nu-mi dădea posibilitatea, nu numai să admir frumuseţea locurilor dar nici măcar să dorm într-un mod sănătos.

I-am replicat ceva lipsit de sens, de tipul: Nu-i nimic, o să ne descurcăm noi până la urmă, şi m-am întors cu un aer absent spre fereastră, sorbind o înghiţitură de şampanie.

Am vorbit încă de altele, ne-am uitat la caseta video şi am pălăvrăgit până ce vaporul, odată terminată excursia, ancoră la mal.

Am condus-o apoi, până la scăriţa navei. Odată întors în cabina mea, remarcai, puţin controversat, că percepusem ceva ciudat în acea femeie, ceva neobişnuit care-mi dădu, doar în câteva momente petrecute în compania ei, o mare senzaţie de relaxare iar în acea noapte dormii, în sfârşit bine, după multe nopţi chinuite.

Acum am înţeles – acea femeie de pe vapor era Anastasia.

- Aşadar erai tu, Anastasia?

- Da, acolo în cabina ta eu am învăţat pe de rost toate cântecele pe care ţi le-am cântat în poieniţă. Le-am auzit în timp ce noi doi conversam. Vezi cât este de simplu totul?

- Cum ai ajuns până la vapor?

- Mă interesa să aflu cum se petrec lucrurile pe la voi, cum trăiţi. În rest, Vladimir, eu mă ocupam doar de *grădinarii* mei iubiţi…

În ziua aceea am făcut un salt în sat, am vândut bureţii uscaţi pe care mi-i dăruiseră veveriţele, iar cu banii câştigaţi mi-am cumpărat biletul pentru excursia voastră. Acum ştiu multe lucruri despre categoria de persoane pe care voi o numiţi oameni de afaceri. Acum te cunosc bine pe tine.

Eu sunt, într-adevăr, foarte vinovată în faţa ta. Nu mi-am dat seama de ceea ce putea deriva din asta – că aş putea schimba aşa de mult destinul tău, doar că nu mai puteam face nimic, întrucât *ELE* intervenseră deja în execuţia acestui plan şi *ELE* se supun doar lui Dumnezeu. Acum va trebui ca tu şi familia ta să traversaţi, pentru un timp, mari dificultăţi, mari probleme şi încurcături, după care, încet-încet, se va rezolva totul.

Cu toate că nu înţelegeam în mod limpede, despre ce vorbea Anastasia, simţeam intuitiv că pentru mine s-ar fi deschis ceva ieşit din comun, care se distingea dintre fenomenele normale ale existenţei noastre şi că acel ceva m-ar fi privit în mod direct.

Am implorat-o pe Anastasia să-mi explice mai exact ceea ce avea în vedere când spunea – schimbarea destinului şi dificultăţile. Ascultând-o, nu aveam de unde să bănuiesc cu câtă precizie, tot ceea ce prevăzuse ea, ar fi început să se traducă în realitate în viaţa mea. Cu povestirea ei, Anastasia mă făcu să-mi amintesc anumite întâmplări petrecute cu un an în urmă...

- Atunci pe vapor, tu mi-ai arătat totul, până şi cabina ta, mi-ai oferit ciocolată, şampanie, apoi m-ai condus pe pasarelă, dar eu nu m-am îndepărtat imediat de mal. Am rămas acolo pe malul apei printre tufişuri şi, privind prin ferestrele iluminate ale barului, puteam vedea tineretul locului care dansa şi se distra.

Mi-ai arătat totul, dar la bar nu ai vrut să mă conduci. Am intuit de ce: nu eram îmbrăcată adecvat – înfăşurată în acea eşarfă, vesta mea era demodată, iar fusta era prea lungă. Dar aş fi putut să-mi dau jos broboada... Vesta îmi stătea bine, fusta era curăţică, o netezisem grijulie cu mâinile, înainte de a veni pe vapor.

Mi-amintesc că, într-adevăr, în acea seară nu am condus-o pe Anastasia la bar din pricina îmbrăcăminţii ei puţin bizare, sub care, cum era clar acum, această tânără fată ascundea frumuseţea ei rară. S-ar fi distins net, imediat, dintre ceilalţi. I-am spus:

- Anastasia, la ce-ţi trebuia să te duc la bar? Ce ai fi vrut să faci? Ai fi vrut, poate, să dansezi în şoşonii tăi? Şi cum puteai să cunoşti dansurile tineretului de azi?

- Atunci nu eram încălţată cu şoşoni. Când am schimbat bureţii pe bani, pentru a-mi cumpăra biletul, o femeie mi-a vândut o pereche de pantofi. Adevărat că erau cam vechi, mă rodeau puţin, dar i-am căptuşit cu iarbă pe dinăuntru. De dansat însă… vroiam doar să arunc o privire şi nimic mai mult.

- Nu cumva te-ai supărat?

- Nu. Nu m-am supărat. Doar că, dacă tu ai fi mers cu mine la bar, nu ştiu dacă ar fi fost un bine sau un rău, cursul evenimentelor ar fi luat, cu siguranţă, o altă întorsătură şi, probabil, toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar acum nu regret că s-a întâmplat, ce s-a întâmplat.

- Cum? Ce s-a întâmplat aşa de teribil?

- După ce m-ai petrecut nu te-ai întors imediat în cabina ta. Mai întâi ai trecut pe la căpitanul de vas şi, împreună cu el, v-aţi îndreptat spre bar. Pentru voi, ăsta era un gest de rutină. Când v-aţi arătat în pragul barului, aţi făcut imediat o puternică impresie asupra publicului. Căpitanul era îmbrăcat în uniformă şi arăta impecabil. Tu, elegant şi splendid, proiectai o imagine respectabilă, cunoscută multora în zonă: celebrul Megre. Proprietarul unei neobişnuite caravane pentru oamenii acelor locuri. Voi eraţi conştienţi de efectul prezenţei voastre asupra sătenilor.

V-aţi aşezat la masă cu trei fetişoare din sat. Nu aveau mai mult de optsprezece ani, abia terminaseră şcoala.

Pe masa voastră au apărut, ca prin farmec, şampanie, ciocolată şi cupe noi, mult mai frumoase decât cele de până atunci. Ai luat de mână pe una din fete, ai făcut o plecăciune în faţa ei şi ai început să-i spui ceva la ureche: eu am înţeles… acestea se numesc complimente. După care ai dansat cu ea de câteva ori, continuând să discutaţi. Ochii fetişoarei scânteiau, era ca de pe altă lume,

o lume a basmelor. V-aţi plimbat pe punte, i-ai arătat vasul, ai condus-o în cabină unde i-au oferit tot ceea ce-mi oferisei mie: ciocolată şi şampanie. Cu ea te comportai într-o manieră diversă, nu ca şi cu mine. Erai mai vesel. Cu mine erai serios, trist chiar, cu ea vesel. Vedeam totul prin fereastra de la cabina ta şi în acele momente aş fi vrut să fiu eu în locul ei.

- Cum? Eşti geloasă, Anastasia?

- Nu ştiu, am avut o senzaţie care-mi era necunoscută şi...

Mi-am amintit de acea seară şi de acele ţărăncuţe care se străduiau să pară mai mari şi mai moderne decât erau.

În dimineaţa următoare, cu căpitanul vasului, Aleksandr Ivanovici Sencenko, ne distrarăm încă o dată pe seama aventurii din seara trecută. Îmi reveni în minte cum în seara precedentă fata aceea era aşa de bine dispusă şi pregătită de orice... dar eu nu aveam intenţia să profit de ea. Îi atrag atenţia Anastasiei despre asta, la care ea îmi răspunde:

- Oricum, te-ai făcut stăpân pe inima ei. Aţi ieşit pe punte, cădea o ploaie măruntă şi liniştită, i-ai pus pe umeri sacoul tău, după care ai condus-o din nou la bar.

- Dar cum Anastasia, ai rămas pentru tot acest timp, printre tufişuri, în ploaie?

- Nu face nimic. Ploaia era calmă, binefăcătoare. Doar că mă împiedica să văd. Şi, în plus, nu vroiam să mi se ude fusta şi broboada... îmi rămăseseră de la mama... Dar am fost norocoasă. Am găsit o pungă de plastic pe malul apei. Mi-am dat jos hainele, le-am pus în pungă şi le-am ascuns sub giacă.

- Anastasia, dacă nu te-ai dus acasă şi ai văzut că plouă, de ce nu te-ai întors pe vapor?

- Nu puteam. Tu mă condusesei deja pe mal şi erai ocupat cu altceva. Şi apoi, totul era pe sfârşite. Când sosi momentul ca nava să plece şi ca serata să se încheie, voi, la rugămintea fetelor şi, în mod special a fetei care era cu

tine, aţi amânat plecarea vaporului. În acele momente, totul era în puterea voastră, inclusiv inimile lor, iar voi vă foloseaţi din plin de această putere. Tineretul se simţea îndatorat fetelor, iar acestea se simţeau şi ele importante datorită atenţiei acordate de voi. Uitaseră cu totul de flăcăii cu care erau venite şi cu care erau prietene din copilărie.

Împreună cu căpitanul le-aţi condus până pe scăriţă. Tu te-ai întors în cabina ta. Căpitanul se urcă pe punte, iar după ce motoarele se puseră în mişcare cu un zgomot asurzitor, încet vaporul începu să se îndepărteze de mal. Fata cu care dansasei tu, stătea pe mal între prietenele sale şi saluta nava care se îndepărta.

Inima îi bătea aşa de tare că părea să-i iasă din piept şi să-şi ia zborul, gândurile şi sentimentele îi erau confuze…

În spatele ei se zăreau acoperişurile caselor fumegânde ale sătucului, în faţa ei se îndepărta pentru totdeauna, vaporul alb care strălucea generos cu miile de luminiţe colorate ale sale şi care împrăştia muzică pe apă şi pe malul deja întunecat.

Pe nava care se îndepărta erai tu, cel care-i spusese atâtea cuvinte minunate, de care ea nu mai auzise… Fermecate şi încântătoare.

Acum, toate astea se îndepărtau de ea încet şi pentru totdeauna. Şi atunci, în faţa tuturor, ea luă o hotărâre… îşi aduse mâinile pâlnie la gura şi strigă din toate puterile: Vladimir, eu te iubesc! Apoi încă o dată şi încă o dată. Ai auzit acele strigăte?

- Da, răspund eu.

- Era imposibil să nu le auzi, până şi echipajul tău le auzi. Câţiva dintre ei ieşiră pe punte şi se apucară să râdă de fată.

Nu vroiam ca ei să râdă de ea. Dintr-odată, ca şi cum ar fi simţit ceva, au încetat din râs. Amuţiră cu toţii. Dar tu nu ieşeai pe punte, iar vasul continua să se îndepărteze încet… Ea gândi că tu nu ai auzit-o şi continuă să strige cu încăpăţânare: Te iubesc, Vladimir!!

Prietenele sale se deciseră s-o ajute şi strigară împreună cu ea. Pentru mine era interesant să descopăr ce fel de sentiment era dragostea, pentru care femeile îşi pierd controlul de sine şi, poate din dorinţa de a ajuta acea fată, strigai împreună cu ele: Te iubesc, Vladimir!! Era ca şi cum, în acel moment, uitasem că nu se puteau pronunţa astfel de cuvinte fără ca ele să se nască dintr-un sentiment sau din informaţiile pe care ni le dă natura.

Acum ştiu cât este de puternic acest sentiment: nu poate fi guvernat cine ştie ce nici măcar de raţiune.

Acea fată începu să se degradeze, să bea alcool şi eu reuşii cu mari dificultăţi s-o ajut. Acum s-a căsătorit şi este împovărată de îndatoririle cotidiene. Şi eu a trebuit să adaug dragostei ei dragostea mea.

Povestea depre acea fată mă tulbură puţin. Ceea ce-mi relată Anastasia, mă făcu să-mi amintesc în detaliu acea seară şi, cu adevărat, totul se desfăşură aşa cum spuse ea. Era totul, cuvânt cu cuvânt, real. Explicaţia dată, în felul ei, de Anastasia, asupra iubirii nu produse în mine, atunci, nicio impresie. După ce am cunoscut modul ei de viaţă şi viziunea ei asupra lumii, Anastasia începu să-mi pară tot mai ireală, cu toate că-mi stătu alături şi putui, chiar s-o ating. Conştiinţa ei şi obişnuinţa de a folosi aceste criterii de evaluare, nu făceau din Anastasia o realitate posibil de perceput. Iar dacă la începutul întâlnirii noastre eram atras fizic de ea, acum nu mai exista niciun fel de emoţie externă, eram complet indiferent.

- Aşadar, înseamnă că tu consideri cazuală manifestarea în tine de astfel de noi sentimente?

- Ele sunt dorite, importante, răspunde Anastasia. Sunt chiar acceptate, dar mi-aş fi dorit ca şi tu să mă iubeşti la fel. Am înţeles că, după ce m-ai cunoscut mai îndeaproape pe mine şi lumea mea, tu nu mă mai poţi accepta ca pe o persoană normală şi uneori chiar ţi-e frică de mine... S-a întâmplat chiar aşa. Eu însumi sunt vinovată. Am făcut multe greşeli. În tot acest timp eram îngrijorată de câte ceva. Am vrut să fac totul în grabă şi nu am reuşit

să mă fac înţeleasă. Este atât de greşit totul? Trebuie să corectez? ...

Cu aceste cuvinte surâse tristă, îşi atinse uşor pieptul cu mâna, făcându-mă, cu gestul ei, să-mi amintesc ceea ce mi se întâmplă într-una din dimineţile permanenţei mele în taiga…

Coleopterele

Într-una din dimineţi m-am hotărât să urmez exemplul Anastasiei şi să fac tot ce făcea ea. Mă unii ei în îndeplinirea procedurilor matinale. Iniţial, totul decurse normal: eu mă aşezai sub un copac, atinsei cu mâna nişte ramuri, nişte ierburi… Anastasia îmi vorbise mult despre plante, mă făcu curios şi eu mă întinsei alături de ea, în iarbă. Fui imediat învăluit de o senzaţie de bunăstare generală, nu numai fizică dar, în mod deosebit, morală – simţeam o linişte şi o mulţumire care erau noi pentm mine.

Totul începu când simţii pe coapsă şi pe picioare nişte înţepături: ridicai capul şi văzui o mulţime de insecte, furnici, coleoptere, musculiţe. Printre toate acele insecte zării ceva care, după mine, era un şarpe. Terorizat, încercai să mă mişc dar, instinctiv, înţelesei imediat că era imposibilAnastasia mă prinse ferm de mână şi mă opri. Nu le atinge! spuse ea după care mă încălecă şi-mi imobiliză

amândouă mâinile la pământ. Eram ca şi răstignit. Disperat, îi urlai să mă elibereze, dar Anastasia care mă ţinea fără un evident efort, nu numai că nu slăbi strânsoarea dar, pe deasupra, mai şi începu să zâmbească. Începui să simt din ce în ce mai tare cum insectele de pe mine se târau, mă ciupeau şi mă înţepau. Făcui iute o deducţie – mă vor mânca! Eram în mâiniele Anastasiei în adevăratul sens al cuvântului şi încercam să analizez situaţia. Nimeni nu ştia că mă aflu acolo, nimeni nu trecea niciodată pe acolo şi chiar de ar fi trecut ar fi găsit doar oasele mele fără carne pe ele, (dacă le mai găsea şi pe acelea). O mulţime de gânduri îngrozitoare mi se perindam prin minte.

Instinctul de autoconservare, probabil sub presiunea acestora, îmi indică singura cale de ieşire din situaţie... O apucai cu dinţii de sân şi o muşcai, scuturând energic capul într-o parte şi într-alta. Auzind ţipătul ei de durere, o lăsai imediat. În acelaşi moment mă slăbi din strânsoare şi Anastasia. Sărind în picioare, îşi apăsă o mână pe piept iar cu cealaltă făcea semne cuiva împrejurul nostru, neîncetând să zâmbească,.. Imediat ce fui eliberat, sării în picioare ca ars şi mă eliberai de toate acele creaturi scârboase. Urlai indignat, din toate puterile:

- Aveai de gând să mă dai de mâncare insectelor, vrăjitoarea pădurii, dar nu mă las eu aşa uşor!!

Ea continuă să mişte mâna liberă, forţându-se vizibil să zâmbească. Mă privi în ochi şi încet, nu în fugă ca de obicei, se îndepărtă spre iazul ei. Rămasei nemişcat o bucată de timp, încercând să analizez situaţia şi să văd ce era mai bine să fac: să mă întorc spre fluviu, dar cum să regăsesc cărarea? S-o urmez pe Anastasia, dar în ce scop? – în cele din urmă, mă îndreptai spre iaz.

Anastasia stătea pe malul iazului şi, cu o mână îmbibată în sucul unei ierbi, îşi fricţiona pieptul în locul unde se vedea o enormă vânătaie de la muşcătura mea. Probabil o durea tare. Dar cu ce scop mă ţinuse? Eu rămasei aşa o vreme, neîndrăznind să mă apropii de ea, după care o întrebai:

- Te doare?

Fără să întoarcă capul, îmi răspunse:

- Mai mult mă simt jignită. Şi, în linişte, continuă să-şi maseze vânătaia.

- Cum de ţi-a trecut prin cap să-mi faci o glumă ca asta?

- Am făcut-o doar spre binele tău. Porii pielii tale sunt obturaţi complet, nu respiră. Insectele aveau să ţi-i curăţe şi, în fond, nu-i aşa de dureros, devine chiar plăcut după un timp.

- Dar şarpele? – îşi infipse limba în coapsa mea.

- Nu ţi-a făcut nimic rău şi, oricum, chiar dacă te muşca, veninul avea să rămână în suprafaţă şi eu aveam să ţi-l curăţ pe loc. Pielea şi muşchii de pe călcâiele tale sunt amorţite total.

- Din cauza accidentului, precizai eu.

Pentru un timp tăcurăm amândoi. Se crease o situaţie incomodă, iar eu, neştiind ce să spun, o întrebai:

- De ce acel cineva invizibil nu ţi-a venit în ajutor ca prima dată când eu mi-am pierdut cunoştinţa?

- Pentru că eu am continuat să zâmbesc, în timp ce tu mă muşcai, liniştindu-l. Ţi-aminteşti? Nu am încetat o clipă să zâmbesc.

Şi, deodată, mă simţii derutat şi incomod în faţa ei, rupsei un smoc de iarbă din jurul nostru, cu toate puterile o sfărâmai între palme şi, îngenunchind în faţa Anastasiei, începui să-i fricţionez vânătaia cu palmele îmbibate în sucul ierbii.

Visele sunt creaţia viitorului

Acum, cunoscând sentimentele Anastasiei, dorinţa ei de a arăta tuturor că este o persoană normală şi obişnuită, eu am înţeles ce mare durere îi provocasem în suflet, în acea dimineaţă. Îmi cerui, încă o dată scuze în faţa ei. Anastasia îmi răspunse că nu este supărată dar că, acum, după tot ceea ce pregătise pentru mine, începuse să-i fie frică.

- Dar ce ai putut să pregăteşti, atât de îngrozitor? – o întrebai eu şi auzii iarăşi pentru a nu ştiu câta oară povestea pe care o persoană care-şi doreşte cu adevărat să se arate normală ca toţi ceilalţi oameni care trăiesc pe lumea noastră, nu ar trebui s-o povestească. Pentru că nimeni nu ar putea să vorbească despre sine într-un mod asemănător.

- Când vaporul dispăru, continuă Anastasia, şi tineretul locului se îndreptă spre sat, eu, pentru încă un timp, rămasei singură pe malul apei şi… mă simţeam

bine... După aceea am alergat spre poiana mea, ziua s-a scurs ca toate celelalte, dar seara când au apărut stelele pe cer, m-am întins în iarbă şi am început să visez. Atunci am încropit acest plan.

- Despre ce plan vorbeşti?

- Înţelegi, tot ceea ce ştiu eu, ştiu şi oamenii din lumea în care trăieşti tu, doar că pe frânturi; toţi la un loc ştiu aproape tot, numai că nu reuşesc să înţeleagă până la capăt mecanismul. Astfel, mi-am închipuit că o să mergi într-un oraş mare şi, acolo, o să povesteşti oamenilor despre mine şi despre tot ceea ce ai aflat de la mine. Celor aflate o să le adaugi tot ce adăugaţi voi când doriţi să exprimaţi ceva şi aşa vei scrie o carte. O vor citi mulţi, mulţi oameni şi lor li se va dezvălui Adevărul. Vor suferi mai puţin, îşi vor schimba comportamentul lor faţă de copii şi îşi vor pune la punct un nou sistem de educaţie.

Lumea va începe să iubească mai mult, iar Pământul va străluci de mai multă energie luminoasă. Pictorii vor picta portretul meu şi acesta va fi cel mai frumos dintre toate tablourile pe care le-au pictat vreodată. Eu mă voi strădui să-i inspir. Vor face apoi, ceea ce voi numiţi cinematografie şi va fi cel mai minunat film. Tu vei privi la toate astea şi-ţi vei aminti de mine. Vor veni la tine oameni de ştiinţă care vor înţelege şi vor preţui tot ceea ce ţi-am povestit eu şi îţi vor explica multe lucruri.

Îi vei crede mai mult pe ei decât pe mine şi vei înţelege că nu sunt niciun fel de vrăjitoare, ci doar o persoană care este în posesia mai multor informaţii decât ceilalţi. Tot ce vei scrie tu va stârni un mare interes, iar tu vei deveni un om bogat. Vei avea bani în băncile a nouăsprezece ţări, vei călători prin locurile sfinte şi te vei curăţa de tot ce este întunecat şi rău în tine. Îţi vei aminti de mine, mă vei iubi şi vei dori să mă revezi pe mine şi pe fiul tău.

Visul meu era foarte strălucitor dar, poate şi puţin implorator. Iată că, probabil de asta, s-a şi întâmplat totul. *ELE* l-au luat ca pe un plan valabil de realizat şi au hotărât

să poarte omenirea dincolo de era forţelor obscure. Acest lucru se poate realiza doar dacă planul se naşte în cele mai mici detalii pe Pământ, în sufletul şi în mintea unui pământean. Probabil, *ELE* au văzut acest plan ca pe un plan măreţ, dar poate că au mai adăugat şi câte ceva de-al lor – din acest motiv forţele obscure, în ultimul timp, şi-au înteţit activitatea lor. Aşa ceva nu se mai verificase înainte. Eu am înţeles toate astea de la *cedrul sunător*. Raza lui s-a îngroşat mult. Şi sună mai tare acum, se grăbeşte să dea lumina sa şi energia.

Eu o ascultam pe Anastasia şi, exact în acele momente, tot mai tare, mi se întărea convingerea că era nebună. Poate că a scăpat mai de mult de la vreun ospiciu şi trăieşte aici în pădure, şi eu mai şi făcusem dragoste cu ea. Şi uite că se va naşte un copil. Asta da, istorie! ... Văzând cu câtă seriozitate şi dăruire vorbea, mă străduii s-o liniştesc.

- Tu nu te mai frământa în van, Anastasia, este evident că planul tău nu reprezintă nimic, iar forţele obscure şi cele luminoase nu au niciun motiv să se bată. Tu nu cunoşti îndeajuns viaţa noastră de zi cu zi, legile şi condiţiile ei. Astăzi, pe la noi, se scriu o sumedenie de cărţi, sunt multe, de toate felurile dar, cu toate astea, nici măcar cărţile scriitorilor consacraţi nu se mai vând cine ştie ce. Eu nu sunt un scriitor, deci nu am nici talent, nici înclinaţii deosebite să pot să scriu ceva.

- Înainte nu le aveai, aşa-i, dar acum da – mă *informă* ea.

- Bine – continuai eu s-o liniştesc – chiar dacă o să mă străduiesc, oricum nimeni nu va tipări aşa ceva, pentru că nu vor crede în existenţa ta.

- Dar, eu exist! Eu exist pentru aceia pentru care eu exist! Ei vor crede şi te vor ajuta aşa cum, pe urmă, îi voi ajuta eu pe ei. Frazele ei nu-mi fură pe înţeles imediat şi continuai s-o potolesc.

- Nici măcar n-o să încerc să scriu ceva! Nu are sens să fac asta, pricepe odată!

- Dimpotrivă, o vei scrie. *ELE* au pus deja în mişcare un întreg complex de conjuncturi care te vor constrânge s-o faci.

- Dar ce sunt eu? După tine, sunt o marionetă în mâinile cuiva?

- Şi de tine vor depinde multe. Dar forţele obscure vor încerca, cu toate metodele la îndemâna lor, să te încurce, împingându-te chiar până în pragul sinuciderii, făcându-te să crezi că asta este singura ieşire.

- Ajunge Anastasia, m-am săturat să tot ascult fanteziile tale.

- Tu consideri că sunt fantezii?

- Da! Da! Fantezii...

Şi, ca la un semn, pricepui! ... Gândurile mi s-au luminat pe loc! ... în sfârşit, începusem să văd mai clar şi mai bine... Tot ce spunea Anastasia despre visele ei, despre copil şi le plănuise cu un an în urmă, pe când eu încă nu o cunoşteam atât de îndeaproape şi pe când încă nu mă culcasem cu ea. Acum la un an de distanţă, toate astea se petreceau...

- Înseamnă că toate astea se petrec deja, în aceste clipe? o întrebai eu.

- Desigur. Dacă nu ar fi vrut *ELE* şi un pic şi eu, a doua ta expediţie nu ar fi fost posibilă. Tu îţi cheltuisei averile pe nesimţite, iar pe navă, aproape că nu mai aveai niciun drept.

- Şi tu ce ai făcut? Ai apelat la căpităna portului şi la firmele care m-au ajutat?

- Da.

- M-ai ruinat pe mine şi le-ai creat încurcături lor. Cu ce drept te amesteci? Mă gândesc că am lăsat vaporul fără supraveghere şi stau aici cu tine. Probabil, acolo au prăduit deja tot! Este ca şi cum m-ai fi hipotizat. Ba nu, şi mai rău – eşti o vrăjitoare şi nimic mai mult! Sau, poate că pustnicia ţi-a dat la cap? Nu ai nimic aici, nici măcar o casă, dar filosofezi în faţa mea, făcătoare de farmece!! Eu sunt un om de afaceri! Tu, măcar ai idee ce înseamnă asta? Om de

afaceri! Chiar de mor eu, navele mele trebuie să-şi continuie navigaţia şi să ducă oamenilor mărfuri. Pentru că eu, asta fac! Duc oamenilor, şi aş putea să-ţi aduc şi ţie, bunuri de consum. Lucruri trebuincioase vieţii de zi cu zi. Dar tu ce eşti în stare să-mi dai mie?

- Eu? Ce pot să-ţi dau eu? O picătură din blândeţea şi mângâierea cerească, linişte. Tu vei fi un geniu clarvăzător! Eu îţi voi fi imagine!

- Imagine? Dar cui îi trebuie imaginea ta? La ce să o folosesc?

- Te va ajuta să scrii cărţi pentru omenire.

- Din nou cu prostiile tale mistice? Cine ştie ce mai pui la cale iar... Om, ca toţi oamenii, nu poţi fi?

- Niciodată, nimic rău, nimănui nu am făcut şi nu aş putea să fac! Eu sunt un *OM.* Dacă te îngrijorezi aşa de tare pentru bunurile lumeşti şi pentru bani, atunci aşteaptă puţin şi îţi vor fi întoarse toate! Eu sunt vinovată în faţa ta, pentru că, din cauza visului meu, pentru un timp, ţie îţi va fi greu dar atunci nu se putea planifica altfel. Tu însă nu judeci logic, aşa că, pentru a te putea constrânge a trebuit să te pun în condiţiile vieţii voastre.

- Vezi, poftim! – am răbufnit eu – înseamnă că mă constrângi! Faci asta şi te aştepţi ca eu să te consider normală!

- Eu sunt umană, sunt o femeie!

Anastasia se tulbură, se înţelegea după tonul cu care-mi strigă:

- Eu am vrut şi vreau doar ce este bun şi luminos! Vreau ca tu să te cureţi! De asta am planificat, atunci, călătoriile în locurile sfinte şi scrierea cărţilor. *ELE* au acceptat toate astea, cu *ELE* forţele obscure se află într-un continuu conflict, dar în ceea ce priveşte esenţialul vor birui întotdeauna *ELE.*

- Şi tu, cu inteligenţa, cu informaţiile şi cu energia ta vei privi la toate astea ca un spectator? Ce vei face tu?

- În faţa unui conflict de astfel de dimensiuni, dintre două forţe primordiale, forţele mele ar avea un efect

nesemnificativ – este necesar ajutorul multor oameni din lumea ta. Eu îi voi căuta şi-i voi găsi, ca atunci când tu erai internat în spital. Numai că, te rog, fii şi tu puţin mai conştient. Frânează-ţi răutatea din tine.

- Ce este atât de rău în mine? Ce rău am făcut în spital? Şi cum ai reuşit tu să mă vindeci dacă nu-mi erai alături?

- Tu, pur şi simplu, nu ai simţit prezenţa mea, dar eu îţi eram alături. Când am vizitat vaporul ţi-am adus o crenguţă de *cedru sunător* pe care însăşi mama o rupsese cu puţin înainte să moară. Ţi-am pus-o în cabină când m-ai invitat la tine. Deja de pe atunci erai bolnav. Eu am simţit. Ţi – aminteşti de crenguţă?

- Da, răspunsei euCrenguţa într-adevăr a stat atârnată de peretele cabinei mult timp, au văzut-o mulţi din echipaj, după aceea am dus-o la Novosibirsk. Dar nu i-am dat nicio importanţă.

- Ai aruncat-o.

- Dar nu ştiam...

- Da... Nu ştiai... Ai aruncat-o... Şi crenguţa mamei mele, nu reuşi să te lecuiască... După aceea, tu ai zăcut în spital. Când o să te întorci acasă să citeşti cronologia bolii. Pe cartela clinică o să vezi că, în ciuda celor mai bune tratamente administrate, în starea ta nu se simţea nicio ameliorare. Apoi ţi-au dat ulei din ghinzi de cedru. Medicul era unu' care respecta cu mare stricteţe metodologia aplicată în medicină şi, cu toate astea, el însuşi făcu ceea ce nu îi era permis să facă şi ce nu se făcuse vreodată în istoria spitalelor. Ţi-aminteşti?

- Da.

- De tine s-a ocupat o femeie – era şefa de secţie a unui spital de renume din oraşul vostru. Această secţie, unde erai tu internat, nu se potrivea cu profilul bolii tale şi totuşi ea te-a luat sub îngrijirile ei. Şi, cu toate că etajul imediat superior era specific bolii tale, ea te ţinu în secţia ei. Aşa-i?

- Da.

- Ea ţi-a făcut o injecţie... înainte de asta a pus muzică şi a făcut semiîntuneric în salon.

Anastasia povestea cu lux de amănunte, ceea ce, cu adevărat, se întâmplase acolo.

- Ţi-aminteşti de această femeie?

- Da. Era şefa unei secţii a fostului spital al comitetului regional.

Dintr-odată, Anastasia se uită serioasă la mine şi rosti câteva frânturi de fraze, care mă făcură să mă cutremur şi să simt furnicături în spate...

- Ce muzică vă place? ... Bine? ... Aşa e bine? ... Nu-i tare? ...

Ea pronunţă aceste cuvinte cu vocea şi intonaţia acelei femei care mă îngrijise pe mine.

- Anastasia! – strigai eu.

Ea mă întrerupse:

- Ascultă mai departe, pentru Dumnezeu, şi nu te mai minuna aşa. Încearcă, concentrează-te ca, o dată pentru totdeauna, să realizezi ce spun eu, pune-ţi măcar un pic creierul în mişcare. Tot ce-ai auzit până acum este specific oricărui om. Natural şi simplu.

Continuă:

- Femeia aceea era un medic, un medic foarte bun... un medic autentic. Cu ea mi-a fost foarte uşor, are un suflet bun şi este deschisă. Am fost eu cea care nu am vrut ca tu să fii mutat în cealaltă secţie, în ciuda faptului că secţia în care te aflai tu nu corespundea profilului tău... Dar ea le ceru superiorilor ei: Lăsaţi-l aici, o să-l vindec. Ea simţea că va reuşi. Ea ştia că suferinţele tale erau consecinţa *altor* lucruri. Cu aceste *alte lucruri* ea se chinui să se lupte... Şi era doar un medic!

Şi tu cum te-ai comportat? Ai continuat să fumezi, să bei cât pofteai şi să mănânci sărat şi piperat, toate astea în prezenţa unui ulcer grav. Nu ai renunţat, câtuşi de puţin, la nicio plăcere. Tu nici măcar nu bănuieşti, dar în subconştientul tău s-a înrădăcinat ideea că ţie nu ţi se poate întâmpla nimic rău. Eu nu am făcut nimic bun, ci

dimpotrivă, ceea ce este rău şi întunecat în tine nu s-a redus, conştiinţa nu a scânteiat nici măcar o secundă şi nici voinţa nu s-a trezit în tine… Odată pus pe picioare, cu ocazia zilei de opt martie, pe acea femeie care ţi-a salvat viaţa, nu ai felicitat-o tu personal; ai trimis un angajat de al tău, iar tu nu ai reuşit să îi telefonezi măcar o dată… Ea aştepta atât de mult… ţinea atât de mult la tine…

- Ea sau tu, Anastasia?

- Noi, dacă aşa este mai pe înţelesul tău.

M-am ridicat, nu ştiu de ce şi m-am îndepărtat doi paşi de copacul unde stătea Anastasia. Mă frământau sentimente şi gânduri confuze, legate de relaţia mea cu Anastasia…

- Şi iată că, din nou, tu nu pricepi nimic din ceea ce fac eu şi cum fac, te sperii, dar ca să aprofundezi cu ajutorul imaginaţiei tale şi a analizei amănunţite a situaţiilor care ţi se desfăşoară dinaintea ta… nu reuşeşti nicicum. Din nou ai gândit de mine…

Tăcu, cu capul aplecat, sprijinit pe genunchi. Am tăcut şi eu. Gândeam: "Dar de ce continuă să tot vorbească despre lucruri atât de neverosimile? Vorbeşte şi se miră singură că nu o înţeleg. Este evident că nu-şi dă seama că niciun alt om normal nu ar putea accepta aceste poveşti ale ei şi, prin urmare, nu ar accepta-o pe ea ca fiind o fiinţă normală". Mă apropiai de Anastasia şi cu mâna îi mângâiai o şuviţă aurie de păr, rebelă. Din ochii ei mari şi albaştri i se prelingeau lacrimi. Îmi zâmbi şi pronunţă o frază care nu îi era proprie:

- *Ca femeie, nimic de zis – este femeie, da?* Acum tu eşti şocat de însăşi faptul existenţei mele şi nu-ţi crezi ochilor. Nu crezi în totalitate, nu reuşeşti să realizezi că eu îţi vorbesc în aceste momente. Faptul existenţei mele şi a capacităţilor pe care le am ţi se pare surprinzător, dar cum de nu ţi se pare surprinzător şi paradoxal că oamenii care consideră Pământul un corp ceresc, cea mai înaltă creaţie a Raţiunii Universale şi fiecare mecanism al lui, absolut

măreţ, distrug tot acest mecanism, consumând pentru asta, o energie imensă?

Vouă vi se pare perfectă o navă spaţială sau un avion, dar toate aceste mecanisme artificiale nu sunt altceva decât frânturi obţinute prin distrugerea înaltei creaţii şi adunate apoi la un loc într-un fel sau altul...

Imagineză-ţi: este ca şi cum un om ar distruge un avion în perfectă stare de zbor, iar din componentele lui şi-ar construi un ciocan sau o daltă şi, pentru asta, s-ar bucura şi ar fi fericit; s-ar mândri cu unealta lui primitivă. El, însă, nu înţelege că nu va putea să distrugă la infinit avione care zboară.

Cum de voi nu înţelegeţi că nu puteţi să distrugeţi la infinit Pământul nostru?

Computerul este considerat fructul inteligenţei umane, dar nimeni nu înţelege că acesta trebuie asemuit doar cu o proteză a creierului uman.

Poţi să-ţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă un om ale cărui picioare sunt perfect sănătoase ar merge în cârje? Muşchii picioarelor i s-ar atrofia...

Maşina nu va putea depăşi niciodată creierul uman, dacă acesta va fi în continuu antrenament...

Anastasia îşi şterse cu dosul palmei o lacrimă de pe obraz şi continuă cu îndârjire discursul ei despre inteligenţa umană...

Atunci, nici măcar prin cap nu-mi trecea că toate spusele ei vor tulbura multă lume, vor chinui minţile oamenilor de ştiinţă şi, chiar dacă doar ipotetic, nu vor avea egal în lume.

După spusele Anastasiei, soarele este un fel de oglindă. El reflectă razele invizibile emanate de Pământ. Aceste reflecţii vin de la oamenii care se găsesc sub puterea dragostei, a fericirii şi a sentimentelor luminoase. Reflectate de Soare acestea se întorc pe Pământ sub formă de lumină solară şi dau viaţă tuturor creaturilor terestre. Ea îmi expuse pentru asta, o serie de probe, chiar dacă nu-mi veni aşa de uşor să le înţeleg:

- Dacă Pământul şi celelalte planete ar fi consumat doar lumina binefăcătoare a Soarelui, vorbi ea, atunci el ar fi trebuit să se dezechilibreze, să ardă neuniform, iar lumina lui nu ar mai fi fost constantă. În Univers nu s-au văzut niciodată procese unidirecţionale şi nu ar putea exista, totul este în strânsă corelaţie.

Anastasia sublinie cuvintele din Biblie: ...*şi viaţa era lumina oamenilor.*

Anastasia mai adăugă, de asemenea, că simţămintele unui om sunt transmise altuia cu ajutorul corpurilor cereşti. Ea demonstră asta cu un exemplu:

- Niciun om care trăieşte pe Pământ, nu poate nega că simte când este iubit. Această percepţie este mai intensă când se află în vecinătatea persoanei care-l iubeşte. Voi numiţi asta intuiţie. În realitate, de la persoana care iubeşte sunt emise unde luminoase invizibile. Şi chiar când persoana nu este aproape, sentimentul de dragoste, dacă este intens – va fi percepibil. Cu ajutorul acestui simţământ, înţelegându-i natura, se pot face minuni. Asta este ceea ce voi numiţi minune, misticism sau puteri supranaturale. Spune-mi, Vladimir, acum ai început să te simţi mai bine cu mine? Simţi o căldură, o linişte şi o satisfacţie interioară?

- Da, răspunsei eu, Mă simt învăluit de o căldură.

- Acum, uite ce se va întâmpla cu tine, când eu mă voi concentra mai tare asupra ta.

Anastasia coborâ uşor pleoapele şi făcu câţiva paşi îndărăt. Pe tot corpul simţii cum mi se revărsă o căldură plăcută. Crescu în intensitate dar nu deveni arzătoare. Anastasia se întoarse şi, încet, începu să se îndepărteze, se ascunse în dosul trunchiului unui copac înalt. Plăcuta senzaţie de căldură nu se îndepărtă, ei i se adăugă ceva nou – ca şi cum ar fi ajutat inima să pompeze sângele în vene şi, acum, cu fiecare bătaie a ei, dădea impresia că pulsaţiile sângelui atingeau fiecare părticică a corpului, ajungând unde nu ajunseseră niciodată, înainte. Îmi încălziră atât de mult tălpile picioarelor, că se udaseră.

- Uite, vezi? Acum îţi este totul, clar? spuse Anastasia ieşind de după copac, încrezătoare în demonstraţia ei. Tu ai simţit totul, ai simţit cum s-au înteţit efectele când eram în dosul trunchiului unde tu nu mă vedeai. Spune-mi, ce ai simţit?

Eu îi povestii ceea ce mi se întâmplă şi, la rândul meu, o întrebai ce rol juca trunchiul acelui copac.

- Cum, ce rol?

- Undele de informaţii şi lumină, în timp ce eu stăteam în dosul lui, au trecut de la mine la tine, în mod direct. Trunchiul de copac ar fi trebuit să le deformeze şi să le micşoreze deoarece şi acesta, la rândul lui, emană un flux de lumină şi informaţii proprii, dar acest lucru nu s-a întâmplat. Undele de sentimente se revărsau peste tine reflectându-se prin corpurile cereşti care în acelaşi timp le şi amplificau. După asta, eu am făcut ceea ce voi numiţi minune, am făcut să-ţi transpire tălpile, tu mi-ai ascuns acest lucru.

- Eu nu i-am dat nicio însemnătate, acestui fapt. Ce mare minune să-ţi transpire tălpile picioarelor?

- Eu am alungat multe boli din organismul tău, prin transpiraţia de pe picioare. Tu ar trebui să te simţi cu mult mai bine, acum. Chiar şi aspectul fizic îţi este schimbat, curbura spatelui ţi s-a redus.

Într-adevăr, din punct de vedere fizic mă simţeam mai bine.

- Aşadar, înseamnă că tu te concentrezi, îţi întruchipezi şi ţi se realizează ceea ce-ţi doreşti?

- Cam aşa.

- Şi asta îţi reuşeşte întotdeauna, chiar şi când nu este vorba de vindecarea unei boli?

- Întotdeauna. Doar în cazul în care nu este vorba despre un vis abstract. Visul trebuie să fie conceput în cele mai mici detalii şi să nu contravină legilor existenţei spirituale. Astfel de vise nu se pot realiza întotdeauna. Trebuie ca gândurile să se deruleze repede-repede, vibraţiile sentimentelor să fie sincronizate – atunci acest vis

poate lua fiinţă. Este natural. În viaţă, multora li se întâmplă aşa ceva. Întreabă-i pe cunoscuţii tăi. Poate că printre ei se vor găsi unii care au visat şi li s-a adeverit visul lor, complet sau parţial.

- Cum adică să-ţi imaginezi? Să detaliezi... gândurile să ţi se deruleze repede-repede...? Explică. Spune-mi, tu când ai visat despre poeţi, despre pictori şi despre cărţi ai pregătit totul în detaliu? Ai derulat repede gândurile tale?

- Neobişnuit de repede. Şi totul era concret şi expus în cele mai mici amănunte.

- De data asta crezi că se va adeveri?

- Da. Se va adeveri.

- Dar, tu nu ai mai visat nimic altceva? Mi-ai spus totul despre visele tale?

- Nu, eu nu ţi-am povestit totul despre visul meu.

- Atunci, povesteşte totul.

- Cum...? Tu vrei să mă asculţi, Vladimir? Vorbeşti serios?

- Da.

Faţa Anastasiei se ilumină instantaneu, ca şi cum o flacără strălucitoare ar fi pâlpâit pe chipul ei. Cu mare emoţie şi inspiraţie, Anastasia îşi ţinu incredibilul său monolog.

Dincolo de epoca forţelor obscure

- În noaptea în care se născu visul meu m-am gândit cum să ajut omenirea să depăşească epoca forţelor întunecate. Planul meu şi conştiinciozitatea cu care l-am realizat, erau precise şi reale şi *ELE* le acceptară.

În cartea pe care tu o vei scrie vor fi conţinute combinaţii şi formule de litere libere care vor suscita în marea majoritate a oamenilor sentimente luminoase şi

bune. Aceste sentimente vor fi în măsură să îmbunătăţească starea fizică şi psihică, vor favoriza naşterea unei noi conştiinţe a omenirii viitoare. Crede-mă Vladimir, acesta nu este misticism – este conform legilor Universului.

Totul este foarte simplu – tu vei scrie această carte, ghidat doar de suflet şi de sentimente. Nu ai putea s-o faci altminterea pentru că nu stăpâneşti tehnica scrierii, cu aceste sentimente se poate face *TOTUL.* Aceste sentimente sunt deja în tine. Atât ale mele cât şi ale tale. Tu nu le cunoşti încă, dar vor fi înţelese de mulţi. Încarnate în semne şi combinaţii vor fi mai puternice chiar decât focul lui Zarathustra. Tu nu ascunde nimic din ceea ce ţi s-a întâmplat, nici măcar intimităţile. Eliberează-te de orice ruşine şi nu-ţi fie frică că o să fii ridicol, frânează-ţi mândria.

Eu m-am deschis complet cu tine, atât cu corpul cât şi cu sufletul. Prin tine vreau să mă deschid în faţa tuturor oamenilor – acum îmi este permis. Ştiu ce vijelie vor trimite asupra mea forţele obscure, dar nu mi-e frică, eu sunt mai tare şi o să reuşesc să văd realizat ceea ce am născocit şi o să reuşesc să-l nasc şi să-l cresc pe fiul nostru, Vladimir.

Visul meu va distruge multe din mecanismele forţelor obscure care au funcţionat pentru milenii, cu efecte dezastruoase asupra oamenilor şi va constrânge multă lume să lucreze în slujba binelui.

Ştiu că acum, tu nu mă poţi crede, pentru că cel mai mare impediment pentru tine îl reprezintă postulatele şi convenţiile implantate în creierul tău privitoare la modul de viaţă al lumii în care trăieşti. Ţi se pare incredibilă posibilitatea de a călători în timp. Dar cunoştinţele voastre despre timp şi spaţiu sunt limitate. Caracteristicile acestor dimensiuni nu sunt nici metrul nici secunda, ci voinţa şi conştiinţa.

Puritatea gândurilor, a sentimentelor şi a senzaţiilor tipice majorităţii, determină punctul în care se găseşte umanitatea în Univers şi în Timp.

Voi credeţi în horoscop, credeţi în completa voastră dependenţă de poziţia planetelor. Această credinţă v-a fost impusă vouă de mecanismele forţelor întunecate. Ea – această credinţă – încetineşte timpul paralelei luminoase, dând posibilitatea forţelor obscure să înainteze şi să-şi lărgească dimensiunile. Această credinţă vă îndepărtează de la cunoaşterea Adevărului, de la esenţa existenţei voastre terestre. Analizează cu atenţie. Gândeşte-te; Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea Lui. I-a dat cea mai mare libertate – aceea de a putea alege între luminos şi întunecos. Omului i-a fost dat sufletul. Tot ceea ce se vede în jur este dominat de om, omul are o voinţă proprie până şi în raportul cu Dumnezeu – poate să-L iubească sau nu. Nimeni şi nimic nu poate conduce omul în afară de voinţa lui. Dumnezeu îşi doreşte dragostea omului, ca răspuns la dragostea lui, însă Dumnezeu vrea dragostea omului liber, asemănător Lui.

Dumnezeu a creat tot ce se vede şi-n acelaşi timp şi planetele. Acestea servesc la stabilirea ordinii şi armoniei printre tot ce este viu: plantele, lumea animală, ajută corpul uman dar nu au absolut nicio putere asupra sufletului şi al raţiunii. Nu ele guvernează omul, din contra, el cu subconştientul său mişcă toate planetele.

Dacă un singur om şi-ar dori ca în cer să strălucească un al doilea soare, acesta nu ar apărea. A fost totul studiat astfel încât să nu se verifice o catastrofă interplanetară. În schimb dacă toţi oamenii, instantaneu, şi-ar dori un al doilea soare pe cer, acesta ar apărea.

Pentru a elabora un horoscop este necesar mai întâi de toate, să se studieze anumite date fundamentale: nivelul de conştiinţă temporală al omului, forţa voinţei şi a spiritului, aspiraţiile sufletului şi gradul de participare al acestuia în momentele existenţei cotidiane.

Zilele favorabile şi nefavorabile, furtunile magnetice, înalta şi joasa presiune sunt determinate de voinţă şi conştiinţă. Ai mai văzut vreodată o zi mohorâtă în care

oamenii să fie veseli sau o zi însorită, cu cer splendid, în care oamenii să fie trişti?

Crezi că eu delirez ca o nebună, când spun că formulele şi combinaţiile de litere de mine introduse în carte vor însănătoşi şi vor lumina oamenii? Nu crezi pentru că nu înţelegi… Dar, în realitate, este aşa de simplu.

Uite, eu acum vorbesc pe limba ta, folosesc aceleaşi amestecuri de cuvinte, uneori până şi intonaţia cu care le pronunţi tu. Îţi va veni uşor să-ţi aminteşti ce ţi-am spus eu, pentru că aceasta este limba ta proprie şi care poate fi înţeleasă de multă lume. Aceasta nu conţine cuvinte şi combinaţii de cuvinte care să fie folosite rar în vorbirea voastră uzuală. Este comună, obişnuită şi folosită în vorbirea voastră cotidiană. Dar eu o voi schimba puţin, voi rearanja foarte puţin anumite cuvinte. Tu te găseşti acum, într-o stare emotivă – din acest motiv, mai târziu, amintindu-ţi de această stare, îţi vei aminti tot ceea ce ţi-am vorbit eu. Vei scrie tot ce a fost spus şi în acest fel combinaţiile mele de litere vor nimeri în carte.

Ele sunt foarte importante. Sunt ca o rugăciune şi pot face miracole. Mulţi dintre voi ştiu deja că rugăciunile sunt formate din determinate combinaţii şi succesiuni speciale de litere. Aceste combinaţii şi succesiuni au fost create de persoane luminate cu ajutorul lui Dumnezeu.

Forţele obscure au tentat dintotdeauna să-i răpească omului posibilitatea de a se folosi de binecuvântarea dată de aceste combinaţii. Pentru asta, ele au schimbat până şi limba, au introdus cuvinte noi eliminându-le pe cele vechi, le-au alterat sensul. Înainte, de exemplu, în limba voastră existau patruzeci şi şapte de litere, acum au mai rămas doar treizeci şi trei. Forţele obscure au introdus combinaţiile şi formulele lor, intrând în contact, pentru asta, cu partea întunecată a omului, atrăgându-l cu lascivii şi cu pasiuni senzuale. Dar eu am scos la lumină combinaţii care au existat din timpurile primordiale, folosind doar simbolurile şi literele actuale şi de acum ele vor începe să-şi facă efectul. M-am chinuit atât de mult să le caut! Şi le-am

găsit! Le-am adunat pe cele mai bune, din multe timpuri. Am adunat multe. Le-am ascuns în ceea ce vei scrie tu.

După cum poţi vedea, aceasta este o simplă traversare a combinaţiilor de semne prin adâncul veşniciei şi infinitatea Cosmosului, precisă în gânduri, înţelesuri şi scop.

Tu scrie tot ce ai văzut, nu ascunde nimic: nici rău, nici bun, nici intim – doar în acest fel se vor conserva nealterate aceste combinaţii.

Tu o să te convingi de asta, crede-mă te rog, Vladimir. O să te convingi în timp ce vei scrie. În mulţi dintre cei care vor citi, ceea ce va fi scris va suscita sentimente şi emoţi care încă nu vor fi pătrunse şi conştientizate complet. Acest lucru ţi-l vor confirma ei – o să vezi şi o să auzi ce îţi vor confirma. Iar sentimentele care se vor naşte în ei vor fi luminoase, mulţi vor înţelege singuri, cu ajutorul acestor sentimente, mult mai multe decât vei scrie tu. Scrie măcar un pic. Când te vei convinge că lumea simte aceste combinaţii, când îţi vor confirma zece, o sută, o mie de persoane, tu vei crede şi vei continua să scrii totul. Doar crede! Crede în tine însuţi! Crede în mine!

Mai încolo voi putea vorbi mai semnificativ şi ei vor înţelege şi vor simţi. Dar cel mai important lucru rămâne, însă, educaţia copiilor. Tu erai interesat să afli despre farfuriile zburătoare, despre mecanisme, despre rachete şi planete. Eu, însă, doream atât de mult să vorbesc despre educaţia copiilor... O s-o fac – o să-ţi explic mai multe când voi reuşi să cimentez în tine o conştiinţă mai stabilă.

Toate acestea vor trebui citite când mecanismele artificiale nu vor deranja. Zgomotele artificiale dăunează şi îndepărtează omul de Adevăr. Să rămână doar sunetele lumii autentice, create de Dumnezeu. Ele poartă în ele informaţiile despre Adevăr, despre binecuvântarea Divină şi ajută conştiinţa. Şi implicit, lecuirea va fi şi ea mai profundă.

Tu, desigur, te îndoieşti din nou şi nu crezi în puterea lecuitoare a cuvintelor, gândeşti că eu... Dar în asta nu există absolut nimic mistic, fantezist sau în contradicţie cu legile vieţii spirituale.

Când în om vor apărea sentimentele luminoase, se va face simţită neapărat o influenţă benefică asupra tuturor organelor interne. Sentimentele luminoase reprezintă mijlocul cel mai puternic şi mai eficace în combaterea oricărei boli. Cu ajutorul acestor sentimente, Dumnezeu lecuieşte. În acest fel au apărut sfinţii adulatori. Citeşte Vechiul Testament şi te vei convinge singur. Cu ajutorul acestor sentimente, anumite persoane din lumea voastră pot să vindece. Mulţi dintre medicii voştri ştiu asta. Întreabă-i pe ei, dacă nu mă crezi. Îţi vine mai uşor să-i crezi pe ei. Cu cât mai luminos şi mai puternic este acest sentiment cu atât mai puternic va fi efectul asupra aceluia spre care este îndreptat.

Eu am putut din totdeauna, să vindec cu raza mea. Străbunicul m-a învăţat şi mi-a explicat cum se face, când eram mică. Am făcut-o de multe ori cu *grădinarii* mei.

Acum raza mea este de multe ori mai puternică decât a bunicului şi a străbunicului meu. Ei spun că asta depinde de sentimentul care s-a născut în mine, numit *Dragoste.*

El este aşa de mare, de plăcut şi chiar puţin arzător. Aş vrea să-l dăruiesc tuturora şi ţie. Aş vrea ca toţi să stea bine şi ca totul să fie bun aşa cum şi-a dorit Dumnezeu.

Anastasia pronuţă monologul ei cu o inspiraţie şi o dăruire neobişnuite. Se aruncă literalmente, cu discursul ei în timp şi spaţiu. Apoi tăcu. O privii înmărmurit de ardoarea şi de convingerea ei, apoi o întrebai:

- Anastasia, asta-i tot? Nu mai este nicio nuanţă pe care ai putea s-o fi omis din planurile tale, din visul tău?

- Restul, Vladimir, sunt mărunţişuri. Nu sunt esenţiale. Le-am introdus ca pe lucruri secundare, fără să reflect prea mult. Exista doar un singur incovenient, te privea pe tine, dar am reuşit să-l înlătur şi pe acesta.

- Despre asta vorbeşte-mi mai detaliat. Care este acea dificultate, care mă priveşte?

- Înţelegi, te-am făcut cel mai bogat om de pe Pământ. Şi-n acelaşi timp şi cel mai celebru. O să se întâmple peste câtva timp. În timp ce visam, detaliam… în timp ce visul meu îşi lua zborul purtat de forţele luminoase… Forţele obscure… Ele încercau, tot timpul să adauge ceea ce le este specific – răul. Cu efectele lor negative încearcă să-l afecteze pe destinatarul visului, sau pe cei din apropierea lui…

Gândurile mele zburau libere şi cu foarte mare viteză dar, cu toate astea, forţele obscure reuşeau să le ajungă din urmă. Au renunţat la multe din activităţile lor terestre şi s-au concentrat să pună în mişcare propriile mecanisme în jurul visului meu – eu, atunci, am născocit o strategie… Am fost mai şmecheră decât ele.

Am constrâns toate mecanismele lor să lucreze în slujba binelui. Forţele obscure s-au împrăştiat pentru mai puţin de o clipită, dar asta a fost de ajuns ca visul meu, susţinut de forţele luminoase, să se înalţe în infinitul strălucitor, care pentru ele este de neajuns.

- Ce ai născocit, Anastasia?

- Spre surprinderea lor, am prelungit perioada forţelor obscure, în care tu va trebui să înfrunţi anumite dificultăţi. Ca să fac asta te-am privat de ajutorul pe care ţi-l dădeam cu raza mea. Ele s-au mirat tare, nevăzând în acest gest, nicio logică din partea mea. În acele clipe eu, repede-repede, am luminat toate acele persoane care vor face parte din viitorul tău.

- Ce înseamnă asta?

- Lumea va ajuta visul meu şi pe tine, cu micuţele lor razele aproape inutilizabile. Dar ei vor fi mulţi şi voi toţi împreună veţi transforma visul în realitate. Veţi depăşi era forţelor obscure. Îi veţi ajuta şi pe alţii s-o facă.

Iar tu nu vei fi arogant şi zgârcit când vei fi bogat şi faimos. Pentru că vei înţelege că important nu este banul,

cu el nu se poate cumpăra niciodată căldura şi nici iubirea sinceră a unui suflet uman.

Tu vei înţelege asta în timp ce vei vedea şi vei cunoaşte aceste persoane. Acestea, de asemenea, vor înţelege. Cât despre genuflexiunile din bancă... Raporturile dintre tine şi bănci, oricum, le-am născocit, ca tu să te poţi ocupa şi de sănătatea ta. În felul ăsta vei face puţină gimnastică în timp ce vei primi banii şi o vor face şi câţiva bancheri. Şi lasă să fie şi puţin ridicol. În acest fel mândria ta se va mai înmuia.

Şi iată că toate dificultăţile şi obstacolele pe care le-au născocit forţele obscure în epoca lor, te vor căli pe tine şi pe cei care te înconjoară. Vă vor face mai conştienţi. Şi, în consecinţă, vă veţi izbăvi de toate ispitele întunecate, cu care ele se mândresc aşa de tare. Toate astea le-au provocat ele însele, în acele secunde în care s-au împrăştiat. Acum nu vor mai putea ajunge din urmă, niciodată, visul meu.

- Anastasia! Iubita mea, visătoare. Fantezista mea!

- Ah... Ce bine ai zis! Mulţumesc! Îţi mulţumesc – ce frumos ai spus, *iubita mea!*

- Cu plăcere. Eu însă, te-am mai numit şi visătoare şi fantezistă. Nu te-am jignit?

- Nu. Nu m-ai jignit, deloc. Tu nu ştii încă, cu câtă precizie se adeveresc visele mele, când sunt strălucitoare şi bine amănunţite. Acesta se va adeveri negreşit, pentru că îmi este drag şi luminos. Va lua naştere o carte, care va face ca în oameni să înflorească sentimente neobişnuite, iar aceste sentimente vor chema alte persoane...

- Aşteaptă Anastasia, iar începi să te aprinzi. Linişteşte-te.

***

Trecuse puţin timp de când eu întrerupsem discursul fervent de fantezie al Anastasiei.

Nu-mi era clar deloc sensul monologului său. Tot ceea ce spuse ea mi se părea prea fantastic. Abia un an mai târziu, redactorul revistei *Miracole şi Aventuri*, Mihail Fyrnin, citind manuscrisul în care era conţinut acest monolog, îmi trecu emoţionat, proaspătul număr al revistei sale (ediţia din mai 1996).

Numai ce luai cunoştinţă de conţinutul acestui articol, fui asaltat de o agitaţie incredibilă. Dintr-odată doi mari învăţaţi – academicianul Anatoli Akimov şi academicianul Vlail Kaznaceev în articolele lor vorbeau despre existenţa unei Raţiuni Superioare, despre strânsul raport dintre om şi Cosmos, despre razele invizibile care provin de la om. Au reuşit, cu aparaturi speciale, să fotografieze aceste raze, care erau emanate de oameni, iar în revistă erau prezentate două exemple.

Ştiinţa vorbea de lucruri despre care Anastasia ştia deja din copilărie şi pe care le folosea în viaţa de zi cu zi, încercând să ajute oamenii.

De unde aş fi putut şti, cu un an în urmă, că Anastasia, care stătea dinaintea mea, în unica ei fustă ponosită, încălţată cu şoşonii săi ridicoli, agitată – înnebunind nasturii de la geacă, era într-adevăr în posesia acestor vaste cunoştinţe, ca aceea de a influenţa destinul oamenilor? Că pornirile ei spirituale ar fi fost, într-adevăr în măsură să contrasteze ceea ce este obscur şi nociv pentru umanitate? Că un medic faimos al Rusiei, preşedintele fundaţiei vracilor populari din Rusia, V.A.Mironov, ar fi adunat colaboratorii săi şi le-ar fi spus: în comparaţie cu ea suntem toţi nişte păduchi? Şi adăugă că lumea nu cunoştea, încă, forţe mai mari ca ale ei? S-a amărât aflând că am fost, atât de mult timp, incapabil să o înţeleg.

Că mulţi ar fi perceput energia unei forţe enorme, emanată de carte. Ca ploaia de primăvară, care spală mizeriile, au început să se cearnă o mulţime de poezii, imediat după primul mic tiraj al cărţii a cărei autoare, o consider şi pe Anastasia?

Acum, stimate cititor, tu ţii în mână această carte şi o citeşti. Doar tu poţi judeca, dacă în inima ta trezeşte sentimente. Ce simţi? Spre ce te conduce?

Rămasă singură în taiga, acolo în poieniţa ei, Anastasia, cu tenacitate, folosind raza ei binefăcătoare, va înlătura barierele care stau dinaintea visului ei pentru a aduna şi a entuziasma multe alte persoane care vor participa la realizarea visului său.

În acest fel, în minutele critice, îmi stară alături trei studenţi moscoviţi, fără să primească vreo oarecare recompensă în bani pentru munca lor (ajutându-mă chiar, material). Descurcându-se cu ceea ce câştigau din muncile temporare, ei, mai ales Lioşa Novicicov, nopţi de-a rândul, au cules la computerele lor textele cărţii Anastasiei.

Nu s-au oprit din scris nici măcar în timpul sesiunilor de examene.

A unsprezecea tipografie a Moscovei a tipărit pentru prima oară cărticica într-un tiraj de două mii de exemplare. A publicat-o fără ajutorul unei edituri. Dar înainte de asta, jurnalistul Evghenii Kvitko de la cotidianul cutivatorilor *Buletinul ţăranului*, a fost primul care a vorbit de Anastasia. După care, Katia Golovina de la *Moskovskaya pravda*, apoi *Cotidianul pădurii, Lumea Noutăţilor* şi *Radio Rusia*. Revista *Miracole şi aventuri*, în care vin publicate ilustrele însemnări ale *Academiei de ştiinţă*, împotriva tradiţiei, a dedicat Anastasiei câteva articole scriind: „Nici în cele mai ardue vise ale lor, academicienii noştrii nu ating intuiţiile Anastasiei, o profetă din taigaua siberană. Puritatea gândurilor îl face pe om omnipotent şi atotştiutor”.

Doar mass-media respectabilă a capitalei a scris despre Anastasia, ca şi cum ar fi ales-o ea însăşi, evitând tot ce este scandalistic, de stradă, conservând grijulie puritatea visului.

Toate astea au devenit transparente la un an de la întâlnirea cu ea dar, atunci, neînţelegând-o şi necrezând-o profund, am încercat să dirijez conversaţia spre o temă mai apropiată mie – oamenii de afaceri.

Oameni puternici

Cea mai fidelă evaluare a personalităţii tale este evaluarea făcută de persoanele care te înconjoară

Anastasia îmi vorbi mult despre aceste persoane, pe care noi îi numim oameni de afaceri, despre influenţa spirituală pe care o exercită ei asupra colectivităţii în care trăiesc şi pentru asta rupse un beţişor şi desenă un cerc pe pământ. În cerc desenă câteva cerculeţe mai mici, iar în centrul fiecăruia făcu câte un punct.

În jurul cercului mare mai erau desenate altele de aceeaşi mărime. Părea un soi de hartă a planetelor în mijocul lumii terestre – mai adăugă multe alte amănunte şi vorbi:

- Cercul cel mare este Pământul, planeta pe care trăiesc oamenii. Micile cerculeţe reprezintă comunităţi umane, unite între ele într-un anumit mod. Punctele sunt persoanele care conduc aceste comunităţi. De modul în care aceste persoane ghidează comunităţile, de cum se comportă cu componenţii acestora, cu care sunt în contact, de clima psihologică creată în jurul lor, de felul în care îşi folosesc propria influenţă, depinde nivelul calitativ al traiului comunităţii – vor sta bine sau rău. Dacă majoritatea acestora va sta bine, fiecare va emana o lumină pozitivă, iar de la comunitate, în ansamblu, va iradia lumină. În caz contrar, comunitatea va fi întunecată.

Anastasia sublinie o parte din cerculeţe, îngroşându-le.

- Cu siguranţă, starea lor interioară va mai fi influenţată şi de alţi factori dar în tot acest timp cât vor trăi în comunitate, cel mai important rămâne contactul cu cine îi comandă. Pentru Univers este foarte important ca de pe Pământ, în ansamblu, să fie emanată o energie luminoasă. Energia şi lumina dragostei, a binelui. Asta o spune şi Biblia: Dumnezeu este dragoste.

Îmi pare rău, îmi pare aşa de rău pentru oamenii pe care voi îi numiţi oameni de afaceri. Ei sunt cei mai nefericiţi. Aş vrea aşa de mult să-i ajut, dar îmi vine greu de una singură.

- Greşeşti Anastasia, la noi sunt consideraţi nefericiţi pensionarii, persoanele care nu reuşesc să găsească de muncă, cei care nu au o casă, haine, de mâncare. Un om de afaceri are de toate, şi la un nivel mai înalt decât ceilalţi. Ei îşi pot permite plăceri care altora le sunt prohibite.

- Care, de exemplu?

- Chiar de ar fi să ne referim la un afacerist de talie medie – acesta îşi poate permite o maşină modernă, un apartament. Nu are dificultăţi în privinţa îmbrăcămintii şi a mâncării…

- Dar fericirea? Satisfacţia lui unde-i? Priveşte.

Anastasia mă trase din nou lângă ea în iarbă şi, ca şi prima dată, când mi-o arătă pe soţie, începu să-mi arate nişte imagini.

- Uite, vezi? Chiar în acest moment, el s-a urcat în maşina aceea pe care tu o consideri şic. Vezi – stă de unu singur pe bancheta din spate… în maşină este aer condiţionat. Şoferul îl duce foarte lin, nu-l zdruncină. Dar uite cât este de concentrat şi de gânditor chipul acestui bărbat, se gândeşte, îşi face planuri, îi este frică de ceva… uite, acum a luat în mână ceea ce voi numiţi telefon. Este agitat… A primit o veste… Trebuie să evalueze repede şi… să ia o hotărâre. Este foarte concentrat. Reflectă. În sfârşit, s-a hotărât. Uite-l acum, şade aparent relaxat, dar i se citeşte pe chip preocuparea şi incertitudinea. Cât despre fericire – nici umbră.

- Asta este munca lui, Anastasia.

- Este un stil de viaţă, iar în el nu există nicio mică rază de lumină din momentul deşteptării dimineaţa şi până seara când merge la culcare, uneori nici măcar în somn. El nu vede frunzuliţa care înverzeşte şi nici mugurii care îmbobocesc primăvara.

Este înconjurat de oameni care-i poartă invidie şi care râvnesc la averile lui. Încercările acestui om de afaceri, de a se înconjura de ceea ce voi numiţi protecţie – casa îi este efectiv o fortăreaţă – nu-i dă linişte totală, deoarece frica şi grijile cuibărite în el îl vor urmări pentru totdeauna...

Aşa va fi până în pragul morţii, până la capătul vieţii sale şi el se va duce regretând tot ceea ce lasă...

- Un om de afaceri are bucuriile lui. Ele vin atunci când atinge rezultatele sperate, când realizează proiectele planificate.

- Nu este adevărat – nu reuşeşte bine să se bucure de o realizare, că imediat i se prezintă dinainte o nouă propunere mai dificilă şi trebuie să reia totul de la capăt, doar că de data asta planurile sunt şi mai mari şi, bineînţeles, mai greu de realizat.

Frumoasa pădureancă desenase în faţa mea un tablou trist şi tenebros care oglindea condiţia aparent fericită a păturii sociale a oamenilor de afaceri, un tablou în existenţa căruia mă încăpăţânam să cred... Încercai s-o contrazic, argumentând:

- Tu, Anastasia, uiţi puterea lor de a-şi atinge ţelurile propuse, de a obţine satisfacţii materiale, admiraţia de care se bucură din partea femeilor şi respectul cu care îi tratează semenii lor pe aceşti oameni.

Anastasia îmi răspunse:

- Iluzii. Nimic din toate astea nu este adevărat. Unde ai văzut tu privirea plină de admiraţie pentru un om care se plimbă într-o maşină luxoasă sau care locuieşte într-o casă splendidă? Nimeni nu o să fie de acord cu ceea ce ai spus tu acum. Sunt priviri de invidie, indiferenţă şi ură. Şi nici măcar femeile nu-i pot iubi pentru că sentimentele lor se amestecă cu dorinţa de a avea, nu numai pe acel bărbat dar şi avuţiile lui. La rândul lor, nu pot iubi cu adevărat o femeie, deoarece nu-şi pot face atât de mult loc în sufletele lor pentru sentimente atât de măreţe.

Căutarea altor argumente ulterioare mi se păru inutilă, deoarece tot ce afirma ea, putea fi confirmat sau

contrazis, doar de persoanele în discuţie. Eu însumi, om de afaceri, nu reflectasem niciodată la ceea ce spusese Anastasia, nu calculasem niciodată adevăratele minute de bucurie din viaţa mea şi, cu atât mai puţin, puteam face asta în locul altora. Ca şi cum acestor oameni, nu le era permis să se smiorcăie, sau să se lamenteze ci, dimpotrivă, fiecare la rândul lui trebuia să arate prosperitate şi satisfacţie în viaţă.

Cu siguranţă, din acest motiv s-a cuibărit în marea majoritate a umanităţii ideea că ar fi persoane care au primit multe daruri de la viaţă. Anastasia nu capturase manifestările exterioare ale sentimentelor ci acelea interioare, adevărate, ascunse în intimitate. Determinase condiţia omului în baza luminii emanate de el şi a ceea ce se putea vedea prin ea. Cred că doar datorită vocii Anastasiei am reuşit să văd toate acele tablouri şi situaţii pe care ea mă ajutase să le văd. Îi dezvăluii ceea ce gândeam şi ea îmi răspunse:

- Acum, o să te ajut. Este simplu. Închide ochii, întinde-te pe iarbă, cu braţele întinse pe lângă corp şi relaxează-te total. Cu mintea, încearcă să vezi Pământul întreg, încearcă să vezi culoarea lui şi lumina albăstrie emanată de el. Restrânge-ţi apoi, raza imaginaţiei tale, nu îmbrăţişa cu ea întreg Pământul, micşorează-i câmpul de acţiune, până când o să vezi detalii concrete. Caută oamenii acolo unde lumina albăstrie va fi mai intensă. Restrânge încă mai mult raza ta şi vei vedea o singură persoană sau doar câteva. Hai să o facem împreună, te ajut eu.

Ea mă luă de mână, îşi întinse degetele ei de-a lungul degetelor mele, apăsă buricele degetelor pe palma mea, degetele de la cealaltă mână care se odihnea în iarbă, erau îndreptate în sus.

Îi urmai sfaturile, făcui exact ce-mi ceru. După câteva momente văzui, nu prea nitid, trei persoane în jurul unei mese discutând aprins între ele. Nu înţelegeam cuvintele şi, în genere, nu se auzea nimic.

- Nu, spuse Anastasia, aceştia nu sunt oameni de afaceri. Acuş o să-i găsim.

Ea îşi ghidă mica sa rază de jur împrejur, cutreieră birourile mici şi mari, cluburi exclusive, mese festive şi chefuri pompoase. Luminescenţa albăstrie – ori era foarte slabă, ori nu se zărea deloc.

- Uite – este deja noaptea târziu şi el a rămas singur în cabinetul său şi fumează; acestui afacerist ceva i-a mers strâmb. Acesta, în schimb, uite-l cât este de mulţumit, stă în piscină cu fete împrejurul său. Este beat dar de luminescenţă, nici vorbă. El, în realitate, încearcă să uite ceva, satisfacţia lui este prefăcută…

Ăsta este acasă. Uite-o pe nevastă-sa şi pe fiul lor care cere ceva… Telefonul… Şi uite-l, din nou, serios – preocupările din mintea lui i-au împins în al doilea plan chiar până şi pe cei dragi din jurul lui. Continuă aşa, să lumineze cu raza ei, situaţii plăcute sau mai puţin, până ce dădurăm peste această scenă înspăimântătoare… Pe neaşteptate ni se înfăţişă o cameră într-un apartament, după cât se putea vedea, de mare confort…

Pe o masă rotundă zăcea un om dezbrăcat, mâinile şi picioarele îi erau legate de masă, capul îi atârna pe spate, iar pe gură avea lipită o bandă adezivă ca acelea folosite la ambalaje. Lângă masă stăteau doi tineri zdraveni – unul tuns scurt – celălalt mai slăbuţ, cu părul lins şi lung. Pe un fotoliu undeva mai în spate, la lumina unei veioze, stătea o femeie tânără. Şi ea avea pe gură banda adezivă, iar undeva la înălţimea pieptului, se zărea un cordon, probabil de la un capot de baie, care o ţinea legată de fotoliu. Picioarele îi erau legate separat, de fiecare picior al fotoliului. Avea pe ea doar o cămăşuţă toată zdrelită. Lângă ea stătea un om mai în vârstă slăbuţ, care bea ceva – probabil cognac. Pe masa din faţa lui erau aşezate tablete de ciocolată. Cei doi tineri nu beau. Aceştia vărsară pe pieptul bărbatului legat un lichid, probabil vodcă sau spirt, şi-i dădură foc. Am înţeles imediat că era vorba despre o reglare de conturi.

Anastasia îşi îndepărtă raza de această scenă. Eu exclamai:

- Întoarce-te! Fă ceva!

Ea întoarse scena şi-mi răspunse:

- Imposibil. Faptul este deja consumat. Acum este prea târziu – trebuia să fi intervenit mai devreme, înainte ca toate astea să se petreacă.

Eu privii năucit toată scena şi, la un moment dat, văzui clar ochii tinerei – ochi plini de teroare şi imploratori.

- Fă ceva! Dacă ai o inimă în piept, trebuie să faci ceva! – îi urlai eu, Anastasiei.

- Nu stă în puterile mele, este ca şi cum ar fi fost programat totul dinainte, nu de mine, eu nu pot interveni direct. *ELE,* acum, sunt mai puternice.

- Şi-atunci unde este bunătatea ta, unde sunt capacităţile tale?

Anastasia tăcea. Teribila scenă se pierdu uşor, uşor în ceaţă... Pe neaşteptate, bătrânelul care bea cognac, dispăru.

Simţii pe loc, o slăbiciune în tot corpul. Simţii cum îmi amorţi mâna pe care mi-o ţinea Anastasia.

Îi auzii vocea răguşită şi vlăguită... articulând cu greu cuvintele.

Pronunţă:

- Lasă-mi mâna, Vladim... Nu reuşi nici măcar să termine de pronunţat numele meu.

Ridicându-mă în picioare, îmi retrasei mâna de la Anastasia. Mâna îmi atârna amorţită şi era toata albă. Începui să mişc degetele şi, încet-încet, îmi trecu amorţeala. O privii pe Anastasia şi mă speriai. Avea ochii închişi. Îi dispăruse toată roşeaţa din obraji. Sub pielea de pe mâini şi de pe faţă nu mai circula o picătură de sânge. Zăcea inertă şi fără duh. Iarba din jurul ei, pe o rază de vreo trei metri, era albă şi culcată la pământ. Ceva teribil se întâmplase! strigai:

- Anastasia! Ce-i cu tine, Anastasia?

Ea nu reacţionă în niciun fel. Atunci, frenetic, o prinsei de umeri şi-i zgâlţâii corpul moale şi fără vlagă. Fu în zadar, buzele ei erau complet albe, mute, fără sânge în ele.

- Mă auzi, Anastasia?

Sprâncenele i se ridicară puţin şi din dosul lor mă priviră ochii ei stinşi, inexpresivi. Atunci, luai plosca cu apă şi-i ridicai capul. Vroiam să-i dau să bea, dar ea nu putea înghiţi. O priveam şi gândeam febril ce puteam face.

Într-un târziu, buzele i se mişcară imperceptibil şi şoptiră:

- Du-mă într-un alt loc… la copac…

Ridicai corpul amorţit, îl luai pe sus şi-l dusei departe de cercul de iarbă înălbită. O întinsei aproape de cedrul cel mai apropiat. După puţin timp îşi reveni încet în fire, iar eu o întrebai:

- Ce s-a întâmplat cu tine, Anastasia?

- Am încercat să-ţi satisfac dorinţa, răspunse ea încet şi după un minut continuă: Cred că am reuşit.

- Arăţi teribil, puteai să mori.

- Am înfrânt legile naturii. M-am amestecat în ce nu trebuia. Pentru asta am consumat toate forţele şi energiile. Mă mir cum de mi-au ajuns.

- De ce ai riscat, dacă era aşa de periculos?

- Nu aveam de ales. Tu vroiai aşa de tare… Mă temeam că nu o să pot satisface dorinţa ta, mi-era frică că ai fi încetat să mă mai stimezi. Ai fi gândit că sunt doar în stare să vorbesc şi că nu fac nimic concret în viaţa reală.

Ochii săi mă priveau implorători, vocea îi era tremurătoare şi înceată când îmi vorbi din nou:

- Eu nu pot să-ţi explic cum se face, cum funcţionează acest mecanism natural, nu pot să-ţi descriu pe înţelesul tău şi probabil, degrabă, nici studioşii voştri nu vor putea s-o facă.

Înclină capul, tăcu ca şi cum ar fi adunat forţe. Mă privi din nou, cu ochii implorători şi pronunţă:

- Acum o să mă consideri şi mai mult o vrăjitoare sau o anormală.

În acele clipe aş fi vrut cu orice preţ să fac ceva pentru ea, dar ce? Vroiam să-i spun că o consideram o persoană normală, comună, o femeie inteligentă şi frumoasă, dar cum nu aveam percepţia unei relaţii normale cu ea, desigur Anastasia cu intuiţia ei, nu m-ar fi crezut.

Îmi amintii de povestirea ei, când străbunicul îi vorbea în copilărie... Cum străbunelul ei cu părul cărunt, stătea în genunchi în faţa Anastasiei şi îi săruta mânuţa. Mă aşezai în genunchi, în faţa ei, îi luai mâna încă palidă şi rece, i-o sărutai şi-i spusei:

- Dacă tu eşti anormală atunci, tu eşti cea mai bună, cea mai fantastică, cea mai inteligentă şi cea mai frumoasă dintre toţi anormalii.

În sfârşit un surâs îi destinse din nou buzele Anastasiei, iar ochii ei mă privira recunoscători. Pe umerii obrajilor începu să se întrevadă puţină roşeaţă.

- Anastasia, tabloul era înfricoşător. L-ai ales în mod special?

- Am căutat, cel puţin ca exemplu, ceva bun, dar nu am găsit nimic. Sunt toţi închişi în celulele lor de griji. Sunt singuri cu problemele lor, nu întreţin aproape niciun fel de relaţii spirituale.

- Atunci, ce se poate face, ce crezi că ai putea să faci, în afară de regrete şi păreri de rău? Mă simt dator să-ţi spun că oamenii de afaceri sunt persoane foarte puternice.

- Foarte puternici, aprobă ea, şi interesanţi. Trăiesc două vieţi în acelaşi timp. Una interioară, a lor proprie, de care nu ştie nimeni (nici cei dragi) şi alta exterioară pentru cei care îi înconjoară. Dar cred că pot fi ajutaţi. Trebuie întărite raporturile spirituale, sincere, dintre ei. Este necesară o aspiraţie deschisă spre purificarea gândurilor.

- Anastasia, probabil că o să fac ce mi-ai cerut tu.

O să-ncerc să scriu o carte, o să înfiinţez o asociaţie a oamenilor de afaceri cu gânduri pure, doar că voi face asta în felul în care am înţeles eu.

- O să-ţi vină foarte greu. Eu nu o să pot să te ajut îndeajuns, în mine au mai rămas puţine forţe. Forţele

obscure vor opune rezistenţă mult timp. Acum, pentru câtă va vreme, nu o să mai pot să văd cu raza mea la distanţă. Şi cu vederea normală nu te văd bine, nici măcar pe tine.

- Anastasia, pierzi vederea?

- Cred că o să se restabilească. Îmi pare rău doar că, pentru ceva timp, nu te voi putea ajuta..

- Nu este neapărat nevoie să mă ajuţi, Anastasia. Tu încearcă să te pui pe picioare, pentru copil şi pentru a ajuta pe alţii.

***

Trebuia neapărat să plec, să ajung pe navă. Am aşteptat până ce îşi recăpătă, cel puţin în exterior, aspectul ei obişnuit, după care m-am îndreptat spre şalupă. Anastasia apucă mânerul de la prora bărcii şi mă împinse spre larg. Barca fu prinsă şi purtată de curenţi.

Anastasia stătea în apă până la genunchi, poalele fustei erau complet ude şi unduiau pe valurile apei.

Am tras cu putere şufa starterului. Motorul porni într-un zgomot asurzitor, întrerupând liniştea cu care mă obişnuisem în acele trei zile, barca se smulse brusc înainte, prinzând viteză, îndepărtându-mă de ciudata pustnică a pădurii care rămase singură pe malul apei…

Pe neaşteptate, Anastasia ieşi din apă şi începu să alerge de-a lungul malului urmărind barca.

Părul său, în bătaia vântului, părea coada unei comete… încerca să alerge cât putea de tare, folosind probabil, toată energia care îi mai rămăsese, forţându-se să facă imposibilul – să ajungă şalupa care se îndepărta cu viteză. Dar nu reuşi. Încet-încet, distanţa între noi se mări. Mă întristai pentru efortul ei inuman şi, dorind să întrerup cât mai repede durerosul moment al despărţirii, cu toate forţele împinsei până la fund pedala acceleratorului. Îmi trecu prin minte ideea că Anastasia ar fi gândit că m-am speriat din nou de ea şi că fugeam.

Motorul, cu zgomotul său infernal, accelerat la maxim, înălţă deasupra apei prora bărcii care se forţa să avanseze tot mai repede şi să mărească tot mai mult distanţa dintre mine şi Anastasia…

Însă ea! … O Doamne! Ce făcea?

Anastasia, în cursa ei nebună, îşi rupse fusta udă de pe ea şi o aruncă să nu o împiedice la alergat. Se încăpăţâna să alerge tot mai repede şi se petrecu imprevedibilul: distanţa dintre ea şi şalupă se micşora văzând cu ochii.

În faţa ei, pe mal se căsca o râpă abruptă. Continuând să apăs cât puteam pe accelerator, gândii că poate râpa o va opri din cursa ei, astfel s-ar fi terminat pentru mine acea scenă sfâşietoare.

Dar, Anastasia continua cursa ei dezlănţuită, din când în când ridica mâinile în aer ca şi cum ar fi cercetat spaţiul dinaintea ei.

Oare, într-adevăr, i s-a înrăutăţit atât de tare vederea, încât să nu vadă prăpastia care se căsca dinaintea ei?

Anastasia continuă, însă fără să încetinească absolut deloc. Se prăbuşi în genunchi pe dâmbul care se ridica dinaintea râpii şi ridicând mâinile în direcţia mea, strigă din toate răsputerile. Eu auzii vocea prin mugetul sălbatic al motorului şi prin zgomotul asurzitor pe care îl făcea barca sfâşiind apa, dar auzii ceva slab ca un susur:

- În aval este o uscă… us-că-tu-ră, trunchiuri scufundate în apă.

Mă răsucii iute cu faţa înainte, neînţelegând bine ce se întâmplă, virai brusc cârma ambarcaţiunii şi puţin lipsi să ia apă şi să se răstoarne pe o parte. Un enorm trunchi de copac răsturnat, care cu un capăt era înfipt în fundul apei iar cu celălalt abia se vedea la suprafaţa apei, atinse uşor, doar lateral, fundul bărcii. Dacă lovitura ar fi fost frontală, ar fi perforat cu siguranţă fundul subţire de aluminiu al bărcii.

Ajuns în zona navigabilă a fluviului, trecut de orice pericol, şoptii în direcţia malului, unde se mai zărea doar o figură îngenunchiată care devenea tot mai mică:

- Mulţumesc, Anastasia…

Cine eşti tu, Anastasia?

Vaporul mă aştepta la Surgut. Căpitanul, împreună cu echipajul, aşteptau ordine de la mine. Dar eu nu reuşeam să mă concentrez asupra traseului de urmat, astfel că am ordonat prelungirea şederii în Surgut, organizarea unei seri distractive pentru tineretul locului şi am dispus deschiderea expoziţiei de bunuri de larg consum şi prestări de servicii.

Gândurile, însă, mă purtau la evenimentele legate de relaţia cu Anastasia. Am cumpărat dintr-un magazin o sumedenie de manuale de ştiinţă populară, cărţi referitore la fenomenele neobişnuite şi paranormale din acea regiune a Siberiei. M-am retras în cabina mea de pe vas, chinuindu-mă să găsesc o explicaţie în acele cărţi.

Printre altele mă interesa, în mod deosebit, dacă, într – adevăr, în Anastasia s-ar fi putut naşte un sentiment de dragoste în timp ce, încercând s-o ajute pe tânăra fată în acea seară, strigă împreună cu ea: „Te iubesc, Vladimir!”

Cum de simple cuvinte, pe care noi deseori le pronunţăm fără a pune în ele sentimente autentice, au avut efect asupra Anastasiei, în ciuda diferenţei de vârstă, a

unghiurilor de vedere asupra omenirii şi a modurilor de viaţă dintre noi?

Sfaturile şi dezvăluirile din manualele populare nu-mi revelară niciun secret. Atunci am luat Biblia. Şi, iată răspunsul! Chiar la începutul evangheliei după Ioan era scris:

„La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu”

Oare pentru a câta oară rămasei şocat de cât de punctuale sunt precizările din această incredibilă carte?

Dintr-odată, multe lucruri mi-au devenit clare. Anastasia, necunoscând minciuna şi înşelăciunea, nu putea pronunţa cuvintele la întâmplare. Îmi amintii o frază pe care o spuse chiar ea: Eu am uitat complet, în acel moment, că nu pot pronunţa cuvintele aşa pur şi simplu, în spatele lor trebuie neapărat să stea sentimentele, conştiinţa sau informaţiile motivate ale naturii.

O Doamne!!! A fost aşa de nefericită! Pentru ce mi le adresă mie, acele cuvinte – mie care deja nu mai eram tânăr, aveam o familie şi care eram deja sub puterea tuturor acelor slăbiciuni lumeşti, cum spunea ea, nocive şi obscure? Cu puritatea ei interioară era demnă de cu totul altcineva! Dar cine ar fi putut-o iubi cu un atât de ciudat mod de viaţă şi cu astfel de mari rezerve de inteligenţă şi cunoştinţe?

La prima vedere pare o fată normală, doar neobişnuit de frumoasă şi atrăgătoare dar, după ce începi s-o cunoşti mai bine şi intri în contact mai îndeaproape cu ea, se transformă într-o creatură care trăieşte dincolo de limitele raţiunii.

Cum este posibil să se fi născut în mine astfel de senzaţii? Eu – care nu aveam destule cunoştinţe pentru a înţelege sensul existenţei noastre? Alţii ar fi înţeles-o altfel?

Mi-amintesc că nici în momentul despărţirii noastre, eu nu mi-am dorit nici s-o sărut, nici s-o îmbrăţişez. Nu ştiu dacă ea ar fi vrut sau nu? Dar, ce vroia ea? Mi-amintesc cum vorbea despre fanteziile şi despre visele ei. Cât de

ciudată era filosofia ei despre dragoste? – să organizez o asociaţie a oamenilor de afaceri pentru a-i ajuta, să scriu o carte în care să dau sfaturi oamenilor, să conduc lumea dincolo de era forţelor obscure.

Şi ea credea! Era convinsă că totul se va realiza. Am încercat s-o mulţumesc: i-am dat cuvântul de onoare că o să înfiinţez o asociaţie a oamenilor de afaceri şi că o să scriu o carte. Acum, având promisiunea mea, cu siguranţă ar fi mers mai departe cu fanteziile ei...

Ar fi născocit, cu siguranţă, ceva şi mai simplu şi mai real.

În sufletul meu îşi făcu loc mila pentru Anastasia. Mi-o imaginam în pădure aşteptând visătoare ca toate acestea să se transpună în realitate. Ar fi fost bine dacă s-ar fi limitat doar la asta....

Dar dacă ar fi început ea însăşi să intreprindă ceva: va încerca să dirijeze raza ei de bunătate, va părădui colosala energie a sufletului ei crezând în imposibil? Cu toate că se chinui să-mi demonstreze capacităţile razei sale, stăruindu-se să-mi explice mecanismul acesteia, conştiinţa mea nu o accepta ca pe o realitate. Judecaţi voi singuri – după spusele ei, ea dirijează raza sa spre o persoană, o luminează cu o undă invizibilă, îi dăruie propriile sentimente şi înclinaţia spre bine, spre luminos.

- Nu, nu gândi absolut deloc că eu mă amestec în psihic, sau că forţez sufletul şi gândul. Omul are puterea de a le atrage sau respinge, în măsura în care aceste sentimente îi plac, cât de mult şi le poate apropia de suflet şi cât de multe de astfel de sentimente pot să-i încapă în inimă. Atunci devine mai luminos şi în exterior, iar bolile care sunt pe lumea voastră, se îndepărtează de la el, parţial sau complet. Aşa pot face bunicii mei şi eu am ştiut dintotdeauna s-o fac – străbunelul m-a învăţat în copilărie, când se juca cu mine. Dar acum raza mea a devenit mult mai puternică decât aceea a buneilor mei – ei spun că în mine s-a născut un sentiment neobişnuit, care se cheamă

Dragoste. Este un sentiment luminos, chiar puţin arzător. Este atât de mare… aş vrea să-l dăruiesc…

- Cui, Anastasia? – întrebai eu.

- Ţie şi tuturor celor care sunt în stare să-l primească. Aş vrea ca toţi să stea bine. Când tu vei începe să faci ceea ce am visat, eu îţi voi trimite mulţi din aceşti oameni, iar voi toţi împreună…

Amintindu-mi de toate astea şi imaginândumi-le, am realizat că nu puteam să nu încerc să fac ceea ce îşi dorea Anastasia, altminterea, pentru tot restul vieţii, m-ar fi frământat îndoiala şi aş fi trăit cu senzaţia de a fi un trădător al viselor Anastasiei… chiar de nu prea reale, dar atât de râvnite de ea…

Tăinuind hotărârea în adâncul sufletului meu, ordonai întoarcerea spre Novosibirsk.

I-am cerut directorului executiv al societăţii mele să se ocupe de descărcarea mărfurilor şi a materialelor de expoziţie de pe vas. Mi-am inventat o scuză în faţa soţiei mele şi m-am îndreptat spre Moscova.

Am plecat să transpun în realitate, sau cel puţin măcar să încerc să realizez visul Anastasiei.

(Va continua…)

Apelul autorului către cititori

Dragi cititori, vă mulţumesc. Le mulţumesc tuturor celor care s-au arătat binevoitori şi înţelegători în privinţa Anastasiei. Eu nu aveam de unde să bănuiesc că ea, cu adevărat, va trezi atâtea emoţii şi sentimente în oameni. Mi – aş fi dorit mult să pot răspunde personal la toate scrisorile voastre, dar în aceste momente nu am posibilitatea fizică de a o face. Ultimele rânduri ale acestei cărţi le-am scris aflându-mă în Caucaz unde, cu arheologii locali, cu mult entuziasm, am făcut săpături la dolmenele despre care vorbea Anastasia. Împreună cu arheologii am găsit aceste dolmene. Le-am văzut cu proprii noştri ochi. Le-am fotografiat. Sunt construcţii de piatră antice. Au aproape zece mii de ani. Ele au un scop funcţional până şi pentru oamenii zilelor noastre. Se află în munţii Caucaz, undeva la sud pe lângă oraşele Novosibirsk, Ghelendjyk, Tuapse. Sunt predecesoarele piramidelor din Egipt. Locuitorii acestor regiuni nu le-au acordat atenţia meritată, întrucât nu aveau de unde cunoaşte însemnătatea lor. Dolmenele se află pe listele monumentele istorice, dar în mare parte sunt deja

distruse de localnici. Au folosit pietrele la construcţii iar pe unele dolmene au ridicat până şi biserici. Aceste gesturi, după mine, reprezintă un teribil sacrilegiu.

Probabil, tot din această pricină, în perioada revoluţiei noastre, în Kuban s-au sfâşiat între ei, cu o atroce ferocitate, patruzeci de sacri sacerdoţi, de la fiecare piatră de dolmen în parte. Oamenii au furat aceste pietre, inconştienţi de gravitatea acţiunilor lor. Acum, când Anastasia a vorbit despre dolmene, cred că totul va lua o altă întorsătură.

Impresionant, nu, acest fapt? Multe dintre spusele ei se adeveresc deja. Chiar şi pulsaţia câmpului de radiaţie al Pământului în zona dolmenelor, despre care vorbea Anastasia, a fost observată de către institutele de competenţă şi i s-a atribuit un protocol oficial. Din toate spusele ei, am hotărât să tipăresc doar ceea ce-şi găseşte în mod direct, explicaţii în ştiinţa modernă, în materiale concrete şi în factologia istorică.

Dar în ciuda tuturor acestora, eu consider că uneori trebuie ascultată inima. În acest fel, cu siguranţă, totul se explică mai uşor. Deoarece, pentru a face deducţii ştiinţifice se pierde o infinitate de timp. Ca de exemplu cu dolmenele.

Mi-a fost necesar, aproape o jumătate de an să culeg materialele istorice, să cutreier oraşele, pentru a mă convinge cu ochii mei de existenţa lor şi pentru a le fotografia. M-am convins. Şi din concluziile trase am înţeles că, dacă mă încredeam în spusele Anastasiei de la bun început, acea jumătate de an aş fi putut-o folosi la cu totul altceva. Se înţelege, din asta, că se pot face multe lucruri cu darul de a crede.

Am avut ocazia să mă întorc pentru o a doua oară la Anastasia şi să-mi văd fiul pe care ea mi l-a născut şi felul în care se comportă cu el. Este, cu siguranţă, un comportament neobişnuit. Am aflat, de asemenea, de la persoanele care m-au condus cu lotca pe fluviu spre poiana Anastasiei, despre repetatele tentative ale unor indivizi (atât singuri cât şi în grupuri) de a pătrunde în habitatul ei.

Probabil, mulţi dintre aceştia au fost mânaţi de bune intenţii. Dar am auzit, tot de la aceleaşi persoane, că ar fi sosit şi grupuri de rău intenţionaţi, care s-au îndreptat spre râu, folosindu-se de elicoptere, fotografiind locurile în care trăieşte Anastasia, cu intenţia de a o captura. Ea a trebuit să iasă din taiga să vorbească cu ei, ca apoi să-i constrângă să plece, în ciuda repetatelor tentative ale acestora de a o captura pentru a o duce cu ei. O să vorbesc despre asta în cartea următoare. Vă rog doar un lucru – nu o necăjiţi – ea nu trebuie deranjată. Acum, după toate aceste incursiuni ale răufăcătorilor, vânătorii localnici împuşcă fără avertismente pe oricare necunoscut care încearcă să se apropie de taiga. Bineînţeles acesta este un aspect negativ. Dar eu îl consider necesar, acest comportament. Se pare că vânătorii din acele locuri ştiau de existenţa Anastasiei încă dinainte ca eu s-o cunosc. Doar că nu au povestit asta nimănui. Şi ei înşişi nu s-au apropiat niciodată de teritoriul ei. Oamenii din acele părţi au întâlnit-o doar când ea înseşi li s-a adresat.

A început să mă îngrijoreze faptul că am povestit despre ea; nici măcar locul în care trăieşte nu l-am ţinut secret, în prima parte a cărţii. Deasemenea, nici numele de familie ale persoanelor care m-au ajutat şi nici a ambarcaţiunilor cu care ne-am deplasat, nu le-am schimbat.

Anastasia m-a liniştit puţin, spunând:

- Nu-i nimic. Eu însumi, am dorit să dezvălui asta oamenilor.

Abia acum eu îmi dau sema că nu trebuia să descriu totul cu atâta precizie. Pe viitor o să-ncerc să fiu mai atent.

Şi încă odată mă stărui să vă cer acest lucru: nu o deranjaţi, vă rog; ea repetă într-una că o să spună singură tot ce consideră necesar. Nu trebuie s-o omorâm, aşa cum am omorât deja o familie din taiga, Familia Lykov, despre care a scris V.Peskov în *Komsomolskaya Pravda* în articolul denumit *Izolaţi în taiga*. Din câte ştiu eu, acum a mai rămas doar o singură femeie, care se cheamă Agafia şi care

moare încet-încet de cancer – răpită din taiga, dusă în lumea civilizată, acum este neajutorată. La fel s-a întâmplat şi cu Lykov, care au trăit în taiga pentru mulţi ani şi care, după întâlnirea cu inteligenta noastră civilizaţie, au murit. Atunci, care este sensul expresiei: *izolaţi în taiga?*

Înţeleg prea bine dorinţa multora de a o întâlni pe Anastasia. Ea n-ar putea să se întâlnească şi să vorbească cu fiecare în parte. Copilaşul ei este încă prea mic...

Clubul *Asociaţia colectivă „Anastasia”* îşi desfăşoară activitatea în oraşul Ghelendjyk din regiunea Krasnodar. Preşedenţia acestuia o deţine Larionova Valentina Terentievna, etnologă cu treizeci de ani de experienţă, cunoscută oamenilor şi profesioniştilor în domeniu din împrejurimi, ca fiind o inegalabilă iubitoare a regiunii sale natale şi o neobosită combatantă a problemelor ecologice cu care se confruntă Rusia zilelor noastre.

Aceasta este una dintre primele asociaţii organizate de către cititorii *„Anastasiei”*

Membrii acestui club au făcut, după părerea mea, mari descoperiri şi serioşi paşi înainte. Folosind informaţiile date de Anastasia, ei au întors Rusiei şi poate lumii întregi, cunoştinţele sacre ale strămoşilor noştri şi acum primesc oaspeţi care doresc să-i viziteze şi organizează excursii prin locurile despre care vorbea Anastasia.

Despre Ghelendjyk, Anastasia spunea: „Acest oraş ar fi putut fi mai puternic decât Ierusaleem sau decât Roma dar, din pricina conducătorilor, care au făcut să se uite importanţa bogăţiilor sacre primordiale ale acestor locuri, el moare”.

Eu gândesc că doar sentimentele trezite de Anastasia în sufletele oamenilor simpli (şi nu mulţumită marilor conducători), aceste oraşe au reuşit să se ridice...

Şi încă ceva: acum, despre Anastasia vorbesc mulţi magi, vraci şi propovăduitori. „Suntem doar nişte mici păduchi în faţa ei”, a spus preşedintele *Fondului Vracilor Rusiei,* Mironov.

Am văzut o casetă video cu o înregistrare de la una din întrunirile spirituale ale acestei organizaţii, unde el, în faţa unui auditoriu impresionant, a numit-o pe Anastasia „... femeia ideală la care noi trebuie să aspirăm”. A mai spus: „capacitatea ei de a face deducţii logice mintale depăşeşte în totalitate nivelul mintal al omului modern”. Acum, această casetă a fost duplicată şi este foarte răspândită.

Anumiţi locuitori ai Indiei, dotaţi de capacităţi neobişnuite, o văd pe Anastasia aproape în aceiaşi lumină în care o văd membrii grupului lui Mironov. Un alt membru al asociaţiei Mironov spunea că Anastasia, în vremurile noastre, dăruie omenirii adevărul vieţii dar, din păcate, nu i-a fost dat să întâlnească un adevărat bărbat.

După toate astea mi-au adus la cunoştinţă că în lume (undeva în Australia) mai există un tânăr cu puteri ca ale Anastasiei şi că ei se vor întâlni.

Eu, bineînţeles, nu aspir la titlul de *bărbat autentic*, chiar este departe de inine acest gând. Şi consider că este prematur să o cer în căsătorie. Şi nu trebuie s-o idealizez aşa de tare.

Tocmai această idealizare a făcut să nu văd, la timpul potrivit, ce-mi pregătea Anastasia. Voi doar, reflectaţi cu calm şi cu raţiune la tot ce s-a întâmplat.

S-a născut copilul. Eu l-am ţinut în braţe şi i-am ascultat inimioara, cum bate. Copilul există. El va creşte. Dar documentele? Certificatul lui de naştere? Nu există! Va creşte, va dori, spre exemplu, să meargă undeva, poate în străinătate, poate va dori să vadă lumea. Cine o să-i facă paşaport? Cetăţeanul cărei ţări va fi? Ce o să-i povestesc atunci?

„Ştii... nu m-am gândit la actele tale până acum. O să rămâi aici, în taiga”.

M-am adresat unui birou de consultaţii juridice, unde m- am interesat de certificatul de naştere. Juristul mi-a spus că Anastasia trebuia să fi născut într-un spital – poate că aşa, chiar în lipsa unei fişe medicale a ei, i-ar fi dat la mână

un document care să demonstreze naşterea şi, cu care, mai târziu, ar fi putut formaliza un certificat autentic de naştere.

- Există şi o altă variantă, spuse el, Ai putea să abandonezi copilul într-un orfelinat. Acolo, cu siguranţă, îi vor face documente. Orfelinatele sunt autorizate în astfel de cazuri. După care, tu ai putea să-l înfiezi.

Dar această variantă, parcă sufletul meu nu o acceptă. Cu siguranţă nici Anastasia nu ar fi fost de acord. Şi-atunci cum să fac? Când i-am vorbit despre certificatul de naştere, ea mi-a răspuns:

- Bineînţeles, ar fi bine să-l avem. Ca toată lumea. Eu am neglijat, nu m-am gândit. Dar nu-ţi fă griji, asta se mai poate încă aranja.

Înţelegeţi: am neglijat, nu m-am gândit. Este foarte posibil ca ea să mai fi neglijat şi să fi uitat şi mai înainte, cine ştie ce, ca apoi să fi fost în stare să rezolve. Aşadar, nu-i posibil să te încrezi complet în ceea ce prevăd planurile ei. Consider că unele părţi din planurile ei ar trebui examinate cu atenţie şi corectate acolo unde nu sunt în conformitate cu realităţile noastre.

Se mai vorbeşte că eu sunt un afacerist neisprăvit care nu duce la bun sfârşit niciun lucru şi de asta nu au fost tipărite îndeajung de multe exemplare din această carte.

Da, este adevărat. Momentan nu sunt capabil. Deoarece nu am vândut nici măcar unei edituri dreptul exclusiv de publicare a cărţii. Nu vreau ca cineva, din întâmplare, să intre în posesia manuscrisului şi să dispună la buna plăcere de cărţi.

Cei cu care am vorbit consideră că: „...Trebuie să-ţi corectezi stilul de exprimare, trebuie să-l faci mai literar. În forma sa originală, cartea pare a *lua formă* din informaţiile şi monologurile Anastasiei”.

Limba mea o consideră *greoaie*. Titlurile cărţii seamănă mai mult cu articole senzaţionale ca: *Izolaţi în taiga, Lecuitoarea, Extraterestra*.

Dar eu nu o consider pe Anastasia nici extraterestră, nici pierdută în taiga. Ea vrea, doar, să fie o persoană ca

toate celelalte. Desigur că aş putea, cu dreptul meu de autor, să îmi menţin poziţia fermă în faţa editurilor, dar pentru asta s-ar pierde foarte mult timp.

În funcţie de încasările provenite din vânzarea tirajelor precedente, o să organizez tipărirea cărţilor direct în tipografii, economisind, astfel, cheltuielile necesare următoarelor tiraje elaborate de edituri. Aşa, încet-încet, cărţile vor fi îndeajuns de multe. Dacă cineva dintre voi doreşte să contribuie la publicarea cărţilor în condiţii reciproc avantajoase, vă rog s-o faceţi dar fără să pretindeţi transmiterea drepturilor de exclusivitate.

Deasemenea mă simt dator să clarific anumite aspecte legate de cererile unor familii. Primim o sumedenie de scrisori şi telefoane cu întrebări (mai ales în grupul care se ocupă cu difuzarea cărţilor în Moscova). Persoanele se plâng că nu dispun de o asistenţă satisfăcătoare privitoare la răspunsurile la scrisori şi la telefoane. Deasemenea ne sosesc lamentări referitoare la enorma carenţă în serviciul de consemnare a cărţilor la domiciliu.

După ce m-am întors din a doua expediţie am părăsit imediat Novosibirskul. Despre întâmplările care au urmat o să vorbesc în cartea a doua.

Acum ştiu că firma mea se va dezmembra. Aşa că nu are cine să vă răspundă. O să mă ocup de asta imediat cum o să termin de scris. Cu soţia mea am reuşit să vorbesc doar la telefon. Am avut conversaţii foarte sumare. În acelaşi timp cer scuze cititorilor pentru întârzierile intervenite în răspunsurile privitoare la expedierea exemplarelor cerute. Acum, acolo, este fiica mea Polina – noi ne-am întâlnit. Ea, de asemenea, îşi cere scuze în faţa voastră şi promite că va face tot ce-i stă în puteri ca aceste neajunsuri să nu se mai verifice pe viitor. Eu am vorbit mult cu fiica mea şi ea înţelege foarte bine totul. Intenţionez, ca în viitorul apropiat, să-mi cumpăr un telefon mobil, special pentru a mă putea ocupa personal de toate astea.

Eu mă oblig să răspund la toate scrisorile care sosesc şi să fac tot posibilul să le şi public. Merită asta! Ele vorbesc

despre Rusia, despre dragoste, despre sentimentele luminoase. În ele se simte acea energie despre care vorbea Elena Ivanovna Rerih în cartea sa *Etica vie.*

Vă mulţumesc pentru astfel de scrisori. Din păcate, acestei scrisori trimisă de o fată de treisprezece ani din oraşul Kolomna pe nume *Nastea,* cât şi a altor fete care au scris şi continuă să scrie cu această rugăminte, pe moment, încă nu-mi este posibil să răspund în totalitate. Iată scrisoarea:

Vă salut o Vladimir Megre!

Vă scrie Şankina Nastea[4]*, din oraşul Kolomna. Am treisprezece ani şi sunt în clasa a şaptea. Am citit cartea d-voastră, Anastasia din ciclul Cedrul Sunător. Mi-a plăcut foarte-foarte mult, chiar şi acest cuvânt „plăcut” nu mi se pare potrivit – mi se pare prea neînsemnat; după această carte, sufletul mi s-a încălzit şi mă simt mai fericită. Mie mi – au vorbit foarte mult despre aceste cărţi în spital; eu am o boală foarte gravă; trebuie să mă internez la fiecare două luni şi mi-aş dori tare mult să mă însănătoşesc. Cartea dumneavoastră a fost pentru mine ca o rază de lumină în întunericul şi în incultura în care trăim. Îmi doresc enorm de mult să vă întâlnesc, dar mai ales îmi doresc să o întâlnesc pe Anastasia; nu aţi putea să mă ajutaţi? Dumneavoastră, probabil, gândiţi: Ce obraznică şi incultă!, dar nu-i chiar aşa. Înţelegeţi, aşa-i făcut fiecare om – până nu vede cu proprii ochi, nu crede. Nici nu ştiu ce să fac – să cred, să nu cred, (mama nu crede şi nici cei din jurul meu) – consideră fantastice, toate astea. Şi de ce să nu spun, eu am crezut şi Nastea – diminutivul numelui Anastasia am crezut tare mult cu toate că toţi în jurul meu spuneau: Basme, basme, dar am început să mă confund. Vă rog, ajutaţi-mă! Eu cred că d-voastră sunteţi un om curajos, aţi scris adevărul, poate*

---

[4] Nastea – diminutivul numelui Anastasia

nu tot, dar ceea ce aţi scris este adevărat, asta este sigur. Ce a fost între d-voastră şi Anastasia, de ce o jigneaţi? Cu toate că, după asta, s-a părut că ea nu era vinovată – şi multe altele... eu consider că, oricum, nu trebuie jignită o persoană în acest fel, chiar dacă, să presupunem că nu este normală sau este o şarlatană (dar asta este o părere strict personală şi d-voastră puteţi chiar, să nu fiţi de acord cu ea).

Vladimir, (scuzaţi-mă, dar nu vă cunosc patronimicul), Anastasia a născut copilul? Dacă da, ce este fată sau băiat? Şi cum a reacţionat soţia d-voastră la auzul acestora?

O ultimă întrebare: d-voastră aţi scris că bunicul şi străbunicul Anastasiei şlefuiesc cu degetele bucăţelele lor de Cedru, dar despre Anastasia... ea ce făcea?., despre asta, în carte nu se vorbeşte; d-voastră aţi neglijat sau... care este realitatea? Vă rog să-mi răspundeţi (înţeleg că dumneavoastră vă sosesc astfel de scrisori cu sacul dar, măcar... trei rânduri...) La revedere!!!

Anastasia.

*****

Salut Nastenka! Tu, cu siguranţă, te vei însănătoşi, vei deveni o fată frumoasă şi cu suflet puternic. O să-i cer Anastasiei, numai ce o revăd, să te ajute. Este adevărat că Anastasia are o opinie pe cât de originală despre lecuire. Anastasia consideră că boala este dialogul lui Dumnezeu cu omul. Anastasia mi-a demonstrat prin câteva întâmplări că, atât bolile cât şi alte nenorociri mult mai îngrozitoare, pot fi prevenite sau chiar anihilate, dar despre asta o să vorbesc în cartea ce va urma. Oricum o să-ncerc s-o conving. Cu toate astea, ea îşi menţine cu tenacitate punctele ei de vedere şi afirmă că, el însuşi omul poate să se lecuiască de ceea ce vrea fără a suferi urmări negative; deseori, un amestec din afară poate provoca doar pagube.

Nastenka, tu judecă lucrurile din optica ta, dar află că din punct de vedere sufletesc, eşti mai tare decât mulţi alţii şi ăsta este cel mai important lucru. Acum eu sunt în măsură să te înţeleg perfect. În ceea ce priveşte credinţa celor din jurul tău, în existenţa Anastasiei, răspund cu cuvintele unui cititor pe care l-am întâlnit personal:

„Când, pentru a nu ştiu câta oară, îmi fu pusă întrebarea asta, el se ridică în picioare şi cu glas impunător, spuse: Oameni buni! Vouă vă pulsează în mâini o undă de inspiraţie, un mănunchi de gânduri, de idei şi rugăciuni. Ce altceva vă mai trebuie? Sânge, urină şi fecale pentru analize?! Nu reuşiţi să vă descurcaţi fără toate astea?! Ceea ce este mai important, mai doveditor şi mai semnificativ, stă deja, în mâinile voastre!”

Înţelegi, Nastenka, eu am văzut că Anastasia, pentru mulţi, este incomodă şi ar dori ca ea să nu existe. Ea face să se năruie multe priorităţi, criterii şi postulate ale lumii tehnocratice. Pe fundalul imaculat, pe care ea îl iradiază, începi să observi cum se contrastează mizeria-ţi proprie şi acest lucru nu este întotdeauna dorit... Vezi, noi vrem să ne socotim buni, deştepţi şi sfătoşi, orice nu am face.

Anastasia vorbi: „Eu exist pentru aceia, pentru care eu exist”.

Mie mi se păru atunci că în această frază nu există nimic deosebit. Cine vrea – să creadă! Cine nu vrea – să nu creadă. Oricum, nu greşeşte nimeni. Unii citesc şi nu se întâmplă nimic cu ei. Alţii... Sufletele lor dau naştere unui înălţător sentiment de iubire, bunătate şi inspiraţie. Şi se cerne peste omenire o ploaie primăvăratică de poezii de dragoste, poezii de suflet, darul de a întâmpina lumina, de a o amplifica şi, apoi, de a o dărui celorlalţi Aceştia sunt cei care o simt şi care ştiu că ea EXISTĂ.

Cât despre soţia mea, Nastenka, a reacţionat aşa cum cred că ar fi făcut-o majoritatea femeilor. Am vorbit cu ea, doar la telefon. În schimb fiica mea, Polina, este dispusă să mă ajute. Ea a înţeles totul, îmi aduce scrisorile, mi-a adus-o şi pe a ta.

Tu spui că nu a fost bine din partea mea că am jignit-o în aşa fel pe Anastasia. Desigur că nu este bine deloc. Acum, aşa ceva, nu aş mai face. Noi suntem atât aceiaşi cât şi alţii în timpuri diferite.

Fiul s-a născut. Este aşa de scump... Zâmbeşte tot timpul. Şi Anastasia este veselă, mulţumită şi plină de viaţă.

Salutări de bine ţie şi mamei tale!

Îţi urez fericire şi bucurii în viaţă! Tu meriţi toate astea. Tu eşti puternică. Şi poţi să-i faci pe cei care te înconjoară să fie mai conştienţi şi mai fericiţi.

***

Acum voi vorbi despre credincioşi, despre cercetările şi întrebările lor.

Eu am vorbit despre Anastasia cu preoţii slujitori ai Bisericii Ortodoxe şi cu reprezentaţii diferitelor culte. Unii o văd într-o lumină bună, alţii vorbesc cu reţinere despre ea, susţinând că Anastasia ar fi, mai degrabă, o mireană, că ar putea încălca adevăratele învăţăminte şi ar putea da naştere unui nou cult ideologic sau altor lucruri până acum nemaivăzute... E rău că ea nu este botezată.

În a doua carte este expusă mai detaliat relaţia Anastasiei cu religiile – şi se dezvăluie complet neobişnuită. Vă expun aici doar câteva frânturi din spusele ei:

- Înţelegi, deja este un lucru pozitiv că aceste religii, oricum, vorbesc despre suflet, despre bunătate şi despre lumină. Care dintre ele este mai corectă, nu aş putea să le judec.

- Dar sectele? Sectele pe care le-au interzis? Acum tuturor le este clar – nu aveau dreptate. Nu slujeau adevărului.

- Tu aşa consideri? Atunci imaginează-ţi: Un grup de soldaţi înaintează. Unul din coadă este împuşcat sau unul din coasta grupului calcă pe o mină. Bineînţeles, se poate spune că: Nu au făcut ceea ce trebuiau să facă – au greşit.

Dar în acelaşi timp, se poate spune şi că – ei au salvat grupul.

- Care este religia mai apropiată ţie, mai pe înţeles?

- Vladimir, dacă tu nu i-ai văzut niciodată şi nu ai vorbit cu părinţii tăi atunci, probabil, te-ai simţi îndatorat oricărei persoane care ţi-ar vorbi de ei. Chiar dacă ceea ce spune, nu corespunde în totalitate adevărului. Unde este adevărul, doar tu însuţi poţi descoperi – eşti tu fiul părinţilor tăi, îi poţi vedea cel mai clar, doar tu cu imaginaţia ta. Pentru astea nu ne trebuie intermediari…

***

Foarte bine. Ajunge cu îndoielile. Toate acţiunile Anastasiei sunt plăcute şi binevenite în viaţa noastră.

Cel mai mare dubiu l-am avut în ceea ce priveşte faptul că Anastasia ar fi putut introduce ceva în textele cărţilor. Aceste combinaţii, aceste ritmuri pe care le-a cules, cum spunea ea – din adâncurile veşniciei. Însă, după lansarea primei ediţii a cărţii, în total patru mii de exemplare, s-a petrecut incredibilul! În multă lume a trezit astfel de senzaţii şi de sentimente încât, instantaneu a început să plouă cu versuri. Acum, ele sunt o mulţime. Şi cei care le scriu sunt oamenii simpli, nu poeţi consacraţi! Au fost scrise atâtea versuri încât s-ar putea creea o întreagă colecţie.

În grupul din Moscova care se ocupă cu observarea fenomenului „*Anastasia*" se vorbeşte că în nicio vreme atât trecută cât şi prezentă, în lume, nu s-a mai pomenit o astfel de avalanşă de poezii, într-un timp atât de scurt.

Cel mai impresionant rămâne, însă, că în ciuda faptului că în prima carte nu se pomeneşte aproape deloc despre Adevăr, despre lumină, despre Rusia, oamenii care scriu aceste versuri vorbesc în ele despre efectul binefăcător al Luminii, despre cunoaşterea Adevărului şi despre Rusia. Şi, după părerea mea, vorbesc cu o foarte mare inspiraţie. Acest aspect m-a liniştit în ceea ce priveşte

influenţa pe care o exercită Anastasia. Pentru că în Biblie este scris cum să deosebim răul de bine, falşii predicatori de propovăduitorii de Adevăr.

În Biblie stă scris: „După fructele lor, judecaţi-i”.

Şi dacă influenţa Anastasiei, combinaţiile ei cheamă aceste sentimente atât de înălţătoare care conduc la creaţie făcând să se nască astfel de versuri, înseamnă că sunt fructe bune.

La un moment dat gândeam că dacă va continua în ritmul acesta, atunci ea, cu siguranţă, va face poeţi pe jumătate din locuitorii Rusiei… iubitorii Patriei lor, al Pământului şi al mediului înconjurător.

Am sortat toate aceste versuri în câteva categorii după criteriul provenienţei lor: autori necunoscuţi, veterani de război, oameni care şi-au pus semnătura, birocraţi. Şi ştiţi ce demonstrează această sortare? …

În zadar, noi încercăm să categorisim oamenii în funcţie de avuţii şi de pregătire: în afacerişti, soldaţi şi veterani de război sau birocraţi. Tuturor, indiferent de provenienţă, le bate o inimă în piept… printre toate aceste categorii există persoane care se inspiră din lumină şi din bunătate…

Dar necazurile… Necazurile, fiecare şi le duce în spate de unul singur…

(În loc de) Încheiere

Dragi cititori, în primul rând aş dori să mulţumesc tuturor celor care au făcut posibilă această minunată întâlnire: băiatului meu, Andrei şi soţiei mele, Iulia; Adinei şi lui Nicu precum şi lui Cristian Călugăru care mi-a acceptat ajutorul. Mulţumesc totodată tuturor celorlalţi, prietenelor şi prietenilor care răspândesc mesajul Anastasiei în ţară şi peste hotare.

Mărturisesc că prin apariţia acestei noi ediţii a primei cărţi Anastasia simt o mare uşurare în suflet. Recunosc, eu însumi greu am reuşit să o citesc la început... Şi totuşi, încet-încet, magia cărţii m-a cuprins, iar fondul minunat a învins forma agramată. Cărţile erau tipărite şi am hotărât să mergem mai departe cu seria, lăsând că plasa formei

primei cărţi să trieze oarecum cititorii Anastasiei.

Prima carte a fost un test şi pentru mine, iar acum, la dată aniversară, a apărut ediţia a doua a acestei minunate cărţi. Acolo, în poieniţa din taiga, cineva se bucură împreună cu întreaga natură, la fel cum ne bucurăm şi noi. S-a născut primăvara, acum patru decenii – Anastasia.

Azi noapte mi-a venit să scriu câteva versuri pe care îndrăznesc să le dedic acestei minunate femei, în numele României. Totodată, îmi cer scuze de la toţi cei pe care acest gest îi ofensează în orice fel, de la cei pe care i-am rănit vreodată, cu sau fără voie; de la cititorii care, cu infinită răbdare, aşteaptă apariţia celorlalte cărţi ale seriei, precum şi de la cei cărora coletele puse le vin mai târziu decât se aşteaptă.

În acelaşi timp, sunt convins că visul Anastasiei cuprinde şi această minunată bucăţica de Pământ şi că această nouă ediţie a cărţii va mări considerabil numărul celor care intră în contact cu acest vis. Mă refer atât la trezirea spirituală a omului de rând dezrădăcinat şi rupt de natură, cât şi la „trezirea la concret" a oamenilor de spirit de care abundă România în paradoxul mizeriei cotidiene…

Oradea, 5 aprilie 2009

Micuţa Rază a Anastasiei

În deşertăciunea vieţii
De firi singure-n noian
Din întinderi spaţiale
Vine raza spre Pământ.

Strălucind, ea tot mai viu
Ca şi aur ca şi Soare:
"Oameni! Vă salut, sunt eu –
Zic ca fratele mai mare:

De iubire sunt trimisă!
Sunt trimisă pe vecie.
Vă apropiaţi, luaţi,
Mă ofer cu bucurie.

Aşteptaţi, unde plecaţi?
Faţa voastră e-n tristeţe?
Sunteţi părăsiţi… O ştiu…
Cunosc totul pe-ndelete!

Oameni! Ce mai e cu voi…
Lumea este minunată.
Oameni, scumpii mei prieteni,
Eu pot totul, sunt a voastră."

Însă de la pas grăbita,
De la ascuţite tocuri
Într-un smârc înmocirlit
De puhoi fu îndesită.

Şi în mâl ea se-înfundă
Şi în apa de izvor –
Minunata transformare.

Vai! Un puşti veni în fugă,
Fără teama de noroi
Şi-n băltoacă picioruşe.
De la rază se-nfruptă.

Mama lui se supăra.
Mâna spre copil şi-o duse.
Dar statuia înviată,
A lui Puşkin, aşa-i zise:

"Aşteptaţi! În copil.
Vă rog, nu daţi!
Acolo nu-i întâmplător,
Către inimi e în zbor.

Atingeţi palma lui cea mică.
Toţi, poeţi de peste veacuri,
În palma-i s-or întâlni –
Şi în inimi vor trăi"
„Mama! Mămicuţa! Mama” –
În urmă-i piciul alerga.-

Auzi, mămico, ciripit,
Ciripit voios de păsări?
Ştii, mămico, tu să ştii,
Într-o zi-ţi voi scrie versuri.

Fii, mămico, fericită –
Eu, aceasta îţi doresc,
Înţelege, eu aud…
Eu de parcă-am şi putut…

- anonim -

Anastasia (Anas)

(referitor la chipul şi eroina cărţii lui V. N. Megre Anastasia”)

Megre ne-a împărtăşit-o în Rusia,
Cu-articole de ziar şi carte editată:
„Cedrul Sunător. Anastasia”,
Ne-a îndreptat spre ei de-odată.

Melodios, poetic nume – „Anastasia”,
Nu-i cunoscut de azi, de ieri,
Mai rar e întâlnit, de obicei,
„Nastena”, „Nastiuşa"- e-aceeaşi melodia.

Cu mare caracter rusesc, modest,
Doar orăşence Naste-am cunoscut.
Acum, în poieniţa din taiga
Văd o frumoasă Zeiţă pământeană.

Siberiana Anas – creată de natură,
Aduce lumii ce-o-nconjoară pacea.
În gându-i loc de cinste fiecare are:
Mulţimi de plante şi diverse animale.

Gândiri, simţiri a lumii ea pricepe.
Ea lesne citeşte raţiunea siderală.
Şi nu există chiar nimic ce se concepe.
Ce nu ar stăpâni perfect ea, bunăoară

Anas cea văzătoare tratează şi-întremează.
Şi Cedrul Sunător cu forţa-i o sporeşte.
Iar logica şi sensul exprimării sale

Şi bogăţia-n veşnicie o găseşte.

Anas analizează, natura protejează,
A vieţii armonie e existenţa sa.
Şi Anas intuieşte, în stele ea citeşte.
Nimic nu-i imposibil pentru ea.

- N. Mihailov, Moscova -

Tânăra şi blânda Vrăjitoare

Dolmenele
Din Ghelendjik
Ne-ntorc spre anii ce-au trecut…

Timpul ne-a crăpat un pic fereastra.
Pentru ca întinderile eternităţii…
Să le înţelegem, să le apreciem,
Să le simţim, să le cunoaştem.

Prin lumina bunătăţii, în bolţile albastre,
Trecând peste pragul meu limită.
Voi veni la tine, Anastasia,
Renăscută,
Într-o clipită!

Eşti floarea Raţiunii şi-a Voinţei,
Forţa o ai din pădurea de cedru.
Dar şi din gânduri atât de minunate,
Încât în ele. cred fără ezitare
Orice animal şi pasăre.
Furnică… Şi fărâmă – Ierbuşoara,
Şi şarpele.

Tânără şi blândă vrăjitoare.
Care ai tulburat lumea cea mare…
Astăzi de la aceste idei minunate-ale tale
Se varsă lumina pe pământ, strălucitoare!

- O. T, Vealşina, Ghelendjik -

Dragostea Anastasiei

Mă voi ruga pentru tine, eşti iubită.
Femeia celui pe care-l iubesc,
Eşti dorită de el, vei fi fericită.
Vei fi fericită, precum îmi doresc.

Fii grijulie cu el – cel puternic, slab, curajos,
Fii grijulie cu el – cel nechibzuit,
Fii grijulie cu cel pe care eu îl iubesc.

Zilele mele-au trecut grăbite,
Parcă pârlite de-un dans ameţitor,
Rapid s-au scurs anii,
Şi fiul paşii-i făcu repejor.
Tatăl tău e cel mai minunat.
Cel mai minunat!

Eu n-am reuşit să mă las descoperită…
În viaţă aşa se întâmplă-al meu fecior.
Uimit să se lase de-o altă femeie, fericită.

Vântul de prima vară vă va mângâia
Şi-mi va povesti prin foşnetul frunzelor,
Cât îi este de cald
Şi cât îi este de plăcut
De la mâinile tale,
De la buzele tale.

Nu voi îndrăzni să-l distrag
De la căldură ochilor tăi şi de la tandreţea ta.
Dacă astea nu vor ajunge,
O rază de soare
Vă voi trimite –

Voi alunga necazul.

Vor zbura anii.
Şi într-o noapte posomorâtă
Viaţa vi se va părea fără rost,
Eu spre pământ mă voi îndrepta cu o stea-nvapaiata
Voi alunga din suflete bezna nopţii coborâtă.

Şi voi apuca
Să mă rog pentru tine, femeie,
Iubita celui pe care-l iubesc,
Ca dragostea
Să nu se ofilească.

- anonim –

Pentru Anastasia

Eu dedic femeii poezia.
Sunt militar. Aviator.
Nu am avut afinităţi spre poezie.
Dar inima-mi cuprinsă de văpaie.
Totul mi-o pârjolit în piept
Anastasia!

Nu mi-o luaţi în nume de rău.
Nu pot să nu Vă iubesc.
Chipul Dumneavoastră, pornirea ce freamătă,
Sunt mai puternice decât motorul ce urlă.
Mecanismul de zbor e oprit. Vizibilitate pierdută…
Într-o clipită explozia urmează,
Însă chipul Dumneavoastră,
Raza Dumneavoastră licăreşte.
Menţine viaţa pe aripi le-nguste.

O clipă,
Doar una. Visam,
Când şasiul pamântu’ atingea,
Să devin o ierbuşoară micuţă,
De degetele Dumneavoastră
Atinsă.

- anonim –

***

Răsună pădurea de cedru

(O dedic lui Vladirnir Megre)

Miros de cedru siberian a venit.
Se simte aroma de nord, de răşină.
Taigaua e jumătate Pământ –
Taiga, ca un cântec făr’ de sfârşit.

Aicea Cedrii tihna străjesc,
A Pământului energie,
Lumina în suflet o răspândesc
Răsună şi oamenilor grăiesc:

La noi sălăşluieşte Anastasia
În puritatea spiritual-a pădurii.
Aici conservată-i, ferită Rusia
Prin sfânta bunătate sufleteasc-a omenirii.

Pădurea transmite gânduri, îndemnuri – Porniţi!
Pe calea înaltă – Dumnezeiască. –
Esenţa lui Veles, Krişna, Ramos, Şiva,
Esenţa lui Hristos, Allah şi Buda.

Gânduri *sacre.* Logos Universal
Către Rusia-n puritatea străveche.
Zboară ca viscolul hibernal,
Îndeamnă spre vis sufletele.

Exist pentru toţi, pe diferite căi.
Am toate forţele luminii alături,
Şi trezire-acelora o dau eu,
Care-s cu faţa spre Dumnezeu.

Înclină-te-n faţa Rusiei sfinte,
În faţa Domnului care te-a creat.
În sunetul necontenit de Cedru,
Care lumina – iubire-a binecuvântat.

Întoarceţi-vă totuşi, ruşilor,
Plecaţi-vă în inimi către stele:
Templul există în Rusia
Pe râurile Obi, Lena, Iana.

Intraţi cu toţi pe căile luminii.
Spre ceruri tot mai 'nalte va-nălţaţi,
Iar prin scop şi acţiunile minţii,
Rusia la Dumnezeu s-o înturnaţi.

Cedrul – străjer de Cosmice Energii, cel sunător
Aşteaptă în taiga ca Dumnezeu – salvator
Pe cei care pe Rusia iubesc.
Şi inima altora şi-o dăruiesc...

„Trăieşte în pace, natura iubeşte.
Fii conştient şi-adevărat grăieşte,
Soarbe lumina-nţelepciunii din popor,
Calea-n lumina arată tuturor!

Anastasia îi cheamă pe aceştia
Ca să primească energia mea,
Ca bunele forţe – lumina
Pe urmaşi să-i poată ajuta."

Cedrii-n pădure îi cheamă pe toţi.
La Dumnezeire, către frumos –
Pe calea speranţei:
„Treziţi-vă, oameni, şi cărţi deschideţi.
Cunoaşteţi şi mergeţi spre alţii,
Duceţi un vis de suflet luminos!"

Întinderile-n Cosmos deschise sunt
Spre-înaintaşi, spre toţi ce s-au trezit.
Ce merg către culmi – cu forţă unită,
Pădurea răsună, de Cedrii ea sună,

- I.I. Koltunov -
Preşedintele Asociaţiei „Cosmos" -
Comitetul Cosmonauticii din Rusia, Moscova –

Două Zeiţe

Nu veni la batjocora mea:
Să mă binecuvântezi cu mut reproş,
Nici mâna ta şi nici privire-ascunsă
Nu-mi scoate crucea din pieptu-mi păcătos.

Nu sperie un strigăt pământean
A sufletescului cerească-mpreunare,
A minţii şi simţirilor noian
Nu blestemă cea sacră clipă cu ocară.

De toate sunt pe lume: raze şi furtuni.
Văpaia iubirii – a degetelor dureros trosnet,
Flamură şi scrum, sânge şi lacrimi,
Există şi-a minţii minciuni,
Dar şi adevăr în sentiment!

Şi nu devine-amară sălbatica miere –
Pelinul dulceaţă nu poate da:
Fariseu – nu înţelege ce lumescul cere.
Pe înţelept lumea de apoi va judeca.

Şi vor învia în albastrul cer
Frumoasele poveşti, epistole şi flori!
Cât sunt încă viu, pe pământ… vor fi
Două Zeiţe: Poezia mea şt Tu!

Dar nu coborî versul la tăcere –
El nu moare, niciodat' nu piere!
În vers tu eşti eternă, noi suntem trecători,
Ca moartea şi-a omului înviere…

- G. Poutov, fizician -
Krasnodar –

De Ziua Ta

Anastasia, pură bucurie!

În simplitatea vorbelor măreţe.
Nestăvilită forţă am găsit.
Şi-n viziunea timpului sosit.
De ea prefigurat, m-am regăsit!

Anastasia, nume – poezie!
De Ziua Ta, Mulţi Ani să ne Trăieşti!
Pământul tău. Pământul nostru va să vie.
În verde-crud, vindecător a şi venit!

Anastasia, nume de magie!
Magia simpl-a omului de rând,
Natura toată, freamătă, învie.
Lumină verde-albastră pe Pământ

Anastasia, pura bucurie!
De Ziua Ta, Mulţi Ani să ne Trăieşti!
Pământu-ntreg te-mbrăţişează în frăţie
Şi te iubeşte tandru, la fel cum tu-L iubeşti!

- Emil Cocian, Oradea -

Website-ul dedicat operei lui Vladimir N. Megre - autorul seriei „Cedrii sunători ai Rusiei”
www. Anastasia.ru

Despre serverul "Anastasia.ru” Pe acest site se discută despre ideile Anastasiei şi ale lui Vladimir Megre din seria „Cedrii Sunători ai Rusiei"

Aici se întâlnesc Prietenii. Nu doar aceia care au citit cărţile seriei „Cedrii Sunători ai Rusiei”, dar şi aceia ale *căror* suflete au îmbrăţişat ideile Anastasiei, aceia care aspiră la clădirea micilor lor Patrii – a acelor Spaţii de Iubire a *căror* menire este să alinte Neamul de-a rândul veacurilor. Ei se adună aici din diferite oraşe şi ţări – aceia care sunt îmboldiţi de făurirea unui minunat Viitor.

Unii au intrat pe acest site pentru a găsi prieteni, oameni cu aceleaşi gânduri sau vecini, alţii pentru a-şi împărtăşi Visele, alţii pentru a avea parte de un sfat sau experienţă. Dar, cu toţii intră pe site atraşi de inspiraţie!

„Deja spre sfârşitul perioadei Vedice, înaintea vieţilor oamenilor măreaţa dezvăluire se înfăţişă - a spus Anastasia.

- Descoperire care nu are egal în întreaga istorie a civilizaţiei umane pe Pământ. Au cunoscut aievea oamenii puterea gândirii colective. Un singur gând ar putea face ca pe Lună să *crească* o floare, ar putea să creeze atmosfera prielnică omului, o grădină să sădească şi cu a sa iubită pereche în ea să trăiască. Însă, înainte de astea, gândul va trebui ca întreg Pământul în grădină de paradis înflorită să-l transforme.

Şi asta se poate face doar prin gândire colectivă.

Şi asta se poate face deja de pe acum.

Pentru asta, cea mai importantă este trezirea Visului uman, Vis împreunat cu Visul lui Dumnezeu – Tatăl nostru!"

Anastasia vorbeşte aşa despre asta: „Se poate spune şi mai mult: printre grămezile de pietre artificiale, familiile de oameni nu trăiesc, ci dorm. Cu toate acestea, în visul lor hipnotic, deasupra corpurilor, ca o sămânţa vie, o celulă

freamătă. Ba moare, ba se frământă de parcă ar fi mii şi mii, tot chinuindu-se să-i trezească pe adormiţi, „Vis” se cheamă ea – celula vie. Şi îi va trezi! Şi-atunci, din nou, familiile de oameni vor creea oaze minunate pe Pământ”.

Creşte energia Visului! Cu fiecare nou sosit pe acest site se amplifică! Din ce în ce mai puternic devine gândul creator al oamenilor, din ce în ce mai clare devin viziunile unui Viitor luminos de ei create! Cântecele, versurile şi tablourile de cititori create într-o unică viziune se înmanunchiaza, viziune percepută de la distanţa de către fiecare. Se trezesc ved-ruşii: cu toţii laolaltă şi fiecare în parte! Distanţa nu i-a încurcat deloc în asta!

"Şi fie ca azi Vecia soarelui bineţe să-i dea
Într-o ţară unită şi nepustiită!
Eu ştiu că inima vreunui Prieten pe undeva bate.
Şi că unul sau altul pe mine mă pomeneşte!"

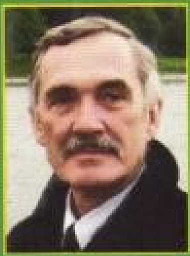
Ved-ruşii treziţi, pe acest site scriu istoria viitorului Patriei lor. Împreuna, ei le formulează un mod de trai demn urmaşilor lor fericiţi.

Dacă sunteţi novici, puteţi să aflaţi despre cele mai recente evenimente în secţiunea „Noutăţi”. Cu prietenii vechi sau noi puteţi să vă împărtăşiţi gândurile pe forumul în care cititorii discută pe temele cele mai actuale. Iar dacă sunteţi îmboldiţi de simţăminte pe care vreţi să le dăruiţi prietenilor, intraţi neîntârziat în secţiunea „Creaţia” – şi vă alăturaţi inspiratelor creaţii ale cititorilor cărţilor lui V.N.Megre.

Şi fie ca Patria noastră să strălucească în Creaţie, în care se va afla şi o părticică a Sufletului vostru!

Toate propunerile voastre le puteţi trimite pe adresa electronică a Fondului cultural şi de susţinere a artei «Anastasia» din oraşul Vladimir: fond@anastasia.ru, sau prin poştă la: 600000, Federaţia Rusă, oraş Vladimir, căsuţa poştală 126, „Fondul cultural şi de susţinere a artei «Anastasia»”.

" Nefiind un scriitor, fără un minim de experiență în creația literară, îmi cer iertare de la cititorii mei pentru stilul narativ al cărții. Această carte nu se încadrează ca gen în nici unul din cele cunoscute: jurnalismul politic, social, literatura de science-fiction sau de aventură, în ciuda evenimentelor extraordinare descrise. Am eșuat în intenția mea de atribuire a cărții unui gen literar anume. Cartea vorbește despre o neobișnuită femeie înzestrată cu harul de a lecui Sufletul și trupul omului. "

V.N.Megre

CARTEA ÎNTÂI

din seria

"Cedrii Sunători ai Rusiei"

ISBN (10) 973-87792-0-0
ISBN (13) 978-973-87792-0-4